L A ZANDER DUMNEZEU și LUMEA (Viziunea despre lume a părintelui Serghie Bulgakov) VOLUMUL II YMCA PRESS PARIS Biblioteca "Runivers" Copyright de YMCA-PRBSS Societatea cu responsabilitate limitata, Paris Toate drepturile rezervate Biblioteca "Runivers" PARTEA III TEOLOGIA LUI FATER SERGIUS Biblioteca "Runiverse" NOTĂ Conturând sistemul filozofic și teologic al pr Sergius, am încercat, pe cât posibil, să folosim propriile sale cuvinte Ca urmare, prezentarea noastră a căpătat adesea caracterul unui mozaic de citate Acestea din urmă, însă, au fost selectate de noi în așa fel încât în totalitatea lor să constituie un text coerent și să poată fi citite indiferent de pasajele care le deosebesc și de referințe la operele din care sunt împrumutate; unde sensul contextului impunea introducerea unor cuvinte și propoziții suplimentare în citate, acestea din urmă au fost întotdeauna incluse de noi între paranteze În referințe, indicăm doar titlul cărții sau articolului din care este preluat citatul și pagina pe care se află Locul și scopul publicării, precum și denumirea colecțiilor sau revistelor în care este tipărit acest articol, nu sunt indicate în referințe; pot fi găsite cu ușurință în secțiunea de bibliografie Pentru concizie și ușurință de referință, adoptăm următoarele abrevieri (așezate aici în ordine alfabetică): A B - Mielul lui Dumnezeu G-T - Capitole despre Trinitate D-J - Prietenul Mirelui Hic - Icoană și Icoană-cult L I - Scara lui Iacov NK - Tufis in flacari N A - Mireasa Mielului S N - Lumină non-seară T R Tragodie der Philosophie U - Mângâie- F X - Filosofia economiei F, I - Filosofia numelui · WG - Înțelepciunea lui Dumnezeu Biblioteca "Runivers" Capitolul DAT ŞI DORIT ÎN TEOLOGIA LUI O SERGI (Problemă de Metodologie) Teologia părintelui Serghie vrea să fie o expresie a teologiei Bisericii, vrea să fie teologie ortodoxă "Nu sunt un "filosof liber", ci un teolog ortodox", scrie părintele Serghie ca răspuns la acuzația sa de indiferență dogmatică: "și nu pot decât să insist asupra caracterului ecleziastic al învățăturii mele, deși ține de domeniul doctrinei , și nu dogme, - opinii teologice , și nu regula deja acceptată a credinței" (" Sophia Înțelepciunea lui Dumnezeu", p) Această atitudine, desigur, ridică în fața noastră întrebarea în ce sens putem vorbi despre teologia părintelui Serghie, în ce sens opera sa personală poate exprima înțelepciunea veșnică a Bisericii Cum crede el însuși despre principiile teologiei ortodoxe? În ce relație se află, în opinia sa, creativitatea teologică și asimilarea acestor adevăruri? Acestea sunt întrebările la care trebuie să se răspundă înainte de a trece la expunerea sistemului său teologic Răspunsul la ele este, de fapt, toată opera teologică și filozofică a pr Serghie, impregnat în același timp de patosul celei mai profunde biserici și purtând în același timp pecetea strălucitoare a personalității sale creatoare Cu toate acestea, în scrierile pr Serghie, găsim și o discuție specifică a acestei probleme, care este o condiție metodologică naturală pentru întreaga sa lucrare teologică "Este posibilă libertatea gândirii (teologice) într-o Biserică care recunoaște anumite adevăruri dogmatice ca fiind obligatorii? Nu este căutarea adevărului în conflict cu adevărul revelat conținut de Biserică"? întreabă despre Serghie răspunde: "Învățătura prematică a Bisericii devine viață numai în experiența personală a fiecăruia, căci dogma nu este Biblioteca "Runivers" o formulă abstractă a dogmei, dar mai ales un fapt al vieții mistice interioare; fără ea e mort Cu toate acestea, această experiență religioasă personală este imposibilă fără libertatea de gândire și de spirit Prin urmare, putem înțelege dogma doar în legătură cu toată gândirea noastră, viața noastră spirituală, viziunea asupra lumii și

dezvoltarea mentală Este de la sine înțeles că învățătura Bisericii are un conținut etern și dumnezeiesc, dar ne este dăruită în procesul de dezvoltare divino-umană Prin urmare, inevitabil ridicăm noi întrebări și le dăm noi răspunsuri Desigur, libertatea noastră este limitată și determinată în același timp de dogmele existente; dar aceste dogme nu sunt legi, ci expresia vieții noastre mistice în Biserică Este de la sine înțeles că nu se poate fi creștin fără a crede în divinitatea lui Hristos, în Preasfânta Treime, în sacramentul Euharistiei Dar din această credință se naște în noi o viață interioară, care își primește creșterea și dezvoltarea în gândirea și conștiința noastră Prin urmare, însăși dezvoltarea dogmaticii postulează libertatea gândirii (teologice) "Totuși, Biserica nu este o societate filozofică în care toată lumea poate avea orice părere Biserica este o societate organizată ierarhic și ierarhia ei are o poziție, îndatoriri, privilegii și drepturi determinate; în Ortodoxie, ea este păzitorul adevărului bisericesc; ea răspunde de conținutul corect și inviolabil al dogmelor adoptate de Biserică; este, în plus, purtătorul de cuvânt al Bisericii atunci când Biserica își proclamă adevărul Totuși, toate acestea nu îi garantează în niciun caz infailibilitatea Biserica Ortodoxă nu cunoaște un corp exterior de doctrină deși gândul a nu avea un astfel de corp este foarte greu Dar dacă credem în Biserică, atunci credem în ea - invizibilă și vizibilă; crede că Duhul Sfânt o va păzi de greșeală Cu toate acestea, cum și unde se face acest lucru și în ce fel acest sau acel gând devine adevărul bisericii, nimeni nu știe Singura dovadă aici este vocea propriei coBccTH" ("Fretedom of thouglit in iheOrthodox Church", pp , ,) Caracterul ecleziastic al teologiei ortodoxe are astfel două feluri de semne: pozitive și negative Jocurile includ acea viață în Biserică care sfidează orice analiză logică, acea catolicitate mistică, datorită căreia "oricine este cu adevărat în Biserică are pe toți în sine, el însuși este întreaga Biserică, îi posedă pe toți" (T R ,) "De aceea, gândul sfântului și ascetului, care manifestă în sine chipul Bisericii și rămâne neîncetat cu Ea Biblioteca "Runivers" într-o anumită ungere internă, ecleziastic poate însemna mai mult decât o adunare numeroasă și corect compusă de episcopi (ca și înainte de Sinodul de la Niceea, adevărul era de partea diaconului Atanasie împotriva aproape întregului episcopat)" ("Eseuri despre doctrină) al Bisericii", II, p) Este de la sine înțeles că această biserică sau catolicitate poate fi realizată doar prin creșterea în viața Bisericii, prin contopirea personalității cu Trupul mistic al lui Hristos ("Dogma și Dogmatica", p) Prin urmare, teologia sa a pr Serghie a verificat invariabil în fața altarului, despre care a mărturisit ca principală și de bază cerința pe care o face operei sale Alături de această premisă ontologică a teologiei ortodoxe există premise logice accesibile gândirii discursive Printre acestea, prima îndatorire, este cererea de acord a teologiei ortodoxe cu dogmele Bisericii: "ca preot ortodox, mărturisesc toate adevăratele dogme ale Ortodoxiei", scrie prò domo suo pr Serghie: "Accept, și consider că este obligatoriu să călăuzesc în teologia mea, toate dogmele Bisericii cuprinse în Sfânta Tradiție ("despre Sofia" , p) În special, "Cuvântul lui Dumnezeu este criteriul absolut pentru testarea teologiei Acesta din urmă nu trebuie să conțină un gând care - direct sau indirect - nu ar putea fi confirmat de Cuvântul lui Dumnezeu sau ar fi în contradicție cu acesta" ("Dogma și Dogmatica", p) Acest acord negativ al teologiei ortodoxe cu adevărul bisericesc, care constă în faptul că gândirea teologică nu trebuie să-l contrazică, este completat de cererea de acord pozitiv: în lucrarea sa, teologul ortodox este

inspirat din învățătura bisericească: "calea speculației" ne conduce la Sinaiul care suflă foc al revelației și cum fulgerul străbate întunericul, așa că dogma umple totul cu sens Dar dogma nu este atât o formulă de conștiință și cunoaștere, pentru că mărturisește ceva de neînțeles pentru noi, ci mai degrabă o indicație a căii, adevărului și scopului vieții religioase În el, în viață și într-un yu το I, și viața în Biserică nu este altceva decât aceasta obișnuirea cu dogmele, familiarizarea cu tainele vieții divine și plinătatea ei Potrivit dogmei, are și un sens filosofic , și își dedică eforturile de dogmă filozofică (speculativă), care este în această măsură și metafizică generală" ("T R ", , ,) Creativitatea personală corectă Biblioteca "Runivers" un teolog glorios este astfel construit pe bazele solide ale adevărului bisericesc; iar această cerinţă se referă simultan la conţinutul ei, precum şi la direcţia şi spiritul ei Căci dacă în conţinutul ei nu ar trebui să contrazică învăţătura dogmatică a Bisericii, atunci în direcţia ei ar trebui să o descopere şi să o continue "Lucrarea Sinodelor ecumenice a fost întreruptă fără a-și epuiza problematica Întrebările dogmatice ne obligă la continuarea creativității dogmatice , a cărei continuare după cele șapte Sinoade ecumenice ar trebui să fie o legătură vie între ele și modernitate" ("Pe căile dogmei", pagina) În acest sens, întreaga teologie a pr Serghie, chiar și în părțile sale cele mai independente și originale, trebuie înțeles și caracterizat ca teologia Niceei și Halkpedon Dar care este, atunci, elementul creativității personale în teologia ortodoxă? Și cu ce se deosebește de studiul scolastic al "textelor infailibile de o atitudine egală față de scrierile părinților?" ("Dogma și dogmatica", p) Răspunsul la această întrebare reiese dintr-o examinare a problemei teologiei ortodoxe, atât în raport cu structura ei dialectică, cât și cu conținutul ei istoric real Și mai întâi de toate, aici este necesar să subliniem împrejurarea care poate fi desemnată condiționat ca topografia dogmatică a gândirii teologice "Numărul dogmelor formulate și proclamate de Biserică este limitat, iar pe multe, dacă nu pe majoritatea problemelor, doar doctrinele teologice sunt expuse în dogmatică, opinii larg răspândite, în orice caz, nu dogme, ci teologeme De fapt, dogmele incontestabile ale Bisericii se aplică doar unui număr foarte limitat de definiții: doctrina Sfintei Treimi (un crez) și, în principal, a Întrupării (definițiile celor șapte sinoade ecumenice) Deja în domeniul pneumatologiei intrăm pe pământul teologilor (Bolotov) În marea majoritate a diviziunilor expuse în dogmatică, rămânem pe terenul zdruncinat al doctrinei teologice Dogmatica aici este ca o hartă a unui continent care nu a fost pe deplin explorat, unde locurile explorate sunt intercalate cu goluri, iar liniile trasate sunt întrerupte de o linie punctată pală și incertă" ("Dogma și Dogmatica", p) Aceasta este starea minimului de adevăruri aprobat de Biserică, pr Serghie consideră că o trăsătură caracteristică a Ortodoxiei, în contrast atât cu romano-catolicismul, "cu tendința sa de a da definiții dogmatice obligatorii, dacă este posibil, asupra tuturor problemelor doctrinei credinței" (ibid , p), cât și din partea protestanților Biblioteca "Runivers" ism cu nedeterminarea sa dogmatică, transformându-se adesea în anarhie teologică completă "În Biserica Ortodoxă există doar un număr limitat de definiții dogmatice, care constituie mărturisirea de credință, care este obligatorie pentru toți membrii săi Strict vorbind, acest minim se reduce la simbolul Nicee-Tsaregrad - care exprimă adevărul despre botez și liturghie - la hotărârile celor șapte sinoade ecumenice Aceasta nu înseamnă că textele acestor dogme epuizează întreaga învăţătură a

Bisericii; dar restul doctrinei nu este formulată de Biserică ca fiind obligatorie pentru toate adevărurile; ele constituie o doctrină teologică, deși se ocupă uneori de probleme extrem de importante Așa este stilul Ortodoxiei în general: se mulțumește cu minimul de dogme necesare, spre deosebire de romano-catolicismul, care se străduiește să dea o formulare canonică întregului inventar dogmatic al Bisericii Acest sens predominant al teolutumurilor este un trăsătură caracteristică a Bisericii Ortodoxe, care este străină de legalism chiar și în materie de doctrină Viața Bisericii nu suferă nici un prejudiciu din aceasta, chiar și în cazurile în care există diferențe semnificative între opiniile teologice" (cLOrthodoxie, pp ,) "Spre deosebire de stilurile catolice și protestante de gândire religioasă, în Ortodoxie nu avem atât teologie, cât teologie de baie, nu o doctrină, ci mai degrabă "contemplare și speculație", inspirații ale experienței religioase care nu se încadrează în niciun pre-dat cadru și sunt liberi în viața și stresul lor Aceasta este o poveste mereu neîncetată despre o experiență bisericească continuă, plină de libertate și inspirație Și aceasta face de înțeles faptul că în Ortodoxie există atâtea opinii teologice și judecăți individuale, care, fără a-și pierde valoarea și semnificația, uneori nu sunt de acord între ele: in dubns libertas pag) Astfel, primul și principalul domeniu în care creativitatea teologică personală este adecvată este zona vastă de opinii teologice, teologi Ele se deosebesc de dogme nu prin obiectul sau conținutul lor, ci doar prin semnificația care le este atașată de conștiința generală a bisericii Fiecare dogmă, înainte de acceptarea și promulgarea ei de către Biserică, a fost teolog; orice teolog poate deveni o dogmă, cu condiţia să fie acceptată ca atare de către întreaga Biserică Crearea și formularea de noi teologi pot fi numite în acest sens dezvoltare dogmatică sau creativitate dogmatică "Teologiei nu trebuie să se teamă de noile dogme unsprezece Biblioteca "Runivers" probleme matpice, ci, dimpotrivă, să le acordăm toată atenția cu toată puterea îndrăzneală creatoare Desigur, teologia teologizează doar despre dogme, și nu despre dogmele în sine, care sunt revelate Bisericii În teologia dumneavoastră se depun opinii teologice, din care cristalizează teologemele sau teologumenele, care pentru un anumit timp - uneori îndelungat - capătă practic sensul de cvasi-dogme, fără a fi ele în sensul strict al cuvântului Din teologi, care deocamdată satisfac nevoile învățăturii dogmatice, prin voia lui Dumnezeu, pot apărea sau nu dogme în sensul exact al cuvântului" ("Dogma și dogmatica", p) Această legătură între teologi și dogme impune o responsabilitate extraordinară teologiei bisericești, în numele căreia pr Serghie "nu aprobă tendința spre frivolitatea dogmatică, în care se încadrează ușor diletantismul religios Nu este nimic mai ușor decât să inventezi dogme noi, să-ți irită propria imaginație, să le confundi cu inspirații ale spiritului O anumită neîncredere față de creatorii moderni de dogme ar trebui considerată o cerință a bunului gust religios, poruncitoare, ca o maximă newtoniană: hypothèses non fingo - ghidată de regula: dogmata non fingo Totuși, dogmele inventate sunt întotdeauna de scurtă durată și, ca o jucărie, încetează repede să-i intereseze chiar și pe autorii lor" ("S N ",) Cu toate acestea, chiar și în cazurile în care teologii sunt rodul unei lucrări teologice responsabile, atunci când răspund la problemele reale și vitale ale gândirii teologice și sunt conectați cu întregul sistem de dogmatică, ei trebuie să fie strict distinși de dogme - ca opinii teologice ale private, și nu general acceptabil, dar încă neacceptat, persuasiv, dar nu obligatoriu Aceasta este atitudinea pr Serghie la

decorul principal al întregii sale lucrări teologice și filozofice - la sophio-lopsh: "sofiologia mea este convingerea mea teologică personală, pe care nu am ridicat-o niciodată și nu o ridic la nivelul unei dogme bisericești obligatorii universal Eu niciodată , nici în gândurile mele, nici în fapte, nici în sentimente, nu s-a gândit să-i acuze pe cei care nu sunt de acord cu Ortodoxia de erezie și infidelitate față de Ortodoxie, având în vedere toată această problematică și doctrină încă aparținând domeniului discuției teologice, deși este conţine bobul teo-logumenului Ea nu avusese aproape niciodată o asemenea discuție, din cauza condițiilor grele din viața noastră Din istoria dogmei știm că determinarea finală a Bisericii a fost precedată întotdeauna de fermentarea dogmatică, de competiția între diferite școli și idei, care se exclud reciproc, până la Duhul lui Dumnezeu Biblioteca "Runivers" nu a dezvăluit adevărul bisericesc conștiinței conciliare a Bisericii" ("Despre Sofia" , p ,) O parte semnificativă a gândurilor teologice ale pr Serghie aparține tocmai acestei zone a teologilor și, prin urmare, este clar că în această lucrare "călăuzitor pentru el este cuvântul marelui apostol, vestitorul libertății creștine: "Așadar, stați în libertatea pe care a dat-o Hristos noi, și să nu mai fii supus robiei" (Gal V,) (" Sophia" , p) Teologii, însă, nu epuizează zona creativității teologice personale și a libertății creștine; căci într-o anumită măsură ele sunt aplicabile într-un studiu pur dogmatic, desigur, nu pentru articularea unor noi dogme, ci pentru clarificarea și revitalizarea sensului dogmelor deja existente Aici se dezvăluie diverse posibilități, printre care prima este sarcina studierii și formulării adevărurilor dogmatice conținute de Biserică, dar nu proclamate formal de ea ca dogme obligatorii Posibilitatea unei astfel de sarcini este fundamentată de împrejurarea că "domeniul dogmaticii nu coincide cu dogmele disponibile, că este mult mai larg decât ele și, în consecință, trebuie completat din alte surse, pe lângă cele directe și obligatorii definiții dogmatice Această completare se realizează pe baza tradiției vii a Bisericii , viața ei imediată, care include fapte dogmatice de o importanță capitală Aceste fapte dogmatice ale vieții Bisericii, lex orandi și crcdendi-ul ei practic, au nu numai o semnificație călăuzitoare, ci și o semnificație obligatorie pentru Prin urmare, teologia liturgică (inclusiv iconografia, clădirea bisericii, riturile etc) este atât de importantă pentru dogmatică - suflarea vie a Bisericii, suspinul ei rugător și revelația Aici dogma nu este atât dat cât se caută și însăși stabilirea ei presupune în același timp efortul atât al intuiției creatoare, cât și al cercetării faptice și al construcției dogmatice Așa de exemplu, este un domeniu atât de important ca venerația a Preasfintei Maicii Domnului în Ortodoxie, unde completitatea practică a lui Mariologpi este combinată cu absența clarificării sale dogmatice Același lucru este valabil și pentru teologia sacramentelor" ("Dogma și Dogma", pp ,) Această stabilire a dogmelor formulate ale Bisericii, aceasta izolarea lor de curentul viu al vieții Bisericii și fixarea lor în formule verbale precise este fundamental diferită de creația teologilor Acestea din urmă ca opinii teologice private, în ciuda tuturor posibilităților lor Biblioteca "Runivers" autoritate, nu sunt obligatorii pentru membrii Bisericii; dimpotrivă, un acord cu acele adevăruri care, deși nu au fost încă proclamate ca dogme, dar trăiesc în tradiția Bisericii ca atare, este un semn necesar de biserică, iar mărturisirea lor este necesară pentru a fi ortodocși În practică, această problemă este pusă cu o acuratețe extremă în fața conștiinței bisericești de către Mișcarea ecumenica, tocmai în acele cazuri când reprezentanții Pnoslaviei (în principal

anglicanismul și protestantismul), în căutarea apropierii și unirii cu Biserica Ortodoxă, abordează întrebarea ce este un semn esențial și necesar al Ortodoxiei? Ce cerințe trebuie să îndeplinească o mărturisire de credință pentru a fi ortodoxă? Răspunsul obișnuit despre necesitatea acestui acord cu crezul niceno-constantinopolitan și decretele celor șapte sinoade ecumenice este în mod clar nesatisfăcător; căci acest lucru, deși necesar, nu este suficient Nu poate fi recunoscut drept ortodox cine nu o cinstește pe Maica Domnului, nu recunoaște sacramentele și nu acceptă ierarhia legală Între timp, nu există dogme care să stabilească aceste părți esențiale ale credinței, vieții și evlaviei bisericești în decretele conciliilor ecumenice Și aici apare sarcina extrem de importantă și dificilă de a izola de totalitatea și plenitudinea gândirii bisericești ceea ce este obligatoriu (necessaria, care cere unitas), în contrast cu ceea ce este sacru și mântuitor, dar care nu este necesar pentru participarea la viața omului Biserica (dúbia, care permite libertas) Această sarcină ecleziastică practică, desigur, nu elimină problema teologică generală a "dezvăluirii și dezvăluirii, cu ajutorul interpretării teologice doctrinare, a conținutului faptelor dogmatice și transformării lor în definiții dogmatice" ("Dogma și dogmatica", p) Aceasta din urmă este cerută nu numai de nevoia de a "dai un răspuns oricui vă cere să dați socoteală de speranța voastră" (I Pet III,), ci și de o atitudine conștientă față de dogma Bisericii, care se dezvăluie nu numai în formulele catehetice, ci în plinătatea vieţii Bisericii Această sarcină despre Serghie a dedicat o serie de scrieri teologice care explorează esența Ortodoxiei, deoarece aceasta este cuprinsă în viața sacramentală și de cult a Bisericii, deși nu este formulată în definiții dogmatice clare și precise Aceasta include lucrările sale despre cinstirea Maicii Domnului, despre Biserică, despre Euharistie, care au ca subiect adevărurile Ortodoxiei, imuabile în Biblioteca "Runivers" ființe care necesită pentru înțelegerea lor dogmatică atât formularea verbală, cât și inspirația bisericească, și experiența personală, precum și eforturile creative ale cercetătorului Următorul punct în studiul dogmelor, purtând pecetea creativității personale și a interpretării, este problema terminologiei "Epoca patristică teologizată în limbajul filosofiei antice, care pentru noi acum, oricât de mult i-am aprecia singura valoare de neîntrecut, nu mai este limbajul nostru filosofic Poate și ar trebui considerat un fapt, nu întâmplător, ci o chestiune de alegere deliberată, faptul că dogmele triadologiei și christolopsh sunt exprimate în limbajul lui Platon și Aristotel Dar acest lucru nu are ca rezultat posibilitatea ca noi acum să gândim după Aristotel sau să ne exprimăm construcțiile filosofice moderne într-un limbaj atom De aici urmează inevitabilitatea voluntară sau involuntară a influenței gândirii filosofice moderne, pe care dogmatiștii nu o pot evita, de parcă ar traduce în limba lor acel lexic, care era caracteristic Bisericii antice Desigur, o astfel de traducere are ca rezultat nu o nouă definiție dogmatică, care în esența ei rămâne neschimbată, ci interpretarea ei filosofică, totuși, esențială pentru percepția filozofică sinceră a dogmei în epoca noastră" ("Dogma și Dogmatica", p)) Un exemplu izbitor al unei astfel de evoluții a termenilor este istoria conceptului de natură și ipostas, care "în limbajul catedralelor au același sens pe care îl aveau la Aristotel , în care ipostasul are doar o proprietate, un accident, iar esența este un anumit agregat de proprietăți care formează un fel de întreg * Dar filosofia și psihologia modernă percep conceptele de bază ale ipostasului și naturii într-un mod cu totul diferit; pentru ei epa sunt

create cu viața spiritului personal, cu profunzimea și fundamentul lui, și ne este absolut imposibil să rămânem pe tărâmul înțelegerii fizice și materiale a acestor concepte, de care s-a mulțumit epoca patristică" ("Pe căile dogmei", p ,) Stabilirea sensului exact al termenilor teologici, deși de mare importanță pentru înțelegerea dogmei, nu aparține, strict vorbind, dogmaticii, ci domeniului premiselor filozofice generale care o precedă în mod ignominios; prin urmare, în el domnește în mod necesar acel principiu al creativității personale și al liberei alegeri a semnificațiilor și nuanțelor, ceea ce este caracteristic oricărei stabiliri de termeni și premise Surprinzător este faptul că schimbarea sensului termenilor nu schimbă dogmele în sine, al cărei conținut rămâne același Formula dogmatică este în acest sens Biblioteca "Runivers" le miracol logic și gramatical; căci ea găzduiește neschimbatul și eternul în trecătorul istoric, leagă adevărul divin cu semnificațiile umane și, în mijlocul valurilor furioase ale gândurilor umane care apar și dispar, rămâne o stâncă neclintită, un far care le luminează cu o rază de adevăr transcendent Dar această rază albă, refractată în nenumărate prisme ale înțelegerii umane, se descompune și se desparte într-o varietate infinită de nuanțe ale spectrului și, rămânând ea însăși, dă fiecărei epoci (și fiecărui suflet uman) propriul răspuns original - unul în esență, dar deosebit și diferit în această înțelegere specifică Dogmele Bisericii, precum și "Cuvântul lui Dumnezeu își dezvăluie caracterul divin-uman în aceasta Ele nu leagă creativitatea în inspirația sa liberă, ci o definesc ca un adevăr dat, deși ascuns ("Dogma și dogmatica", p) A treia posibilitate de discreție și creativitate personală este cuprinsă în acea parte a lucrării dogmatice care poate fi caracterizată ca o problemă de context sau stres logic Fiecare adevăr dogmatic ia inevitabil forma unei propoziții logice mai mult sau mai puțin complexe Dar știm că într-o propoziție de judecată, fiecare cuvânt inclus în ea poate fi luat atât ca subiect, cât și ca predicat, poate juca atât rolul subiectului, cât și al predicatului și că sensul judecății în sine se schimbă în funcție de aceasta "Cuvintele, simbolurile semnificațiilor, pe lângă sensul lor direct, primesc o definiție indirectă și din locul lor în vorbire, din semnificația specială pe care o primesc nu ca atare, ci prin legătura întregului, în context și același cuvânt, unul și același simbolul semantic este folosit într-un caz ca predicat, iar în altul ca subiect Și această diferență nu constă în cuvinte (căci nu se schimbă), dar de cealaltă parte a cuvântului "(" F I ", P,) Și este determinată în alcătuirea vorbirii de ceea ce se poate numi un accent logic, indicând care cuvânt anume este luat într-un context dat ca principal, pentru subiect, pentru cel cu care sunt legate toate celelalte și cu care toate celelalte sunt predicate Dar din moment ce accentul logic nu are o formă gramaticală corespunzătoare (cu excepția poate intonația vocii și uneori aranjarea cuvintelor), din moment ce este subînțeles, à nu este exprimat, nu poate fi citit în text așa cum este dat; poate fi rearanjat liber de la termen la termen și, conform acestor rearanjamente, textul va primi noi nuanțe de sens, noi dezvăluiri ale acestuia - păstrând în același timp în esență același conținut Și acesta este același ca Biblioteca "Runivers" la întreaga judecată și la fiecare concept individual, deoarece conceptul-cuvânt este o judecată nedezvăluită (sau, dimpotrivă, prescurtată) Astfel, în conceptul de triunitate, accentul logic poate cădea pe elementul de trinitate, - și atunci triunitatea va însemna trinitatea, concepebilă ca unitate; dar poate cădea și pe elementul de unitate, iar atunci trinitatea va însemna unitatea care se dezvăluie în trinitate; în consecință,

conceptul de trinitate în dezvăluirea sa dialectică apare înaintea noastră ca teologia ipostazelor; și conceptul de tri-e d i și s t în a, ca teologia esenței sau naturii (căci există trei ipostaze în Preev Trinity, iar esența sau natura este una) Același lucru este valabil și pentru Christolope, în construcția căruia alexandrinii au pus accent pe conceptul de Divinitate a lui Hristos (în conceptul complex de Dumnezeu-bărbăție), iar antiohienii pe bărbăția Sa Aceste schimbări de stres logic, dând judecății noi nuanțe de sens și îmbogățindu-l cu o nouă completitudine a înțelegerii, nu schimbă însuși conținutul judecății și nu creează noi judecăți care se contrazic între ele Sensul multiplu al unei dogme nu este, prin urmare, inconsecvența ei (care nu trebuie confundată cu antinomia) Posibilitatea unui accent logic asupra unuia dintre conceptele sale nu numai că nu contrazice, dar implică direct posibilitatea de a-l transfera la un alt concept Distorsiunea apare numai atunci când această armonie se pierde, iar un accent logic este pus în detrimentul altora, devine exhaustiv și unic Apoi rezultatul este o înțelegere unilaterală a dogmei, care, dacă este formulată logic, poate crea erezie sau chiar duce la ateism total Așadar, monofizitismul a luat naștere dintr-un accent logic pe natura divină a lui Hristos, un accent care s-a transformat treptat într-o predominanță, iar apoi a fost declarat unic și exhaustiv, excluzând natura umană Iar procesul opus de subliniere a naturii umane a lui Hristos, revelat în limitele bisericești din Antiohia, în cazul absolutizării sale, duce mai întâi la arianism (vechi și modern - vezi schița Pr Serghie "despre arianismul modern") , și apoi la religia om-godism Erezia în acest sens este unilaterală, în timp ce bisericească - completitudine și armonie Completitudine - deoarece înțelegerea unei dogme presupune o dezvăluire diversă a sensului conținut în ea și necesită epuizarea tuturor posibilităților ei logice Biblioteca "Runivers" știri; armonie - pentru că toate aceste interpretări nu trebuie să se contrazică, ci să se completeze reciproc - ca imaginile unei casete cinematografice, primindu-și semnificația doar ca parte a întregului Este de la sine înțeles că o astfel de înțelegere ecleziastică a dogmei, care include în sine întreaga și întreaga armonie a cunoașterii, este posibilă doar ca sarcină, ca limită Adevărul dat în intuiție nu poate fi niciodată complet epuizat de interpretările discursive; iar între adevărul divin revelat al unei dogme și interpretările ei teologice va exista întotdeauna acel abis care separă raza albă de spectrul care o alcătuiește; acesta din urmă poate fi mai mult sau mai puțin complet, mai mult sau mai puțin diferențiat, dar studiul cel mai atent al acestuia nu va da totuși o idee despre raza albă care poate străluci în fața conștiinței umane doar prin procesul invers de reintegrare a tuturor datelor de analiza discursivă într-o formulă intuitivă a credinței Totuși, întrucât mintea umană gândește doar discursiv, întrucât teologia este în mod necesar conectată cu logica, dogmatica se confruntă inevitabil cu problema stresului logic, iar completitudinea și profunzimea unui sistem teologic dat depind de modul în care se rezolvă această problemă Aici ne întâlnim din nou cu începutul creativității personale și al talentului personal Căci orice formulă dogmatică, alături de posibilele ei distorsiuni, permite și un număr nenumărat de interpretări corecte, dezvăluind din ce în ce mai multe sensuri noi ale adevărului conținut în ea; iar această inepuizabilitate a ei, această posibilitate a veșnicului ei înțelegere nouă este legată atât de originea divină a dăruirii sale, cât și de creativitatea umană a acceptării și înțelegerii sale de către conștiința credincioasă Acest element de

creativitate personală în munca dogmatică ne explică originalitatea și originalitatea sistemului teologic al pr Sergius Deținând un dar excepțional de atenție interioară și capacitatea de a dezvălui într-o prezentare discursivă suită în definiții dogmatice ale conținutului, pr Sergiu vede și explică în ele ceea ce nu s-a observat până acum; iar mutând accentul logic de la un concept la altul și verificând interpretările astfel obținute prin compararea și completarea lor, el descoperă unilateralitatea care s-a strecurat în conceptele teologice obișnuite și le umple cu o interpretare mai completă și mai armonioasă a adevărului bisericesc Acest lucru se aplică în special adevărurilor dogmatice ale Triadologiei și hristologiei "Dogma Sf Biblioteca "Runivers" Treimea este formată din două prevederi principale: prima vorbește despre trinitatea Divinității; a doua afirmă în mod consubstanțial Sfânta Treime, care are o singură esență sau natură Prima parte a dogmei, adică doctrina relației celor trei ipostaze și a trăsăturilor și calităților lor ipostatice, a fost într-o anumită măsură elucidat în problema creativităţii dogmatice a Bisericii Dar a doua parte a dogmei - doctrina consubstanțialității Sfintei Treimi, la fel ca însuși conceptul de esență sau natură - nu a atras atenția cuvenită și a primit mult mai puțină dezvoltare În doctrina trinitariană, interesul insuficient este dat conceptului de ousia Se poate spune că acest concept a rămas în aceeași formă scolastică fără viață în care a fost împrumutat cândva de la Aristotel El marchează doar locul în care ar trebui să apară problema teologică și nu este așa mult o doctrină ca simbol teologic "("Înțelepciunea lui Dumnezeu", pp , ,) În conformitate cu aceasta, doctrina trinitariană a pr Serghie se străduiește în primul rând să umple această deficiență și, transferând accentul logic la o singură esență în conceptul de Trinitate Divină, este teologia ousiei Și aceasta este noutatea sa istorică, valoarea și semnificația ei durabilă Totuși, gândirea teologică nu poate, desigur, să se oprească asupra acestor aspecte particulare ale dogmei trinității și, dezvăluind-o într-un mod cursiv și analitic, ca Treime (în Unitate)) și ca Unitate (în Trinity) - revine din nou la conceptul sintetic și intuitiv al Trinității, în care ambele tensiuni logice sunt într-un fel de combinație armonică "Nu trei într-unul, ci o treime, și nu una, ci una în Trinitate - un număr pre-divin, care nu este în lumea naturală și care este pentru ea un supranumăr - o treime" (U ,) Același lucru este valabil și pentru Chrpstologpi; dar aici este vorba despre sarcina Serghie nu este o analiză, nu o subliniere logică de la un concept la altul (căci aceasta / lucrarea a fost deja exhaustiv și cu toată unilateralitatea asociată cu ea în istoria disputelor hristologice), ci, dimpotrivă, firească lor combinație, o sinteză, care în procesul de interpretare discursivă a dogmei se pierde și se distorsionează constant Este dat în mod dogmatic în formula Chalkidon a non-ului în patru, dar această formulă în sine "a fost un miracol dogmatic, depășind posibilitățile naturale ale conștiinței dogmatice a epocii într-o asemenea măsură, încât dogma a rămas atât de neinclusă de ea, cât decurge cu deplină claritate din istoria ulterioară, în special din monofizit- Biblioteca "Runiverse" de mare opoziție față de ea Această definiție înțeleaptă de Dumnezeu este doar un gard al gândirii, dar nu și gândul în sine, care nu poate fi dat decât printr-o definiție pozitivă ; este dată gândirii umane nu numai ca normă cea mai înaltă a dogmei, ci și ca problemă ultimă a înțelegerii teologice" ("Pe căile dogmei", p) O soluție pozitivă la această problemă este marcată Fr Serghie în conceptul de Dumnezeu-bărbăție, pe care îl pune la temelia întregii hristologie, și apoi se extinde la alte ramuri ale gândirii

teologice (de unde și subtitlul general al tuturor volumelor celei de-a doua (mari) trilogii teologice - "despre Dumnezeu-bărbăție" " În conceptul de Dumnezeu-bărbăție, pr Serghie vede acel "da" calcedonian care nu numai că protejează gândirea dogmatică de posibile erori și unilateralitate, dar oferă o adevărată "sinteză calcedoniană" sub forma unei intuiții pozitive concrete care încununează întreaga lucrare discursivă a teologiei hristologice Nu este nevoie să subliniem că această interpretare fundamental nouă a adevărului etern al dogmei este de o importanță decisivă pentru totalitatea gândirii teologice și filozofice După ce a stabilit conceptul de bărbăție-Dumnezeu ca fiind cel central și fundamental și lămurindu-și legătura cu dogma Treimii, pr Serghie lucrează apoi prin întregul sistem al teologiei în lumina sa, care, datorită acesteia, primește o nouă profunzime și sens Acest lucru, însă, nu epuizează posibilitățile de a transfera stresul logic de la un element de gândire la altul O formulă dogmatică separată - judecata - constă din mai mulți termeni; întregul crez este format din multe dogme și este un set complex de definiții dogmatice Și la fel cum într-o formulă dogmatică separată accentul logic poate fi transferat de la un concept la altul, la fel într-un sistem de dogme poate cădea mai întâi asupra uneia, apoi asupra altei dogme, care, prin aceasta, capătă o importanță primordială în sistem al întregului Și se realizează exclusiv datorită conexiunii care există între părțile individuale ale dogmei Un întreg crez nu poate fi satisfăcut prin metoda juxtapunerii formulelor dogmatice care sunt în concordanță între ele; unitatea lor nu trebuie să fie mecanică, ci organică, iar dogmatica să nu fie un sistem, ci "un fel de sizigie", articulare organică, coeziune simfonică" ("S I ",) Comparația cu simfonia muzeului este cea mai revelatoare aici, deși nu explică pe deplin Biblioteca "Runivers" prezintă structura și natura dogmei Dar chiar și într-o simfonie, temele individuale pătrund în întregime, nu doar repetându-se, ci răsunând unele în altele, întruchipate în forme din ce în ce mai noi: și printre ele există o temă care este cheia întregii simfonii, căci ea pătrunde și determină totul (de ce piesă muzicală și este desemnată obiectiv prin arătarea acestei "cheie") În gândirea discursivă, care se străduiește în tranziții succesive de la judecată la judecată să dezvolte conținutul întregului, acest rol al temei sau cheii principale aparține poziției pe care cade stresul logic În acest caz, nu este doar primul dintre toate celelalte, ci principalul și definitoriu - nu în conținut (căci conținutul depinde numai de compoziția lor logică), ci în imagine și sunet, în sensul și locul pe care îl ocupă în alcătuirea întregului Drept urmare, pozițiile individuale care alcătuiesc întregul organic sunt dispuse în mod necesar într-o anumită ierarhie și asupra cărora dintre ele cade stresul logic, care dintre ele este luată drept prima și principală, însuși sensul și sensul a întregului depinde Aceste schimbări sunt însă foarte greu de perceput: căci ele nu sunt legate de conținutul textului (la care se referă doar analiza logică directă), ci de condițiile contextului, care sunt un fel de "infinitesimale" a logicii gând Prin urmare, transferul stresului logic dintr-o poziție în alta se vede de obicei nu direct, ci doar în rezultatele sale, în consecințe logice separate, care joacă rolul unui muștiuc sau al unei lupe în raport cu schimbarea inițială a gândirii Și această schimbare se întâmplă foarte des nu în mod conștient, ci accidental, instinctiv sau automat - în ordinea unei soluții involuntare a unei probleme inconștiente, dar inevitabile Trecând de la aceste considerații metodologice la gândirea dogmatică concretă, vedem că aceasta din urmă, în conformitate cu cele două adevăruri

fundamentale ale sale, poate fi construită, ca să spunem așa, în două moduri: poate fi trinitar și chrp-stologic În primul caz, punctul de plecare, care determină întreaga dezvoltare a adevărului dogmatic, este dogma Sfintei Treimi; în al doilea, adevărul Întrupării Din punct de vedere istoric, dogma trinitară a primit cea mai completă (deși insuficientă - din cauza lipsei de clarificare a conceptului de esență divină sau natură-somn) expresie în teologia orientală; momentul hristologic a prevalat Biblioteca "Runivers" mai important în dogmatica Occidentului, a cărei influență (pozitivă și negativă) este și gândirea dogmatică modernă a Ortodoxiei Ambele sisteme nu se contrazic, deoarece ambele sunt construite pe baza acelorași adevăruri revelate divin Dar de vreme ce în gândirea occidentală hristologismul trece în hristocentrism și acesta din urmă capătă caracter de exclusivitate, toate celelalte dogme capătă treptat semnificația doar a unor premise sau consecințe ale adevărului Întrupării; ca urmare a acestui proces, dogma Sfintei Treimi, deși este afirmată ca adevăr, își pierde treptat sensul constitutiv, slăbește în sensul său teologic general, capătă caracterul, ca să spunem așa, de capital teologic mort care nu este folosit în economia întregului Acest proces, complet imperceptibil la început, în dezvoltarea lui ulterioară capătă o expresie destul de vie și vizibilă și amenință gândirea teologică, mai întâi cu unilateralitatea în perceperea principalelor probleme, apoi cu o denaturare a însuși conținutului lor Iată ce spune editorul savant al traducerii germane a fragmentului din Lumina cerului negru, prof Ehrenberg: "credința în Treime practic dispare , teologia își concentrează atenția exclusiv asupra celui de-al doilea membru al crezului , doar Hristos rămâne real pentru el: (Triun) Dumnezeu devine o abstracție Consecința acestui lucru este că căderea întunecă o creație; lumea, parcă, începe cu căderea Se pierde și percepția corectă a celui de-al treilea membru al crezului , acțiunea Duhului Sfânt este percepută fragmentată și subiectivă; şi de aici importanţa excepţională acordată în viaţa religioasă sentimentelor evlavioase" (Oestliches Christcntum, II Nachwort, p) În aceste cuvinte tăioase (referindu-se mai degrabă la spiritul gândirii religioase și filosofice moderne, și nu la sisteme specifice de dogmă), se remarcă extrem de clar pericolul cristocentrismului exclusiv, care amenință fără îndoială toată gândirea teologică a timpului nostru Dovada incontestabilă a acesteia este importanța excepțională atribuită soteriologiei - în detrimentul tuturor celorlalte părți ale doctrinei creștine În legătură cu toate aceste considerente, sarcina dogmatică pe care pr Serghie În sistemul doctrinei, el a mutat accentul logic pe dogma Treimii și, în lumina acesteia, a revizuit întregul set de probleme teologice, orientate în principal spre cele hristologice Biblioteca "Runivers" schi Datorită acestui fapt, toată dogmatica, deși rămânea aceeași în esență, a primit o nouă legătură și sens Adevărul dogmatic Koada și-a primit coeficientul trinitar și, datorită acestuia, unele dogme (cum ar fi, de exemplu, venerarea icoanelor) au primit o nouă justificare (triadologică în loc de hristologică); altele și-au adâncit conținutul și, înrădăcinate în adevărul de bază al trinității, s-au dovedit a fi mai strâns legate între ele Rezultatele acestei lucrări grandioase pot fi caracterizate ca un fel de reformă a dogmei, o reformă care și-a păstrat intact întreg conținutul, dar și-a reînnoit percepția teologică, dezvăluind bogăția și profunzimea care nu se remarcase până acum în ea Epigraful articolului "Dogma și dogmatică", care este, parcă, premisa metodologică a întregii lucrări teologice a pr Serghie, cuvintele lui Mat XIΠ, : "orice cărturar, învățat Împărăția lui

Dumnezeu, este ca un maestru care scoate din vistieria lui atât noi, cât și vechi" "Protocoalele Seminarului "Învățătura Noului Testament despre Împărăția lui Dumnezeu" conține următoarea interpretare a pr Serghie la această pildă: "Scribul de aici înseamnă cel care a cunoscut taina Împărăției lui Dumnezeu Sub vistieria lui trebuie să-i înțelegi bogăția spirituală, adică sufletul din care scoate, realizează, dezvăluie ceea ce se ascunde în ea Ce anume? ·- "Vechi și nou", răspunde parabola, punând un accent logic pe combinarea acestor două concepte Astfel, Împărăția lui Dumnezeu se realizează în unirea vechiului și noului Ce înseamnă acest lucru? Ce sunt vechi și nou luate separat? Sub vechiul trebuie să înțeleagă tot ceea ce este dat de istorie , sub noul - crearea de noi forme Pilda condamnă căile exclusive numai ale vechiului și numai ale noului , iar în noul cere ca creativitatea să fie cumva conjugată cu fidelitatea față de tradiție, ca noul să perceapă vechiul în sine, transformându-l și realizându-l în forme noi Și în fiecare epocă istorică Hristos vorbește despre această combinație a vechiului și a noului singura posibilă calea către Împărăția lui Dumnezeu" (I, ,) Pentru îndeplinirea acestei sarcini pe căile gândirii, întreaga teologie a pr Sergius Biblioteca "Runivers" capitolul SFANTA TREIME "Dogma Treimii este un mister divin, care poate fi accesibil omului numai prin revelație divină" ("T R ",) "Omul nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu prin puterea lui decât dacă El Însuși i se descoperă Revelația despre Dumnezeu, intrând în minte, rupe țesătura construcțiilor sale, ca noi pentru minte, ca supranaturale Și totuși, ea se revarsă în minte cu grație iluminatoare, potolindu-și anxietatea, făcând mintea de înțeles pentru sine, eliberând-o de propriile sale aporii Dacă în conținutul învățăturii sale revelația depășește propriile puteri ale minții, atunci ca soluție a propriilor întrebări, eliminarea ghicitorilor ei, ea îi răspunde" ("GT",) Prin urmare, în cunoașterea lui Dumnezeu ca Treime, trebuie să distingem între două curente sau direcții: de sus în jos - de la Dumnezeu la om, și de jos în sus - de la om la Dumnezeu Io mintea umană "înțelege doar ceea ce întreabă, ceea ce "surprinde", iar conținutul ei este determinat de problematica ei Iar capacitatea minții de a înțelege sensul dogmei trinității este determinată de măsura în care problema trinității apare în sine, din interior, cel puțin ca postulat, sau mai degrabă, tocmai ca postulat" ("T R ",) Revelația trinității este așadar un răspuns divin la întrebarea omenească despre ea: mintea umană tânjește după trinitate, se grăbește, neavând-o, își vede chiar și necesitatea în contradicțiile de sine, în manifestările sale cele mai înalte; dar el o poate accepta și se hrănește cu ea numai dacă adevărul despre adevăratul Dumnezeu Treime îi este trimis din ceruri Rațiunea în acest sens este ca Simeon Dumnezeul-Primitorul, care nu putea muri fără să îmbrățișeze în mâini Cuvântul întrupat, pe care l-a cerut și tânjit Și toate chinurile minții, din veacurile lupte pentru problema unuia și a multora, a trei și a unuia, nu sunt altceva, Biblioteca "Runivers" ca o întâlnire conștientă și inconștientă a Domnului, așteptând și pregătind calea Logosului divin "Spiritul uman în sine conține postulatele Treimii Divinului" ("G T ",) Și "a dezvălui această problematică a rațiunii, a arăta toată legitimitatea și inevitabilitatea dogmei pentru rațiune - asta înseamnă a arăta sensul filozofic al dogmei" ("T R ",) Totuși, în același timp, trebuie să ne amintim întotdeauna că nicio profunzime a problemelor și acceptarea unei dogme nu poate epuiza conținutul acesteia Răspunsul divin este întotdeauna mai mare decât întrebarea umană; iar suprarațiunea unei dogme, deși satisface toate cerințele și postulatele rațiunii, rămâne totuși un mister, veșnic

cuprins, dar niciodată înțeles "Dogma Sfintei Treimi își are cea mai clară expresie în crezul cunoscut sub numele de Sf Atanasie din Alexandria; în ea citim: "Această credință catolică este: da, cinstim pe unicul Dumnezeu în Treime și Treime în unitate, sub ipostasul care se contopește, sub ființa despărțitoare Unul este ipostasul Tatălui, celălalt este ipostasul Tatălui, celălalt este ipostasul Tatălui, celălalt este ipostasul Tatălui, celălalt este ipostaza Duhului Sfânt După Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, există o singură Divinitate, putere egală, măreție co-esențială Așa este Tatăl, așa este Fiul, așa este Duhul Sfânt Taco: Dumnezeu este Tatăl, Dumnezeu este Fiul, Dumnezeu și Duhul Sfânt; amândoi nu trei Bozi, ci un singur Dumnezeu Și în această Treime primul este nimic, ca și ultimul: nimic mai mult sau mai puțin: dar cele trei ipostaze sunt întregi, co-esențiale pentru ele înseleși egale" ("WG",) , "T R ",) Această formulă sacră ne permite să conturăm o serie de probleme în care, în gândirea discursivă, se descompune criptograma misterioasă a Divinului, Trpedpnitsa supramentală și transsubstanțiată Aici, în primul rând, se stabilește distincția dintre ipostază și esență și, în consecință, se afirmă adevărul trinității și al consubstanțialității Cele trei ipostaze divine sunt apoi definite în particularitățile și diferențele lor unele față de altele ca ipostaze ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt: aceasta este teologia actuală a ipostaselor, autodeterminarea, relațiile și legăturile lor Dar apoi - după ce le distinge prin felul lor de a fi - se spune despre unitatea lor, onestitatea egală și consubstanțialitatea, care include problema raportării esenței divine la fiecare ipostas Astfel, descompunând dogma în problemele sale principale, obținem următoarele subdiviziuni:) Doctrina esenței și ipostasului ca atare și a relației lor cu Dumnezeu;) Doctrina trinității ipostaselor și trinitatea lor;) Doctrina Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt și relația lor;) Doctrina raportului de esență în fiecare dintre cele trei ipostaze Biblioteca "Runivers" În fiecare dintre aceste învățături, putem distinge între elementele de "răspuns și întrebare", adică datele revelației și problemele gândirii naturale (postulatele rațiunii); dar în fiecare dintre ele această legătură a problemelor filozofice cu adevărul revelat de Dumnezeu ne este prezentată nu ca o sinteză statică a judecăților logice complete, ci ca o posibilitate vitală de aprofundare tot mai profundă în misterul Divinului, ca creștere a noastră spirit Prezentând conținutul unei dogme în singurele forme de problematică discursivă accesibile minții noastre, trebuie să ne amintim invariabil natura sa simbolică, în raport cu care orice gândire discursivă este doar umbra ei pământească, învelișul ei întărit și deci tangibil "Dumnezeu este Duh Spiritul se caracterizează prin personalitate și natură" ("G·T ",) "Dumnezeu este un Duh și, ca atare, are o conștiință personală de sine, un "ipostas" și o natură - "voi dormi" Acest adevăr este conținut și în revelație și este atestat și de Biserică în învățătura dogmatică de bază conform căreia personalitatea și natura sunt inerente lui Dumnezeu" ("A B ",) Dar aceasta este intuiția filozofică a rațiunii și postulatul dialecticii și conștiinței sale de sine Legătura de mijlocire dintre ele este aici conceptul de spirit, comun lui Dumnezeu și omului și care fundamentează posibilitatea trecerii "de la chip la Arhetip" - de la spiritul creat la Spiritul Divin "Spiritul are o conștiință personală de sine Spiritul este în primul rând o persoană, eu Spiritul impersonal, inconștient este o contradicție" ("AB",) "Esența spiritului personal, caracterul său de esență ipostatică, ceea ce fără de care nu poate exista, se exprimă într-o combinație de neînțeles și

indisolubil între conștiința de sine a sinelui și natura sau conținutul său Eul se realizează ca cunoscător: recunosc, cunoașterea are loc în eu, în conștiința de sine Este, de asemenea, poruncitor: vreau, dorința apare în același eu, în singura sa conștiință de sine Este, de asemenea, creativ: eu creez, iar aceasta creativitatea mea este o dezvăluire vizuală a profunzimii sinelui, a naturii lui Astfel, în esența spiritului, ipostaza și natura sau esența lui, subiectul și conținutul său , eu și ai mei ne distingem O am pe a mea drept proprietate" ("G T ", ,) Iar o ipostază este întotdeauna o ipostază a ceva ce exprimă, ipostazează Prin urmare, legătura dintre natură și ipostază este imuabilă; în spirit, natura nu poate exista fără ipostază, la fel cum ipostaza nu poate exista fără natură Dar este posibil să ne gândim la ele ca fiind separate și independente unele de altele? În esență, gândirea nu cunoaște limite ale posibilităților sale Ea poate construi orice concepte și Biblioteca "Runivers" combinațiile lor, care însă, în cazul dezacordului cu adevărul real, își găsesc judecata și condamnarea în aplicarea lor la ontologie și viață "Filosofia ipostazei pure și abstracte - (separată de natură) - și-a găsit expresia cea mai radicală în sistemul lui Fichte Aici eul dobândește semnificația unei singure substanțe, care postulează non-eul prin puterea sa și pentru nevoile sale Prin urmare, filosofia lui Fichte este doctrina nu numai a unei ipostaze abstracte, a unui subiect fără obiect, ci și a unei mono-ipostazii ; nu există om în ea ^ nu există tu Eu, o ipostază abstractă, în extazul meu luciferic, sunt capabil să dau naștere să-mi arunc propria umbră, ne-I, și să domnesc în acest regat al umbrelor, sheol metafizic (În acest sens) semnificația fundamentală Sistemul lui Fichte este colosal, iar experimentul filozofic că acest sistem, maniacal în unilateralitatea sa fundamentală, este de neînlocuit" ("T R ", , ,) Filosofia naturii pure, complet lipsită de un principiu personal ipostazis, se regăsește în etica lui Spinoza În ea, Dumnezeu este identificat cu natura Deus sive natura - iar "pluralitatea reală a ipostaselor este sacrificată în interesul monismului "ea" abstractă Dar dintr-o ființă fără chip, urâtă, abstractă nu se poate înțelege nici ipostaza, nici diversitatea reală a lumii" ("T R ", ,) Sistemul lui IÏ Spinoza, în ciuda întregii sale consistențe și armonie interioară, nu explică nimic Sistemele filozofice de ipostază pură și natură pură pot avea și corelatele lor religioase sub forma credinței într-o zeitate personală, autosuficientă și atotconsumătoare și într-o esență cosmică fără chip Ipostasul, deci, este inseparabil de natura sa, iar natura este inseparabila de ipostas "Ousia este inseparabila de dumnezeiasca trinitate ipostatica, desi se deosebeste de ea, fara a fi despartita de ea (totusi) , iar in Dumnezeu trebuie recunoaștem aceeași putere și realitatea ființei, atât ipostaze, cât și natură, nedivizându-le, dar și nepermițând absorbția unuia de celălalt "(" I A ", ,) Această inseparabilitate și inseparabilitate a naturii divine și a ipostaselor este principala dificultate în doctrina Sfintei Treimi, atât din cauza antinomiei acestei conjugări, cât și pentru că tocmai aici - în modul de existență a acestei legături - principalul diferența dintre spiritul creat și cel divin se află "Am a mea ca stăpânire"; dar într-un spirit sigur "această a mea nu-i aparține inactu Ho doar devine el Prin urmare, pentru eu, natura lui, a mea, apare ca un anume, necunoscut lui, ve- Biblioteca "Runivers" o realitate revelată, ca ceva despre ea , ca adâncimea sau întunericul nopții, din care ies în mod constant imaginile ființei, noile ei posibilități Natura Eu sunt μη ¿y potenţialitate realizată în timp" ("G Ṫ ", ,) Întâlnim o atitudine cu

totul diferită în Spiritul Divin "Viața Divinului este viața veșnică, în care nimic nu se schimbă și nu se adaugă, dar totul este conținut într-un singur act etern și nu există absolut loc pentru timp și apariție Viața veșnică înseamnă că tot ceea ce este inerent în Divinul este inerent în El, legat inseparabil de conștiința Sa personală de sine Viața Sa, inseparabil îmbinată cu poziția personală de sine și inclusă în ea, nu are în ea însăși nimic care să apară, incomplet și imperfect, nici potențialitate, nimic meonal Pentru Spiritul Absolut, nu este în niciun caz un dat, ca natura sau necesitatea sa inerentă și definitorie Viața divină este transparentă din punct de vedere ipostatic, iar conștiința de sine absolută nu întâlnește granițe în nicio dăruire Ipostasul și natura, atât de perceptibil distinse în spiritul creat, se unesc în Divin într-un singur act identic de auto-poziție absolută: Eu sunt, Iahve, eu sunt, care sunt șapte" ("G T ",) Exprimând acest adevăr cu alte cuvinte, putem spune că în spiritul creat natura este ipostazată constant, în timp ce în Dumnezeu este "veșnic ipostazată" (AB,) Dacă nu ar fi așa, dacă natura lui Dumnezeu ar exista independent de ipostazele Sale, atunci ar fi "potențial" pentru Dumnezeu, un fel de Ungrund'oM, din care lumea ia naștere prin autodezvăluirea ei interioară și prin ea Dumnezeu se realizează și (la Boehme, la Schelling sau, prin autodezvăluirea dialectică a gândirii, la Hegel)" ("A B ",) În acest caz, începutul schimbării, apariția, istoria ar fi introdus în viața Divinității, iar Treimea, ca o treime de ipostaze, ar fi doar un episod din această viață; căci la fel ca începutul ei, tot așa, evident, sfârșitul lui ar fi natura, străină de personalitate, totul lipsit de calitate și absolut - abisul întunericului mesei Dar dacă natura este inseparabilă de ipostaze și nu există fără ele, atunci "ce înseamnă tocmai în Divinitate distincția patristică dintre ipostas și somn? Această distincție, desigur, nu presupune în niciun fel separarea lor sau chiar o anumită opoziție, așa cum, într-o anumită măsură, are loc în spiritul creat O astfel de distincție, și într-un asemenea sens, nu poate exista în Dumnezeire, în care nu există o astfel de opoziție, ci doar unitatea conștiinței de sine și esenței, actului și faptului, auto-poziționării și autodeterminarii Biblioteca "Runivers" diviziunea, conștiința de sine și autocunoașterea sau auto-revelația Divinitatea în acest sens se află de cealaltă parte a opoziției dintre ipostas și ousia, personalitate și natură, auto-poziție și dăruire sau, care este același lucru, libertate și necesitate, act și fapt Această distincție în sine este o chestiune de abstractizare a imaginației umane (επίνοια) fără de care o persoană nu poate aduce viața Divină mai aproape de înțelegerea sa, să-și realizeze propriul gând despre ea" ("G T ",) Această "abstracție" nu este, totuși, ceva arbitrar; este absolut necesar si chiar inevitabil Căci dacă înlăturăm din gândirea noastră distincția dintre natură și ipostas, atunci adevărul de purtare (unică-firesc) își va pierde orice sens, iar trinitatea se va transforma în triteism, credința în Treime în credința în trei Zei Așadar, "sarcina a teologiei este de a înțelege ousia în Sfânta Treime, ca început al adevăratei consubstanțialitate a vieții și revelației unice, - Cea în Treime și Treimea în Una - nu numai în raport cu trinitatea ipostazelor la fel de divine, ci și adevărata lor trinitate consubstanțială în natură Altfel, nu rezultă dogma trinității, ci triteismul" (Nota III,) Drept urmare, "diferența dintre trei ipostaze și o singură natură nu este doar rodul abstracției noastre mentale, ci corespunde și realității divine, deși nu se pretează schemelor noastre raționale pe care le rupe" (Nota III) ,) Nu există o contradicție esențială între aceste definiții (invenție -

realitate; abstracție - nu abstracție), deoarece una și aceeași idee se dovedește a fi adevărată - întrucât nu se poate face fără ea; și fals, pentru că pretinde a fi o explicație adecvată a atitudinii supramentale în Sfânta Treime Și dacă "într-un anumit sens se poate spune că atât cele trei ipostaze, cât și una dintre naturi există "alături" una cu cealaltă, atunci acest "alături" este doar neputința limbajului nostru de a exprima în același timp atât trinitatea în unitate și unitatea în trinitate, și consubstanțial, și unitate Divină" (III "Notă,) Nevoia de a face distincția între natură și ipostas nu trebuie, totuși, să se transforme în opoziția lor: "Natura în Dumnezeu, dacă ar trebui să fie distinsă de personalitate, nu ar trebui să i se opună, ca "al patrulea" principiu din Sfânta Treime," Zeitate" în Dumnezeu (așa a fost învățătura lui Ioachim din Floria și Gilbert din Porretan) Natura divină nu poate dubla de patru ori Zeitatea Trinității, deoarece natura nu poate fi comparată categoric, "numărată" cu ipostazele, fiind diferită, originală alături de ipostazele de pe Biblioteca "Runivers" roan Este destul de transparent pentru ipostazele divine și în acea măsură se identifică cu acestea, păstrându-și însă propria ființă Natura este veșnic ipostazată în Dumnezeu, ca o viață adecvată de ipostaze, iar ipostazele sunt veșnic legate în viața lor de natura, fiind însă diferite de ea Rezultă că în Dumnezeu nu există doar o Persoană (și Persoane) , dar și o Zeitate, care nu este ferocitate, deși aparține Persoanei (și Persoanelor), este ipostazată din totdeauna Prin urmare, este atât personal, cât și non-personal Aceasta este tocmai dogma bisericească despre unirea ipostasului și somnului în Dumnezeu: Usiya însăși nu este o persoană, deși în Dumnezeu există doar personal Dacă luăm în considerare acest Wu doar sub aspectul existenței personale, îl vom desființa de fapt Ea aparține atât ființei personale - în raport cu Persoana - cât și ființei nepersonale - în sine; deși în niciun moment al existenței sale nu există în afara personalității, separat de ea, totuși în niciun moment nu se contopește cu ea, pentru că altfel personalitatea se pierde, devine nefirească, se transformă într-un eu abstract gol, nu este vie și spirit trăind în natura sa Prin urmare, trebuie să vorbim despre natură nu numai ca existând în Dumnezeu, Usii, ci și independent, ca despre Divinitate, sau despre lumea Divină în sine, existând nu numai în Dumnezeu, ci și pentru Dumnezeu Prin urmare, se poate spune despre el nu numai că Dumnezeu este Divinitate, ci și că El are o Dumnezeire care există în sine, deși nu pentru sine" ("AB", ,) Antinomia acestei relații pr Serghie exprimă într-un concept deosebit de "ipostazie" (aplicat de el naturii lui Dumnezeu), pe care el însuși îl consideră "un concept auxiliar, un termen teologic care are un sens instrumental" ("Remarc",) "Conceptul de ipostas este la fel de diferit atât de ipostas, cât și de non-ipostas, care este caracteristic pentru tot ceea ce nu există în sine, adică mort sau abstract Pe tărâmul spiritului, împreună cu ipostasul și natura ei, se determină o altă stare posibilă - ipostaza Aceasta este capacitatea de a ipostaza, de a aparține ipostasului, de a fi revelația ei, de a se preda ei Aceasta este o stare ipostatică deosebită, nu prin propria-i ipostasă, ci printr-o altă ipostază, ipostaza prin dăruire de sine" ("Ipostas și ipostaza", p) Conceptul de ipostas este astfel rezultatul terminologic al problemei complexe a relației dintre natură și ipostas în Dumnezeu Fiind o antinomie vie, combinând în sine atât inseparabilitatea, cât și distingerea naturii și a ipostasului, ea permite să se evite atât triteismul (care este de ani) Biblioteca "Runivers" rezultatul contopirii naturii cu ipostaze) și cvadruplicarea principiilor divine (obținute ca urmare a opoziției lor) Acestea sunt

rezultatele doctrinei relației dintre natură și ipostază, ca atare "Dar ce se poate spune despre Usni (în esență)? despre natură ca conținut, despre Divin ca lume divină?" ("A B ") Ce ne gândim când pronunțăm misteriosul nume Usiv? Această întrebare este centrală pentru doctrina Sfintei Treimi Serghie răspunde cu teologul, care stă la baza întregii sale teologii sociologice "Usia este Sophia există Plpromah, lumea divină, existentă în Dumnezeu și pentru Dumnezeu, veșnică și necreată, în care Dumnezeu trăiește în Sfânta Treime" ("AB",) "Firea lui Dumnezeu nu este doar adâncimea tăcută și fără fund a Somnului, ci și Sophia vorbitoare și revelatoare" ("N A ",), sursa vieții și, ca deschisă, viața însăși și sursa vieții și a vieții viața însăși sunt aceleași Astfel, Divina Sofia nu este altceva decât natura lui Dumnezeu, ousia, înțeleasă nu numai ca forță și profunzime, ci și ca conținut, ca Atot-Unitate" ("A B ",) Pentru a fundamenta această idee, pr Serghie apelează la acele două surse în care, atât în întrebare, cât și în răspunsuri, sunt înrădăcinate toate adevărurile patologiei către revelația divină și către dialectica rațiunii "Nu există un concept abstract de esență (sau natură) în Biblie; dar cu toate acestea ne oferă o învățătură sinceră despre viața Dumnezeului în treimi Această învățătură biblică a rămas până acum puțin explorată Și întrebarea naturii Divinității nu a fost niciodată asociată cu revelația biblică a Înțelepciunii divine și a Gloriei divine În acest sens, conștiința liturgică a Bisericii s-a dovedit a fi mai sensibilă decât dogmatica Căci textele liturgice timpurii au încorporat adevărurile acestei revelații în imnurile, lecturile și doxologiile lor" ("Înțelepciunea lui Dumnezeu", CTp) Prin urmare, o continuare firească a analizei textelor biblice corespunzătoare în fundamentarea sofiologiei trinitare este înțelegerea în lumina lor a unor astfel de "fapte dogmatice" ale vieții bisericești precum existența templelor sofiene, slujbelor sofiene, icoanelor sofiene Revelația despre Sofia a Sfintelor Scripturi este astfel completată de revelația despre ea a Sf Traditii În Biblie, textele sofiologice fundamentale sunt Iov XXIII, Prem Sol VIII, IX, Prem Sol VP, - IX, Biblioteca "Runivers" Prem Iisus Cu domnule I, Serghie supune aceste texte unei analize amănunțite în excursusul special "Învățătura Vechiului Testament despre înțelepciunea lui Dumnezeu" (în "Rugul aprins") și, pe scurt, în "Înțelepciunea lui Dumnezeu" Concluzia acestei analize este necesitatea unei "înțelegeri ontologice a Înțelepciunii, ca un fel de esență inteligentă, manifestată în revelația divină Înțelepciunea (după înțelegerea Bibliei) este principiul divin, în care și prin care toate cele trei ipostaze se dezvăluie în unitate și distincție, consubstanțiale, dătătoare de viață și Trinitatea indivizibilă Sophia este o singură viață, o singură esență, un singur conținut al vieții tuturor Preev Trinity" ("K N ", ,) "Teologia biblică ne vorbește despre o revelație paralelă a lui Dumnezeu ca ființă personală și înțelepciune divină Dar, în același timp, întâlnim în Vechiul Testament o altă imagine izbitoare, și anume, Shekinah sau Gloria Divină, în care Dumnezeu S-a revelat (oamenilor) "("Înțelepciunea lui Dumnezeu", p) "Gloria lui Dumnezeu, una dintre expresiile cele mai des folosite în relație cu Dumnezeu în Vechiul și Noul Testament, trebuie înțeles nu în sensul subiectiv de a glorifica pe cineva cu ceva , pentru că este în Dumnezeu însuși și fără a ține cont de creația, - ca principiu intra-divin Dumnezeu este slăvit Însuși în Sine, Dumnezeu deține Gloria, nu numai ca doxologie, ci ca slavă inerentă Lui, despre care se vorbește în Cuvântul lui Dumnezeu În același timp, gloria este descrisă în imagini religioase masive, ca o manifestare a Dumnezeirii Însuși: lui Moise la

Sinai, oamenilor din tabernacol și din templul Solomon, Isaia și Ezechiel în viziuni "(" A B ,) O analiză a tuturor aceste doxofanii, care, împreună cu doctrina Înțelepciunii, constituie dipticul biblic al sofologiei trinitare, demonstrează că Slava, ca și Înțelepciunea, este o revelație a lui Dumnezeu, chipul Divinului, vizibil și înțeles de om "Care este relația dintre conceptul dogmatic al esenței Divine și revelația figurativă a Divinului, desemnată drept Înțelepciune și Glorie? Și există motive pentru a le împărți și contrasta? Și, în primul rând, este necesar să separăm Înțelepciunea de Glorie ca două principii într-o singură Zeitate care se auto-revela? Nu există nicio îndoială că Înțelepciunea și Gloria sunt distincte una de cealaltă ca două aspecte ale Divinității care se dezvăluie de sine: Înțelepciunea vorbește despre conținutul Său, Slava manifestării Sale Cu toate acestea, aceste două aspecte nu pot fi separate unul de altul sau înlocuite unul de altul, ca două principii divine Căci acest lucru ar fi contrar principiului monoteismului, conform căruia un singur Dumnezeu personal nu poate avea decât Biblioteca "Runivers" la o singură Zeitate, care se exprimă atât în Înțelepciune, cât și în Slavă Și faptul că Înțelepciunea și Gloria sunt două imagini ale Divinității nu le transformă în două Zeități Această dublare a imaginilor este legată de particularitățile fiecăreia dintre ele, dar nu anulează în niciun caz identitatea naturii lor Biblia nu este despre teologie sistematică Ea ne dă adevărurile lui: în imagini, ca, ca să spunem așa, material teologic brut; iar sarcina teologiei biblice este să înțeleagă și să compare imaginile " "Acum să ne întoarcem la relația care există între natură sau succes - începutul Sfintei Treimi consubstanțiale dogmatice - pe de o parte și Înțelepciunea și Gloria biblică, pe de altă parte Poate putem spune că nu există nicio relație între ei? (Și aceasta este de fapt, deși tacit, afirmată de teologia modernă, care nu dă niciun răspuns la această întrebare, pentru că nu știe să descopere și să formuleze această legătură) Dar este suficient să-ți pui această întrebare pentru a te convinge imediat de imposibilitatea de a-i răspunde Căci, negând identitatea Somnului Divin și a Înțelepciunii-Glorie, introducem necondiționat în Divinitate începutul dualismului Prin urmare, postulatul inevitabil al monoteismului este unitatea (sau identitatea) acestor două principii: dogmatic și biblic (Și Zeitatea lui Dumnezeu poate fi definită, ca Divina Sofia (sau Gloria), care la vremea aceea este Usiah: Usiya = Sophia = Glory" ("Înțelepciunea lui Dumnezeu", , , ,) La aceeași concluzie, pr Serghie și studiul elementelor relevante ale Tradiției Bisericii În special, icoanele Sofia "exprimă în mod clar ideea că Sofia este revelația Sfintei Treimi, pentru dezvăluirea ipostatică a cărei (în imaginile lumii create) slujesc chipurile lui Hristos și ale Maicii Domnului" ("Ipostas și ipostaza", p) Aceste date sunt St Scripturile sunt considerate pr Serghie, ca răspuns divin (și confirmare) la dialectica naturală a gândirii umane "Transcendența lui Usiya nu îndepărtează divinitatea și nu îi sărăcește natura Natura divină nu este doar puterea vieții, ci și conținutul, conținutul absolut al vieții absolute Acest conținut tinde să includă Totul, pentru că nicio restricție nu este adecvată în raport cu Divinul și acest Tot nu poate fi înțeles ca un agregat sau juxtapunere un număr infinit de elemente ale tuturor, dar ca integritatea lor organică internă, castitatea în unitate, - Totul, ca unitate și unitate, ca Tot, Tot-Unitatea "(" A B ",) Cu alte cuvinte, Usiya ar trebui înțeleasă ca Pre- Biblioteca "Runivers" înțelepciune și glorie, pentru că natura divină este plinătate, bogăție, frumusețe și armonie Negând identitatea Ousia-Sophiei, inevitabil fie dăunăm însuși

conținutului naturii divine (în măsura în care se dovedește a fi lipsit de plenitudinea Înțelepciunii și a Gloriei), fie îl limităm apofatismul și e (gândindu-ne exclusiv la ea) ca o profunzime nedezvăluită, nedezvăluită și incapabilă de a fi revelată) În ambele cazuri, auto-revelația lui Dumnezeu se dovedește a fi imposibilă: în primul caz, pentru că El nu are nimic de revelat; în al doilea, pentru că natura apofatică nu tolerează revelaţia, i se opune în însăşi esenţa ei Aceste considerații capătă o persuasivitate deosebită în lumina doctrinei posturilor divine Mergând puțin înainte, să subliniem că "Tatăl este ipostasul revelator, iar Fiul și Duhul sunt ipostasul revelator" ("U ",) Dar ce dezvăluie Tatăl în Fiul și în Duhul, dacă nu esența sau natura Sa? II Atunci, ce dezvăluie Fiul și Duhul despre Tatăl, dacă nu plinătatea vieții Sale divine ascunsă în El - "puterea și Divinitatea Sa inerentă"? Dar doar un conținut, o anumită realitate, lumea divină, "care nu este doar gândul lumii divine și nu este doar un sentiment mut al acesteia, ci o idee divină reală și pe deplin realizată, ideea de toate ideile, realizate ca frumusețe în imagini ideale ale frumosului" ("A B ",) Dacă nu ar fi așa, dacă natura Tatălui ar fi definită doar ca liniștea absolută a nopții veșnice, dacă Ousia nu ar fi Sofia, atunci nicio revelație nu ar fi posibilă: ar fi imposibil ca Dumnezeu să se descopere în Treime (căci Tatăl nu ar avea nimic de revelat în Fiul și Duhul); De asemenea, revelarea lui Dumnezeu în lume ar fi imposibilă (căci imaginea ideală a lumii nu și-ar avea temelia în Dumnezeu) Somnul-Sophia, ca natură a Tatălui, revelată în Fiul și în Duhul Sfânt, este inerentă în toate cele trei ipostaze ale Sfintei Treimi, "este Dumnezeu în revelația Sa de sine și revelarea către lume În raport cu lumea, este, dacă folosim limbajul disputelor palamite, "energie", acțiunea lui Dumnezeu în creație Și energia lui Dumnezeu, conform învățăturilor Sf Grigore Palama, nu poate fi limitat la o singură persoană a Sfintei Treimi, ci se poate referi la toate în mod individual și la Sfânta Treime în întregime" ("K N ",) Aceasta ne aduce la întrebarea relației dintre Ousia-Sophia și fiecare ipostas a Sfintei Treimi separat Această atitudine, desigur, este determinată nu numai de natura Wu si, ci și de acele trăsături și proprietăți care sunt inerente în Ipostaze Prin urmare, într-o expunere consecventă a doctrinei Sfintei Treimi Biblioteca "Runivers" trebuie să părăsim acum solul problemei vis-sophie și să ne întoarcem la teologia ipostazelor Trinitatea Ipostazelor divine este unul dintre acele adevăruri revelate divin care, cu o forță și perseverență deosebite, deși într-o formă vagă și obscure, au fost prevăzute și anticipate de gândirea umană naturală, atât religioasă, cât și filozofică În esență, se poate spune (și părintele Serghie a dovedit acest lucru în Tragedia filosofiei) că problema trinității stă la baza întregii istorii a filozofiei, constituie axa principală a tuturor problemelor sale Desigur, rațiunea naturală, lăsată în forțele proprii, nu este în stare să dea un răspuns corect la aceste întrebări; dar în posibilitățile sale, în primul rând, de a pune o problemă, în al doilea rând, de a contura diversele sale soluții; în al treilea rând, să postulez răspunsul pas corect Triunitatea este așadar cel mai "filosofic" dintre toate adevărurile teologice și admite o dezvoltare variată din punctul de vedere al necesității sale logice Filosofia trinității a fost în repetate rânduri subiectul cercetărilor pr Serghie și, în același timp, atât în ordinea istoriei ("Tragedia filosofiei"), cât și în sistem ("Capitole despre Treime", "Mângâietorul") Problemele complexe asociate cu ea ne permit să evidențiem și să distingem trei ordine de gândire în ea , care pot fi desemnate ca:) aporii cunoașterii naturale a lui Dumnezeu;) ca un

I dialectic;) ca ontologie a judecății Cunoașterea naturală a lui Dumnezeu poate gândi la Dumnezeu ca un obiect absolut și ca un subiect absolut În primul caz, Dumnezeul-Absolutul este în toate, iar "omul plutește și se răspândește în oceanul vieții universale: și el însuși și tot ce este în el și în afara lui este Divinul și nu există nimic în afara Divinului și în afară de El Totuși, ce este? Nu mai există noi, așa cum nu există Dumnezeu Totul se stinge, se scufundă, se scufundă în fundul oceanului - netezime, liniște și tăcere: nici lumină, nici întuneric, nimicul etern, nirvana inconștientului Căutând pe Dumnezeu în lume, ne-am pierdut pe noi înșine, am fost absorbiți de nisipurile mișcătoare ale acestei fără chip Nu putem decât să includem ideea unui obiect absolut sau a lumii în ideea lui Dumnezeu, deoarece experiența noastră cosmică, conștiința de sine cosmică mărturisește în favoarea acestui lucru și, totuși, pe această cale ajungem la auto- negație, la sinucidere metafizică Așa este aporia irezistibilă a conștiinței lui Dumnezeu ca obiectivitate absolută: realizează nihilismul suprem al nirvanei" ("G T ",) Dar Dumnezeu poate fi conceput și "ca un subiect absolut care posedă lumea în mod absolut Lumea este auto-dezvăluirea ei Subiectul absolut se iubește pe sine și se contemplă pe sine în lumea iubirii absolute autosuficiente Dar în acest nume Biblioteca "Runivers" pii pentru sine, posesia pentru sine și numai pentru sine, este limita peste care se poticnește gândirea noastră despre absolut Dacă subiectul absolut este unul, atunci el este singur în posesia lui a tuturor Iubirea pentru sine prin revelația proprie este egoismul metafizic suprem, și în același timp limitarea, incapacitatea de a ieși din sine, un fel de sărăcie și lipsă ontologică Și Dumnezeu este un despot, un autocrat, un iubitor de sine care este epuizat în autoizolare și are MPR doar pentru a satisface egoismul, cel care nu-și cunoaște egalul în sine nu este Dumnezeu " "Așa se naște postulatul unei Divinități, care, fiind una, în măsura în care rezultă din absolutitatea Sa, nu ar fi în același timp una, ci conciliară în sine" ("G T ",) Aporia conștiinței naturale a lui Dumnezeu ne conduce, astfel, la postulatul multor-unității, care conține deja (deși nu este specificat ca atare) conceptul de trinitate Se dezvoltă în continuare în dialectica ipostazei sau a sinelui Acesta din urmă a fost deja descris de noi în ontologie Știm că "conștiința de sine personală nu se dezvăluie pe deplin în sinele individual auto-înlocuit, te postulează, el, noi, tu; ca nu sunt una, ci multe ipostaze, iar aceasta din urma este determinata tipologic si esential de trp-ipostazie Te presupun pe tine sau co-eu ca auto-afirmare și ca confirmare, ca să spunem așa, și se realizează pe deplin numai în noi (sau în tine), adică ontologic nu este "numai", deși este unul În ființa creată, relativă, eul este poziționat nu numai în sine, ci și în afara lui; este extrapolat, și astfel limitat În ciuda aparentului său absolut, ea nu este capabilă să-și dea seama de existența sa de sine în sine și trebuie, ca să spunem așa, să fie convinsă de propria sa ființă privind în oglinda altor sine În afara unei astfel de oglinzi, ea se stinge de la sine, încetează să mai fie conștientă de sine în propria-i existență Dar în subiectul Divin, Absolut, unul și cu adevărat unic în felul său, toate pozițiile eului nu pot fi realizate în afara lui, în absența oricărui exterior, ci trebuie să fie cuprinse în sine, astfel încât să fie pentru el însuși la în același timp, i, și tu, un ion și, în consecință, atât noi cât și tu (Este exclusă doar poziția erorii, pentru că asta ar însemna că devin, ca să zic așa, cu spatele la mine, transformându-mă într-o duhoare și astfel stingându-mă Sunt pure, deci, o abstracție din eu, existând numai în eu și pentru eu, dar nu fără i

O, și nu mai aparține lui i) La Biblioteca "Runivers" Toate aceste trei poziții ale eu-ului: ca eu, tu, el, nu pot fi determinate doar dintr-un centru, dintr-un eu, care ar fi doar eu, cu a și o-eu, având restul eu-ului doar pentru sine, ca t y și pe n (și noi, tu, chiar și ei) Oii trebuie să existe independent pentru ei înșiși, ca și mine, fiecare concentrându-se în mod absolut egal pe sine, fiind în același timp tu și el, unul pentru celălalt Adică într-un singur eu absolut există trei eu, ca centre cu totul egali, unul pentru celălalt complet transparent și aparținând deplinătății realității acestui eu absolut, care nu are nimic și nu se auto-pozează în afara lui , adevăratul triun I: "o lumină și trei lumini", trinitate Acestea sunt esența a trei ipostaze, trei centre personale, dintre care fiecare este egal cu Sinele, ipostazizând Divinitatea, natura divină Dar acest echivalent eu nu se pune niciodată izolat de celălalt eu la fel de personal, ca singurul sau chiar ca unul dintre cei trei (de ce trinitatea s-ar transforma într-o societate sau acord de trei - triteism), ci se pune în alt eu , cu ele juxtapuse Și de aici ia naștere un Sine divin unic, dar în același timp triun, căci trinitatea nu este doar o treime, ci în același timp o unitate" ("U ", ,) Astfel, dialectica eului ne arată că "principiul personal, manifestat până la capăt și realizat până la plenitudine, ipostaza, este o personalitate trihipostatică, în care unitatea personală se dezvăluie în realitatea a trei centri sau ipostaze ipostatice, în un triun, care este numărul divin, nu trei, nu unul, ci tocmai Treimea, Treimea "(" A B ",) Ontologia judecății, pe care am schițat-o deja în legătură cu epistemologia, ne conduce la aceleași concluzii și postulate Știm că "omul nu doar gândește prin judecată, ci într-un anumit sens el însuși este o judecată și că viața spiritului uman este o judecată neîncetată în curs de dezvoltare și de realizare" ("T R ",) Pe de altă parte, omul este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu În consecință, și Dumnezeu - "Spiritul este o judecată vie, neîncetată, autorealizătoare Substanța este o trinitate metafizică care își găsește expresia într-o judecată ("T R ", ,) Analiza metafizică a judecății ne conduce așadar la adevărul trinității "Fiecare judecată se reduce ontologic la o relație generală dintre subiect și obiect, care nu este altceva decât relația ipostazei - subiectul și predicatul său, care este adus în legătură cu subiectul prin mănunchiul ființei Eu, auto-închis, situat pe o insulă inexpugnabilă, la care nicio gândire sau ființă nu ajunge, nu se găsește în sine Biblioteca "Runivers" care este imaginea ființei, este exprimată în "predicat", iar această imagine o recunoaște ca generație proprie, autodezvăluire, care este legătura În acest sens, esența și imaginea ființei sunt cuprinse în judecată -propoziție, își poartă secretul, pentru că în ea se ascunde imaginea trinității · Judecata are în mod necesar în sine trei momente, legate între ele și nereductibile unele la altele Aceste momente sunt: subiect, subiect; (dezvăluirea sa) - predicat; iar autocunoașterea și afirmarea lui vitală sunt un pachet Sinele etern (subiectul absolut) are totul ca predicat și în actul acestei conștiințe trăiește, este conștient de ființa sa Ipostas - imagine mentală - ființă: așa este trinitatea substanței Toți cei trei membri sunt reciproc indisolubili Mai mult: fiecare dintre aceste trei momente le poartă și le conține de fapt pe amândouă Eu (subiectul) fără predicatul "fără valoare" " - nu se aplică la nimic; predicabilitatea, capacitatea de a predica, nu este altceva decât revelarea în spiritul propriei naturi și profunzimi, un act de autodeterminare și autogenerare Predicatul nu vine din afară se naște în spirit Spiritul ipostatic se cunoaște în el Predicatul vorbește despre orice, este

cuvântul universal, logosul lumii Și acest logos lume se ridică din adâncurile (subiectului) reflecție ideală, dar în același timp recunoaște realitatea - a lui și predicatul sau, ceea ce este același lucru, el simte puterea de a fi venind de la el și de a se întoarce la el, iar această forță "dătătoare de viață" este, de fapt, existența în "sufletul viu" , viata, realitate, fiinta Realitatea, ca să zicem, nu are propria sa voce și imagine, este doar la un anume ceva, ca și cum ar fi modul ei; mai precis, trebuie spus că fața predicatului este și fața acestuia; tot ceea ce a venit să fie (a exista), ca logos-ul lumii, este și totul propriu Astfel, realitatea (un mănunchi) nu există decât în τη despre și între ipostas și natura sa (subiectul și predicatul său), în mișcare de la unul la altul, care, bineînțeles, trebuie înțeles și pur și ideal, ca realizare a momentelor vieții spiritului "(" T R ", , , , , ,) Ontologia judecății, ca aporia conștiinței naturale a lui Dumnezeu și dialectica sinelui, mărturisește și trinitatea; ne vorbește despre tri-unitate - întrucât actul principal de gândire - judecata - constă în mod necesar din trei momente, afirmă trei lucruri în o, întrucât aceste trei momente constituie un singur act de gândire și nu pot exista singure fără altul Biblioteca "Runivers" "Totuși, a considera trinitatea și subiectele ipostatice doar ca eu, în subiectivitatea lor pură, înseamnă a permite o abstracție deliberată, deoarece în mod specific în viața Sfintei Treimi, toate cele trei subiecte ipostatice, ca și subiectul triun, sunt reciproc determinate în o relație neschimbătoare și, prin urmare, deși păstrează egalitatea ipostazelor lor, dar au proprietățile lor definitorii, distinctive, γνωρίσματα Prin urmare, fiind la fel de dumnezeiești, în același timp sunt divini în moduri diferite, iar subiectul trinitar, trinitatea I, nu este doar Eu existent, transparent în trei centre identificatoare, ci Sfânta Treime, Tată-Fiu-Duh Sf - în unitate pre-divine Prin urmare, cele trei subiecte divine, fiind la fel de dumnezeiești, nu sunt înlocuibile: Tatăl nu este Fiul și nu este Duhul Sfânt, Fiul nu este Tatăl etc " ("U ",) "Natura și viața unică a Divinului nu este autodeterminarea celor Trei, unitatea trișiustică in abstracto, în care fiecare ipostas fără distincție ia locul altei ipostas Aici apar imagini concrete despre modul în care Persoanele Divine își posedă natura Și în această concretețe apar proprietăți ipostatice sau trăsături distinctive care, desigur, nu anulează în niciun caz egala onoare, egală evlavie a ipostazelor, ci stabilesc relații de calitate și ordine între ele (τάξις) Spiritul personal își realizează natura ca viața ei, profunzimea ei, sângele său de sine Dacă natura lui nu stă în fața lui ca un fel de dat revelat (cum este cazul spiritului creat), ci este viața lui personală, plinătatea conștiinței personale într-un singur act personal, atunci acest act este realizat simultan în trei sensuri sau înțelesuri: spiritul este pentru el însuși și se dezvăluie pe sine (dintr-o anumită stare de profunzime), și revelator (în starea de a-și dezvălui adâncimea), și revelat, (ca o revelație de sine) Cel cine deschide (subiect) are un cuvânt (predicat) despre sine, care este o expresie a propriei ființe (bunch) Tăcere - cuvânt - viață: Tată - Fiu - Duh Sfânt "(" G T ", P,) Aici se pare că ne aflăm la acea linie de graniță dincolo de care problemele umane lâncezesc și întrebările legate de rațiune tac Revelația este percepută aici ca ceva absolut nou, care poate fi stăpânit doar de mintea post factum, ca răspuns și rezolvare a antinomiilor sale cele mai profunde Căci dacă dialectica naturală ne apropie de postulatele trinității subiectului absolut și de necesitatea auto-revelării sale, atunci niciun postulat și analogie nu ne poate dezvălui că ipostazele acestui

Subiect Biblioteca "Runivers" acea esență este Tatăl, Fiul și Doug Sfânta Paternitate a Tatălui, Fiul Fiului și inspirația Duhului Sfânt sunt, în acest sens, obiecte de credință, numai printr-un act secundar, revelate ca adevăruri teologice ale doctrinei relației și conexiunii dintre Ipostaze divine Tatăl naște pe Fiul și aduce pe Duhul Sfânt În aceasta se deosebește Tatăl de alte Ipostasuri, în aceasta constă calitatea Sa deosebită ipostatică Dar "definiția persoanelor Pr Trinitățile trebuie: să fie înțelese ca tripartite Prin urmare, paternitatea exprimă relația primului ipostas nu numai cu al doilea, ci și cu al treilea, ci și în sine (¿γγεν-vchaia): Tatăl este Tatăl nu numai pentru Fiul pe care El îl naște, ci și pentru Duhul Sfânt, care, deși nu este Fiul, purcede de la Tatăl; Relația lui atât cu Fiul, cât și cu Duhul Sfânt este determinată tocmai de paternitate Ea constă nu numai în nașterea Fiului, căruia de obicei este în întregime echivalată, ci și în înălțarea Duhului Sfânt Primul Ipostas este Tatăl nu numai pentru Fiul Unul-Născut, ci și pentru Duhul Sfânt pe care El îl aduce, Care, însă, nu este Fiul Său Nu trebuie să înțelegem că Tatăl, dincolo și pe lângă paternitate, este și προδολεύς, Producătorul Duhului Sfânt, care îmbină personal ambele proprietăți: pat emitas et spiratio activa, și doar sărăcia limbajului uman face să recurgă la una nume aici: Tată Animal de companie, paternitatea este una și inseparabilă în manifestările ei Formula Sfintei Treimi: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh - îl cunoaște doar pe Tatăl, dar nu îl cunoaște încă pe Exterminator, προβόλεύς (concept auxiliar al teologiei) Se mai spune de Domnul despre Duhul Sfânt: care purcede de la Tatăl (Io XV,), dar nu se spune: de la Producător Sfânta Treime există veșnic în sine și revelează paternitatea, ca act tripartit de iubire reciprocă" ("G T ", II,) Exprimând această înțelegere a paternității în limbajul logicii formale, putem spune că nașterea și cunoașterea sunt predicatele paternității, care se dezvăluie, constă tocmai în naștere și naștere Și în conformitate cu aceasta, putem spune (alergând puțin înainte) că Fiul născut și Duhul născut sunt predicatele ipostatice ale Tatălui Tatăl, ca subiect absolut, afectează, se revelează în Fiul și în Duhul Dar ce este nașterea și ce înseamnă armonizarea? "Nașterea nu poate fi definită exhaustiv în limbajul conceptelor, ci doar descrisă, căci este un act vital, reprezentând în esență ceva neexplorat Mai mult, nu vorbim de fertilitate sau de nașteri, ci Biblioteca "Runivers" despre naștere: nu despre tați și copii, ci despre paternitatea însăși, despre Tatăl, din care începutul oricărei paternități Nașterea (duhovnicească) este un asemenea act în care ceea ce se naște, Fiul, nu se desparte de Tatăl, rămâne în felul acesta, Se descoperă Tatălui în Sine: "Cel ce M-a văzut, L-a văzut pe Tatăl", "Az și Tatăl sunt o singură esență", "Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine" Identitatea completă este afirmată între Tatăl și Fiul, însă, cu diferența de ipostaze În nașterea Sa, Tatăl Se revelează, dar face aceasta prin nașterea pe Fiul Iubit Fiul se naște din esența Tatălui, dar în așa fel încât această natură să nu sufere nicio pagubă în absolutitatea ei ; în același timp, această naștere este naștere veșnică, trebuie înțeleasă nu ca o dată împlinită și desăvârșită, ci ca un act veșnic care se produce, care există în toate momentele sale: sempcr gigntt Pater et semper nascitur Filius (Fericitul Augustin) - se naște și la în același timp nu se desparte, locuiește nedespărțit în sânul Tatălui" ("T R ", ,) "Pentru ca eu să se poată avea pe sine ca predicat și să învingă non-eu în el ca o limitare a absolutității sale, acest nu-eu trebuie să fie și eu, adică predicatul trebuie să fie și ipostatic, să aibă subiect propriu, în

plus, acest subiect trebuie să fie același și nu același cu primul subiect, adevărat; trebuie să se nască veșnic în actul iubirii Tatălui și a Fiului Tot ceea ce Tatăl are sau "știe" El știe și iubește în Fiul și tot ceea ce Fiul are și știe, știe și iubește în Tatăl Inseparabilitatea, dar și necontopirea, unitatea, dar și diferența dintre cele două ipostaze, este presupusă în mod necesar prin această relație - în revelația Tatălui în Fiul și cunoașterea Tatălui de către Fiul Paternitatea este inseparabilă de fii, dar în același timp este inseparabilă, nu contopită cu ea: iată unitatea celor doi: diada, έν δία Qwiv ("TP", ,) "Așadar, ne-a devenit clară taina nașterii dumnezeiești a Fiului din Tatăl? În nici un caz Cu toate acestea, sensul filosofic al ei poate fi aproape de minte, poate pătrunde în ea lumina cu care acest mister își luminează propria problemă? Desigur ca da Până la urmă, filosofia căuta tocmai asta, să înțeleagă identitatea subiectului și obiectului, pentru a înlătura contradicția și discordia lor veche Și în dogma Tatălui și a Fiului, filosofia identității își poate găsi singura cale adevărată Identitatea a fost căutată în răscumpărarea contradicției, în scufundarea ei în amurgul absolutului Între timp, întrucât singura identitate nu este golul și indiferența, ci unitatea în diferență și concretețe, există nașterea spirituală, Tatăl este Fiul Noi, tați și copii pământești, avem doar o reflectare Biblioteca "Runivers" lumina feminină a paternității și a fiului adevărate și arhetipale Nașterea spirituală ne este inaccesibilă, deși, cu toate acestea, în paternitatea noastră pământească, umană, ne apropiem de ea Totuși, dacă ne adunăm toate forțele spirituale în apoteoza paternității și a fiului, devenim conștienți de toată unicitatea și specificul acestei relații, care diferă atât de creativitate, cât și de lucrurile făcute de sine În naștere, există bucuria de a găsi un alt sine și în același timp nativ - tatăl în fiu și fiul în tată, trecând dincolo de sine în non-sine, ci în același eu, un act de substanță dragoste" ("T R ",) "Procesiunea celei de-a treia ipostas de la Tatăl este aceeași taină a vieții divine ca și nașterea Fiului (Și despre cum ar trebui să înțelegem diferența dintre naștere și procesiune, mintea tace, căci aici suntem nu vorbim despre concepte deductibile și coordonate, ci despre desemnări simbolice ale naturii primordiale a vieții divine, iar pentru înțelegerea vitală a nașterii, a fiului și a paternității, avem o anumită îndrumare din natura noastră umană În ceea ce privește coborârea Duhului, nu există o astfel de îndrumare, căci nouă, îmbrăcați cu carne, nu ni se dă deloc puterea absolută a ființei, emanând din noi, o cunoaștem ca pe un dat, adică ca având deja venit în lume și perceput de noi prin această lume (Singurul lucru pe care rațiunea îl poate spune despre aceasta) este că procesiunea este un act legat în esență de nașterea Fiului Căci, la fel cum predicatul și conjunctivul sunt logic inseparabile, astfel încât numai în totalitatea lor constituie dezvăluirea subiectului, tot așa sunt și nașterea celui de-al doilea și apariția celei de-a treia ipostas "(" T R ", ,) ,) Astfel, această propoziție, care cuprinde adevăruri extrem de importante despre înțelegerea Sfintei Treimi ca auto-revelație a Tatălui și despre inseparabilitatea Fiului și a Duhului, nu spune nimic despre însăși natura procesiunii, care rămâne un nedescoperit mister pentru noi Tatăl naște pe Fiul și aduce pe Duhul "Întreaga trinitate își primește unicul centru în Tatăl, El este Zeitatea care se dezvăluie pe sine, care se descoperă prin nașterea Fiului și prin procrearea Duhului Ordinea ipostasurilor începe în El (desigur, nu în timp, ci în esență), în El își au originea ipostasurile Fiului și ale Duhului care Îl descoperă El însuși doar deschide, dar nu

deschide În acest sens, Dumnezeu Tatăl este adesea numit simplu Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu în sensul predominant, à uneori chiar Dumnezeu însuși, mai întâi Dumnezeu (¿ντο-I bshto, - θεός, Deus princeps) Acesta este începutul monarhiei Biblioteca "Runivers" sau monocrația în Dumnezeire trebuie respectată cu sfințenie, ca bază biblică și patristică a doctrinei Sfintei Treimi Este regula unică care face din toate relațiile ipostatice un singur act tripartit, leagă și fundamentează Dar acesta este locul special al Tatălui, ca prim ipostas din Sfânta Treime Treime , nu încalcă cinstea egală și dumnezeirea egală a tuturor ipostaselor, ci stabilește o diferență între ele Uneori, Cuvântul lui Dumnezeu exprimă această diferență în cuvinte care par să însemne inegalitate și dau naștere la subordonare Acestea sunt cuvintele Mântuitorului: "Tatăl Meu este durere pentru Mine" (Io XIV,) Cuvântul "durere" poate fi însă interpretat nu în sensul negării egalității, ci în raport cu revelația reciprocă : Tatăl se descoperă în Fiul, dar nu invers · Despre Tatăl se poate spune doar că El este "bolnav", dar nu se poate spune nici despre Fiul, nici despre Duhul Sfânt, ambele în relația lor cu Tatăl și în relația lor" ("G T " , P, ,) În lumina acestor considerații, trebuie să se înțeleagă și definiția patristică a Tatălui ca "vinovatul, începutul, cauza, αιτία, causa, - ipostaze provenite de la El cauzate - άιτιατάι, causatac Evident, aici această expresie - causa, αιτία - nu poate fi înțeleasă în sensul cauzalității relative, în virtutea căreia efectul decurge mecanic din cauza sa și este cauzat de aceasta să apară: mecanismul cauzalității este însăși baza relativității universale (la Kant), iar această cauzalitate nu poate fi transferată într-o viață divină în care nu există niciun mecanism și nici o apariție Evident, aici această expresie are un sens nu în sensul de cauzalitate, justificare sau apariție, ci în sensul principiului inițial al autodeterminarii Cauzalitatea în relație înseamnă origine, principiu, subiect subiectul sau subiect, a existat doar unul, în raport cu care Revelatorii există prin el Ipostazele sunt egale în sensul egalității, dar diferite în modul de realizare a plinătății unice divine A fi lipsit de viple sau vinovat, αναίτιος sau αίτιατας, înseamnă a fi diferit nu în demnitate, ci doar în felul de a fi Toate cele trei ipostaze au și duc o singură viață, dar în moduri diferite într-o relație triună" ("G T "), P,) Principala dificultate a problemei relației Ipostazelor Divine constă, așadar, în necesitatea de a concilia cinstea egală și divinitatea egală a ipostasurilor Biblioteca "Runivers" oţelurile cu unitatea de poruncă a Tatălui Încălcarea primului principiu creează diferite tipuri de subordinaționism (de la subordinaționismul explicit ontologic al lui Origen la subordinaționismul ascuns și inconștient al filioquiismului catolic) Negarea celui de-al doilea nu duce doar la triteism, ci contrazice cuvintele clare ale Sfintei Scripturi care nu pot fi interpretate altfel Această dificultate este depășită de pr Serghie în interpretarea trinității divine ca auto-revelație a Tatălui în Fiul și în Duhul Li se opune, obișnuită în teologie, înțelegerea Treimii ca un set de relații de origine - o înțelegere care stă la baza tuturor disputelor filioquistene, care, lipsite de premisa lor, își pierd ele însele orice sens și semnificație (vezi mai jos despre aceasta) Întrebarea "originei" în doctrina Sfintei Treimi necesită o explicație specială Sf al părinţilor, Tatăl, fiind el însuşi fără început şi fără vinovăţie, este numit de obicei vinovatul, începutul, cauza, αίτια causa ("G T ",) "Această idee de αιτία a fost acceptată de toată "teologia" ulterioară fără o considerație critică, ca retrogradă și evidentă de la sine, în timp ce nu este nimic mai greu de înțeles decât

această prezumție Generalizate în conceptul de "cauză" sau origine, producțiile nașterii Fiului și procesiunea Duhului au fost socotite drept duae proccssãoes, două varietăți sau două cazuri particulare ale conceptului general de cauzalitate Această generalizare, care are o semnificație inițială, fundamentală, a fost acceptată ca o chestiune de la sine, nesupusă studiului critic Nu numai atât: în Occident, doctrina Sfintei Treimi a fost stabilită ca un sistem de două origini - intelect și valuri, procesio intellectus și pi'ocessio voluntatis, și astfel înțelegerea Sfintei Treimi a fost completată, adusă într-o stare înghețată formă antropomorfă, nu numai pe baza cauzalității, ci și a unei necesități interioare pentru autojustificarea absolutului - un fel de modalism cauzal Dar chiar această generalizare • duae proœsswiMs în Cuvântul lui Dumnezeu, în direct revelație, are vreo bază pentru sine? Nașterea Fiului și procesiunea Duhului sunt unite undeva în ea, ca două feluri de origine, duae prociones? Cu siguranță nicăieri și niciodată Nu există nicio bază biblică pentru ca oshi să fie numărat și acceptat ca două varietăți (Între timp) această numărare ca două unități egal-asemănătoare ale unor imagini specific diferite de "origine" implică o abstracție ulterioară: prima ipostază nu se mai înțelege prin urmare într-un specific Biblioteca "Runivers" ori pe Tatăl ci ca "Început, Izvor și Cauză, din care al doilea și al treilea ipostas primesc însăși ființa ¿ντο το είναι, existența ύπαρζιν și, astfel, în raport cu ființa veșnică a ipostaselor, se aplică categoria de apariție cauzală Desigur, niciunul dintre Părinți nu pune la îndoială egalitatea și neînceputul egal al tuturor ipostazelor și această înțelegere cauzală unilaterală a etiologiei patristice este caracteristică epigonismului scolastic post-pastrist" (U , , ,) Împotriva acestei înțelegeri, pr Serghei aduce următoarele argumente: În primul rând, "doctrina Sfintei Treimi, ca sistem de relații sau origini, transformă Sfânta Treime într-un proces, în autodevenire, care nu este (și nu poate fi) în Ea Conform acestei învățături, Dumnezeu ia naștere (deși pre-etern) în procesele Sale, Dumnezeu devine El Însuși doar ca urmare a întâmplărilor - (Astfel) principiul sistemului de relații taie Sfânta Treime sau introduce procesalitatea în relațiile eterne, adică , introduce un subordinationism ascuns" (" G T ,) "Adevărata cauză aici nu mai este ipostaza Tatălui, căci ea însăși ia naștere din relația cu Fiul, ci Dumnezeirea este Deitas, este exact aceea în care nu există relație opusă" (U-,) Și aceasta neagă porunca unică a Tatălui În al doilea rând, "înțelegerea Sfintei Treimi, ca sumă a originilor, o descompune în două acte, sau altfel o compune în două acte sau duale" ("G T ", P,) "În acest caz, strict vorbind, nu se mai poate vorbi despre Sfânta Treime, pentru că cercul trinității nu s-ar închide, ci ar trebui să se vorbească despre unitatea duală a diadelor, fiecare având câte un membru comun, despre unghiul a t a libertăţii sale Dar dragostea lui Dumnezeu nu cunoaște limite sau condiții Ea nu este mulțumită de faptul că "Dumnezeu pune existența lumii împreună cu Sine, făcându-se corelativ cu lumea; prin faptul că Dumnezeu creează lumea în om după chipul Său, și prin puterea acestei conformări, Divina Sofia se descoperă în lume; prin faptul că Dumnezeu, ca Logos, intră în comuniune personală cu omul Dumnezeu vrea să comunice lumii viața Sa divină și să locuiască Însuși lumea, să devină om, pentru ca omul să devină zeu Aceasta depășește limitele oricărei imaginații și îndrăzneală omenească, aceasta este taina iubirii lui Dumnezeu, "ascunsă din veșnicie în Dumnezeu" (Ef IП,) și necunoscută chiar și de îngeri (Ef PI, ; I Pet , ; I Tim IP, Biblioteca "Runivers") Iubirea lui Dumnezeu nu are nicio limită și nu poate să nu ajungă la sfârșit în

plinătatea renunțării lui Dumnezeu pentru lume, care este întruparea lui Dumnezeu Și dacă însăși esența lumii, chemată din inexistență în creația sa, nu este un obstacol aici, atunci starea ei căzută nu sunt ei Dumnezeu vine și într-o lume căzută, dragostea lui Dumnezeu nu urăște nu numai slăbiciunea creației, ci și chipul ei căzut, păcătoșenia lumii și se condescende să-și accepte păcatele asupra sa: Mielul lui Dumnezeu, cel pământesc păcatul lumii, apare în ea Astfel, totul este dat de Dumnezeu pentru îndumnezeirea lumii și mântuirea ei și nu rămâne nimic altceva care să nu fie dat Așa este dragostea lui Dumnezeu, așa este Iubirea Așa este în viața intratrinică, în relația celor trei Ipostaze, și așa este în relația cu Dumnezeu cu lumea" ("AB",) "Încarnarea presupune prezența "cărnii", adică a lumii create, și în ea a omului, în toată indestructibilitatea lui , căci întruparea lui Dumnezeu nu este o violență ontologică împotriva lumii Este un act al lui Dumnezeu în lume, și nu peste lume Cerul nu s-ar putea pleca până la pământ dacă pământul nu ar primi cerul (Prin urmare, în întrupare) nu există una, ci două părți: lumea acceptând pe Dumnezeu, în fața omului, și Dumnezeu, căutând acceptarea totală (și răspunzând la aceasta cu întruparea sa) Nemărginirea tăgăduirii de sine a lui Dumnezeu, umilirea Lui de sine în fața făpturii ajunge aici în punctul în care însăși întruparea lui Dumnezeu depinde nu numai de Dumnezeu, care o dorește în dragostea Sa față de creatură, ci și de aceasta din urmă, mai mult, atât în natura sa cât şi în libertatea ei Creatura trebuie să fie capabilă să-L accepte pe Dumnezeu și să fie vrednică, poftind după voia ei" ("AB", ,) Capacitatea omului de a-L accepta pe Dumnezeu este legată de faptul că omul este inițial chipul lui Dumnezeu, iar această conformare a omului se referă atât la natura sa, cât și la ipostaza sa (vezi Antropologia) Prin urmare, "bazele întrupării Logosului sunt deja puse în însăși creația omului, care, parcă, așteaptă acceptarea Logosului și Îl cheamă" ("AB",) In orice caz aici obstacolul este căderea omului, căci "Logosul nu a putut accepta trupul împovărat de păcatul originar, la fel cum această carne păcătoasă nu a putut găsi în sine nici voința, nici puterea de a accepta întruparea Pentru a birui acest păcat, înstrăinând (uman) de Domnul a fost necesar să slăbim acest păcat până la a-l invalid Acest lucru s-a întâmplat în Preacurata Fecioară Maria, a cărei apariție în lume a fost principala lucrare a Bisericii Vechiului Testament În biserica Vechiului Testament, timp de secole și milenii, s-a acumulat sfințenia ereditară care s-a ridicat din ce în ce mai sus peste nivelul umanității căzute Apogeul acestui sacru Biblioteca "Runivers" stya a fost realizată în Fecioara Preacurată, a cărei puritate era deja de așa natură încât Ea a apărut "miloasă", luminată și întruchipată de Dumnezeu prin iluminările neîncetate ale Duhului Sfânt (pentru mai multe detalii despre Maica Domnului, vezi mai jos) La Newton, păcatul originar a devenit ineficient, ca un obstacol în calea întrupării lui Dumnezeu Iar la întrebarea lui Dumnezeu, propusă Ei prin arhanghel, dacă vrea să slujească ca întrupare a lui Dumnezeu, să-L primească pe Dumnezeu, Fecioara a răspuns: "Iată robul Domnului, să-mi fie mie după cuvântul tău " În răspunsul Preasfintei Maicii Domnului s-a manifestat aceeași libertate omenească, care în persoana Evei, și apoi a lui Adam, a fost hotărâtă împotriva voinței lui Dumnezeu Ns este acum o creatură, în fața Pr Maica Domnului își dă seama de acest liber arbitru nu prin voință proprie, ci prin ascultare, iubire și lepădare de sine Cu toate acestea, nicio sfințenie creată nu ar putea să-L întâlnească pe Dumnezeu fără a fi incinerată înaintea Lui și cu atât mai mult să poarte Nașterea lui Dumnezeu Numai Dumnezeu Însuși ar putea sfinți și

îndumnezei făptura pentru a o face puternică și vrednică de întrupare" ("AB",) Și această acțiune a lui Dumnezeu ne face să vedem în întrupare acțiunea nu numai a unui al Doilea Ipostas, ci a întregii Sfinte Treimi "Fiul lui Dumnezeu, Logosul, se întrupează El, Creatorul lumii prin excelență, ca ipostas demiurgic, vine în această lume creată de El nu ca Creator, ci ca creație Și nu se poate dar vezi că Logosul întrupat devine Fiul Omului kenoza desfășurată a fiiului este ascultarea divină a Cuvântului Dar Duhul Său Sfânt se întrupează, coborând asupra Fecioarei și făcând din Ea un cer pământesc Participarea Sfântului Duhul în lucrarea întrupării lui Dumnezeu este desăvârșit El sfințește "firea", adică umanitatea sufletească și trupească (încă) plutind deasupra materiei primordiale - "deasupra apelor" (și prin aceasta) anticipând coborârea Sa venirii la Veșnic Fecioara El se coboară asupra Fecioarei Maria și asupra Fiului Dumnezeu și apoi asupra lui Hristos, care a fost botezat în apele Iordanului De aceea, întruparea nu trebuie să fie înțeles ca opera unei singure ipostaze a Logosului; presupune neapărat participarea ambelor ipostaze , iar această nedespărțire a lor este atestată în simbol prin cuvintele: "și întrupat al Sfântului Duh și al Fecioarei Maria" (Dar atât Logosul, cât și Sfântul Duhul în lucrarea întrupării doar dezvăluie natura Tatălui), a cărui taină inefabilă și inexprimată a divinității se manifestă în Fiul și în Duhul Sfânt" ("AB", , , ,) Taina Întrupării, "marea taină a evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup" (I Tim III,), este astfel opera tuturor celor Trei Ipostasuri ale Pr Treime Dar ce înseamnă adevărul întrupării lui Dumnezeu în sens ontologic? Biblioteca "Runivers" și Dumnezeu-bărbăție? Cum a putut Vog să devină om fără să înceteze să mai fie Dumnezeu și fără să distrugă natura omului? Răspunsul la această întrebare este "dogma hristologică despre Dumnezeu-omul Conținutul acestei dogme (calcedoniene) constă în faptul că în structura Dumnezeului-om Hristos nu avem una simplă - ca în Divinitate și în umanitate -, ci o corelație complexă, și anume, unitatea ipostasului în dualitatea naturilor, irit aceasta ipostaza este Persoana a II-a a Prei Trinity, Logos Unitatea ipostasului asigură unitatea vieții, dualitatea naturii - complexitatea și dualitatea ei; unirea naturilor între ele, în frunte cu o singură ipostază divină, instituie o unitate duală specială, nouă, care nu există nici în Divin, nici în umanitate Căci în Divin avem unitatea naturii cu triunitatea ipostaticului , iar în umanitate avem unitatea naturii cu pluralitatea centrilor ipostatici În bărbăția-Dumnezeu a lui Hristos, avem două naturi diferite, unite inseparabil într-o singură ipostază, dar fiecare păstrându-și originalitatea Dogma calcedoniană pare, înainte de toate, un paradox ontologic care aparent distruge toate definițiile noastre originale ale relației dintre natură și ipostază Căci fiecare ființă spirituală este o unitate inseparabilă de ipostas și natură, care nu poate exista decât reciproc: ipostas în natură și natura în ipostas Prin urmare, ipostaza și natura nu sunt deloc principii independente reciproc, niște elemente primare ale ființei care pot fi pliate și mutate în moduri diferite și formează din ele compuși complet noi Nu sunt deloc flexibili și nu îngăduie nicio violență împotriva lor înșiși, ceea ce este denunțat drept absurd ontologic Între timp, în definiția calcedoniană, ipostaza divină a binaturalului Dumnezeu-umanitate, subiectul ei, ca să spunem așa, este în același timp un subiect, atât natură divină, cât și umană, prin care ambele naturi sunt inseparabil unite în unitatea vieții acestui singur ipostas Ipostaza divină a Logosului este și umană, ca subiect și natură umană" ("AB",) "Ce înseamnă această "în-ipostazare" a Logosului în natura umană? Este

ontologic posibil și de ce este posibil? Adresăm întrebarea posibilității ontologice care decurge din relația dintre naturi și, prin urmare, excludem referirea fără răspuns la atotputernicia lui Dumnezeu pentru care totul se presupune că este posibil Da, această posibilitate a totul există pentru atotputernicia lui Dumnezeu în creație, pentru Dumnezeu ca Creator Dar după ce Dumnezeu a creat lumea și a înzestrat-o cu ființă indestructibilă în propria sa ontologie, atunci Dumnezeu a pus această ontologie pentru Sine Biblioteca "Runivers" și se corelează deja cu lumea nu pe baza atotputerniciei, ci pe baza interacțiunii gânditoare Întruparea lui Dumnezeu aparține acestui domeniu , (în care) natura umană este depășită, dar nu distrusă Omul rămâne el însuși - aceasta este prima condiție pentru adevărata întrupare a lui Dumnezeu și ceea ce este de neînțeles pentru om și imposibil pentru el, atunci nu poate fi inclus în el Acest postulat ontologic al Întrupării lui Dumnezeu a fost recunoscut în dogmă prin faptul că vorbește despre unirea în Hristos a Dumnezeului desăvârșit și a omului desăvârșit, adică nediminuat în plinătatea sa ontologică și nedistrus în umanitatea sa Deci, dacă natura umană a omului-Dumnezeu este "în-ipostazată" în Logos, astfel încât ipostaza Logosului a devenit propriul ei ipostas al naturii Sale umane, atunci acest lucru este ontologic posibil și prestabilit Se pune întrebarea: cum este posibil acest lucru și de ce ar putea fi preinstalat? Ar putea fi natura umană să accepte și să conțină, în loc de o ipostază umană, sau mai bine zis, ca ipostas uman, ipostaza Logosului? Și cum ar putea fi posibilă o asemenea îngăduință pentru Logosul însuși?" ("A B ", ,) "Firea umană nu poate trăi decât într-o ipostază umană, și nici măcar nu poate accepta o ipostasă îngerească, cu toată apropierea ei de om, pentru că ipostaza unui spirit trupesc nu poate conține viața spiritului întrupat, să perceapă cu adevărat "carnea" umană De aici este necesar să concluzionăm că ipostaza Logosului, în măsura în care întruchipează natura umană, este într-un sens special și o ipostasă umană, caracteristică nu numai lui Dumnezeu, ci și Omului, adică Dumnezeului-om Pentru a fi o ipostază umană, ipostaza Logosului trebuie să fie umană sau, mai precis, co-umană, motiv pentru care ipostaza sa de natură umană nu este o încălcare a acesteia din urmă sau distrugerea ei, ci corespunde relației originare între amândoi Pe de altă parte, o persoană trebuie, de asemenea, să fie capabilă să accepte și să găzduiască ipostaza divină ca o ipostază umană Cu alte cuvinte, omul, deja prin natura sa originară, trebuie să fie și în acest sens Dumnezeu-om, să poarte în sine Dumnezeu-umanitatea ipostatică, să fie în această calitate un "loc" ontologic pentru ipostaza Logosului Astfel, postulatul întrupării lui Dumnezeu din partea întrupării Logosului în om este o anumită identitate inițială care există între Sinele Divin al Logosului și Sinele uman, care nu elimină toate diferențele esențiale dintre ele Aceasta este relația imaginii cu Proto-Imagine, care în același timp combină asemănarea, în general Biblioteca "Runivers" existând între imagine și Prototip, cu diferența care există între eternitate și temporalitate, Creator și creație "(" A B ",) "Dar nu numai omul este Dumnezeu-omul în destinul său, ci Logosul este și eternul Dumnezeu-omul, ca Prototip al omului creat Și dacă comparăm această serie de propoziții despre Dumnezeu-omul ceresc și cea pământească, creată, apoi predarea de bază a antropologiei devine de înțeles și natural pentru noi app Pavel despre nu unul, ci despre doi Adami, nu despre unul, ci despre doi oameni: "primul om de pe pământ, pământesc: al doilea om este Domnul din ceruri Și după cum am purtat chipul pământenilor, așa vom purta chipul cerului" (I Cor ,

XV, ,) Și atomul corespunde și sensului antropologic a ceea ce Domnul i-a spus lui Nicodim: "nimeni nu s-a suit la cer, decât Fiul Omului, care s-a coborât din cer, care este în ceruri" (Io III,) Și această dualitate a imaginilor Omului-Dumnezeu, Omul Ceresc și Omul creat, este fixată într-o singură imagine a Omului, unind în Sine atât omenirea cerească, cât și cea creată: "Iisus Omul" (Rom V,)) Prin urmare, ipostaza Logosului, Dumnezeul-omul Ceresc, ar putea deveni ea însăși ipostaza omului creat și să-l facă un adevărat Dumnezeu-om, realizându-și Dumnezeul-bărbăție originară Ipostaza Logosului este veşnic umană şi, prin urmare, ar putea deveni o ipostas pentru umanitatea creată, înălţând-o, dar nu desfiinţând-o Logosul pentru natura umană a lui Hristos, s-ar putea spune, a luat în mod simplu și firesc locul ipostasului creat Dar acest lucru s-a dovedit a fi posibil deoarece aceasta ipostaza creata in sine era supranaturala, reprezentand principiul divin in om Ipostaza necreata, divino-umana a lui Adam in Hristos a fost inlocuita cu ipostaza Divina a Logosului Desigur, este de o semnificație absolut incomensurabilă faptul că, în loc de o ipostază creată, deși de origine divină, natura umană preia ipostaza Logosului Însuși Dar acest lucru nu încalcă structura generală a omului, în care există două componente: natura sa sufletească și trupească, creată din nimic și deci creată în sensul deplin, și spiritul ipostatic de origine divină, care a fost creat de Dumnezeu nu din nimic, ci viață primită din viața proprie a lui Dumnezeu (În întruparea lui Dumnezeu)faptul că în om există spiritul său omenesc emanat de la Dumnezeu - în Hristos există Logosul Pre-Etern, Duhul Divin, Al Doilea Ipostas de St Trinitatea Și natura umană în Hristos ar putea accepta această înlocuire și să poarte în sine Persoana Divină ca propria ei persoană Prin urmare, îl mărturisim pe Hristos ca un om desăvârșit, în care se păstrează o compoziție cu totul umană, pentru toți Biblioteca "Runivers" Întruparea Logosului în om are temeiuri suficiente Întruparea lui Dumnezeu nu este o catastrofă pentru natura umană sau violență împotriva ei, ci, dimpotrivă, împlinirea ei Prin urmare, Hristos, fiind Dumnezeu desăvârșit, este un om adevărat" ("AB", , ,) Cu toate acestea, "Încarnarea nu este doar acceptarea naturii umane ca ipostas al Logosului, care devine prin aceasta ipostas uman, ci și unirea a două naturi, Divină, ca ipostas inseparabil al Logosului, și creatul- uman Cum trebuie înțeleasă ontologic această legătură? Știm din istoria dogmei că această combinație nu trebuie privită ca o identificare (a ambelor naturi) sau abolirea diferenței lor, adică într-un mod monofizit Nici natura divină nu dizolvă și desființează umanul nici umanul nu poate desființa divinul , nici umanul Eforturile dogmatice ale epocii conciliilor ecumenice au avut drept scop menținerea echilibrului în raportul ambelor naturi cu eliminarea de părtinire față de oricare dintre ele sau separarea lor Acest principiu al echilibrului și-a (căpătat) în mod natural expresia în definiții negative blocând abaterile de ambele părți: inseparabil, inseparabil, invariabil, inseparabil Pentru un cântec dat, definițiile negative sunt destul de consistente Cu toate acestea, este la fel de firesc să simțim o anumită nemulțumire față de aceste definiții numai negative, care, după cum se știe din logică, nu pot oferi cunoștințe semnificative, pozitive" ("AB", ,) Aceasta pune problema principală hristologică a corelării pozitive a celor două naturi în Hristos, care poate fi caracterizată drept problema calcedonianului - lăsată moștenire de epoca patristică, care a dezvoltat o "definiție preliminară, incompletă și inepuizabilă, încă în așteptare continuarea ei" ("A B ",) - mai departe gândirea teologică Punctul de plecare al

acestei din urmă poate fi o încercare de a extrage din definițiile negative ale formulei calcedoniene un conținut pozitiv, care în mod firesc ar trebui să fie limitat și incomplet, "Căci negativele (ale Calcedonului) sunt îndreptate în direcții opuse și a scoate din ele o definiție pozitivă este imposibil din punct de vedere logic, dar dificil din punct de vedere dogmatic" ("AB",) Totuși, comparându-le între ele, suntem convinși că "permit un fel de judecată sintetică de mijloc sau a treia, deși nu o exprimă Într-adevăr, "inseparabil și inseparabil" este același lucru Biblioteca "Runivers" elimină atât separarea completă, cât și fuziunea completă Totuși, ele mai lasă loc de diferențiere sau de separare a ființei (altfel nu ar fi loc pentru unire), precum și pentru unire, proclamată direct în dogmă Astfel , când se elimină contopirea deplină a naturilor, aici se proclamă în tăcere unirea lor, adică o anumită imagine a contopirii sau identificării, deși cu păstrarea deplină a deosebirilor; iar când se elimină separarea completă, se păstrează o anumită imagine a separatității, deși cu inseparabilitatea existentă Într-un cuvânt, aici se caută și se proclamă o anumită imagine a conexiunii în caz de nefuziune și distincție în caz de inseparabilitate" ("AV",) Această formulă antinomică își găsește rezoluția și răspunsul în învățătura de bază a pr Sergius despre Sofia creată ca imagine și alteritate a Sophiei divine Sofia cea Divină este natura lui Dumnezeu; Sophia creată este natura lumii (și a omului " Relația lor include începutul unității (în măsura în care Sophia creată este alteritatea Sophiei divine, - iar esența lumii este aceeași natură a lui Dumnezeu, scufundat de El în starea de a deveni; (vezi partea P, capitolele "Sophia" și "Lumea") și începutul distincției (pentru că există o linie de netrecut între Creator și creație, tocmai pentru că Creatorul este creator, iar creația este creația: nu pot exista alte definiții decât cele tautologice! Și aceasta unitatea și împreună distincția dintre Divinul și natura creată în sine (în ontologie) își găsește deplina aplicare și întruchipare în manifestarea Dumnezeu-om, în care planul divin despre lume și om își primește desăvârșirea și împlinirea finală De aceea, ambele naturi trebuie examinate nu numai în inseparabilitatea și neconfluența lor, invariabilitatea și imuabilitatea, într-un cuvânt, în originalitatea lor, dar este necesar cu aceeași forță să se afirme unirea lor, care se realizează - nici mai mult, nici mai puțin - în unitatea vieții Omului-Dumnezeu, datorită unității centrului său ipostatic Hristos este unul și, fiind în două naturi, trăiește o singură viață, ceea ce mărturisește însăși posibilitatea unirii lor Ambele naturi, incluse în viața unică a unei singure ipostaze, ca să spunem așa, fără o personalitate scindată, trebuie să fie oarecum asemănătoare între ele, capabile de această identificare vitală În ambele naturi, divină și umană, necreată și creată, trebuie să existe ceva mediator sau comun, care poate fi scos din paranteze, dezvăluit ca o bază incontestabilă pentru o astfel de combinație a acestora Acest început comun este sofianitatea atât a lumii divine, adică a naturii divine a lui Hristos, cât și a lumii create, adică a naturii Sale umane lume creată Biblioteca "Runivers" creată pe baza prototipurilor lumii Divine, ca imagine creată a Sophiei Divine în formarea ei, dar Sophia Divină în sine este natura divină a Logosului Astfel, în temeiul și conținutul lor, se identifică Sophia Cerească și cea pământească, creată-umană, deosebindu-se doar prin felul lor de a fi: că în cer există Majestatea, și Slava, η Înțelepciunea și Frumusețea imaginilor de auto-revelație Divină, apoi în lumea creată, pe pământ, este în devenire, în proces, asemenea semințelor eterne ale ființei creaturii,

cufundate în neființă și crescând pe baza libertății creaturii Din aceasta devine clar că Logosul ar putea prelua natura umană fără o contradicție ontologică cu a Sa Obstacolul aici nu ar consta în incompatibilitatea naturii, ci doar în distincția dintre cele două imagini ale ființei naturale Logosul, având ca natură pe Divina Sofia, prin întruparea lui Dumnezeu, intră în procesul devenirii ei create și, prin aceasta, se diminuează în plinătatea propriei Lui ființe În esență, întruparea lui Dumnezeu, considerată ca condescendența eternității lui Dumnezeu față de devenirea în timp, este identică cu crearea lumii de către Dumnezeu, ca apariție a Divinului în exteriorul Lui Însuși, în tărâmul extra-divin al creat devenirea Aici există doar diferența că în crearea lumii aceasta din urmă rămâne în afara lui Dumnezeu numai ca obiect al influenței Sale mântuitoare, iar în întruparea lui Dumnezeu, în propria Sa viață, Dumnezeu acceptă formarea creată și El Însuși devine Subiectul ei, păstrând în același timp toată plenitudinea veșnică a propriei Sale naturi sofiane naturale Aceasta înseamnă dogma despre prezența a două naturi cu o singură ipostază Dumnezeul etern devine Dumnezeu, acceptă în Sine și pentru Sine, în propria Sa viață formarea lumii și, în primul rând, introduce timpuri și date în viața Sa Logosul devine Iisus, născut, trăind și murind într-un anumit loc și timp (Astfel) relația obiectivă a ambelor naturi în Hristos și baza unirii lor este sofia lor: Divina Sofia se unește cu creatul, Eterna Sophia - cu devenirea, Prototip - cu imaginea Acesta este daul implicat în cele patru ne ale dogmei calcedoniene" ("A B ", , ,) Aici, însă, se pune următoarea întrebare: "natura sofianică a naturii umane, indestructibilă ontologic, a fost încălcată în ființă de puterea păcatului originar Poate acea natura umană în păcat să fie acceptată în ipostaza Logosului? Este vrednic să ne unim cu natura divină în plinătatea și puritatea ei sofianică? A pierdut-o înainte Biblioteca "Runivers" valoarea și posibilitățile asociate?" ("AV") Răspunsul la această întrebare este doctrina Maicii Domnului ca întrupare ipostatică a Sofia creată, în care natura umană, prin puterea Duhului Sfânt, și-a primit identitatea ultimă și, datorită acestei , a devenit un instrument vrednic al întrupării lui Dumnezeu "Așa cum Fecioara Maria, care a dat Logosului firea umană, este Preacurata Maica Sa, Preacurata Născătoare de Dumnezeu Ca L-a acceptat în unitatea desăvârșită a vieții în iubirea de lepădare de sine a "slujitorului Domnului", Ea este Mireasa Logosului sau Soția Lui, pregătindu-se pentru căsătorie (Apoc XIX, ; XXI,)) Ca purtătoare a naturii umane create în integritatea ei, restaurată de Duhul Sfânt, Ea este personificarea personală a Bisericii și este Regina Cerurilor, care nu mai poate rămâne pe pământ după ce Fiul Său s-a înălțat la ceruri și Ea însăși este și ea înălțată acolo de către El " ("A B ",) Astfel, mariologia nu este legată doar de hristologie, ci "este inclusă în ea ca o parte inseparabilă a acesteia, căci Hristos, ca Fiu al Omului, este Fiul Mariei Maria, pe de altă parte, este umanitatea Sa ipostatică, acea "a doua" natură pe care El și-a asumat-o în timpul întrupării Hristos nu și-a adus firea umană din cer și nu a creat-o din nou de pe pământ, ci a luat-o din " carnea și sângele curat al Fecioarei Maria" Și această luare nu este un împrumut mecanic extern sau o violență a atotputerniciei divine, ci un act reciproc ppostasic: Logosul a putut să ia trup de la Fecioara Maria doar pentru că Ea i-a dat-o, dorind ea însăși să devină Sofia creată, Materia sofiană a umanității lui Hristos , căruia ar trebui să-i fie inerentă toată plinătatea Sophiei Căci Maica Domnului participă la întruparea lui Dumnezeu nu numai cu trupul ei ci și cu ipostasul ei - spiritual,

conștient, inspirat, jertf Theotokos este deci o întâlnire spirituală cu Logosul Sophiei ipostatice create, se manifestă ca Sufletul lumii, Regina întregii creații, a cerului și a pământului Astfel, și acesta este cel mai important lucru, întruparea lui Hristos se desfășoară într-o singură Persoană, dar în două: în Hristos și în Fecioara Maria, de ce icoana Maicii Domnului cu Pruncul și este o adevărată icoană a Întrupării și deci a Dumnezeu-Omenirii" ("A B ", ,) Elucidarea acestor adevăruri despre Serghie a dedicat cele mai inspirate pagini ale operei sale, care în acest domeniu a trebuit să depășească nu doar influența gândirii catolice asupra ortodoxiei, ci și inerția teologiei ortodoxe, care percepe cinstirea Maicii Domnului mai degrabă ca pe o formă de evlavie decât ca o problemă de gândire "Cenerația ortodoxă a Maicii Domnului ca Regină a Cerului Biblioteca "Runivers" Sophia, creată și creată, conține o bază suficientă pentru realizarea dogmatică a ideii că umanitatea integrală ar putea fi percepută numai de la Cel în care a fost restaurată în imaginea sa sofistică Totuși, teologia ortodoxă încă nu a realizat în gândirea dogmatică acea comoară a revelației despre Maica Domnului, care este cuprinsă în cinstirea ei bisericească Iar sensul Maicii Domnului, ca Sofia creată, care a putut deci să dea chipul sofian al întregii omeniri Celui care s-a născut din Ea, rămâne obscur din punct de vedere dogmatic" ("AB",) Tot acest complex de gânduri îl vom expune mai jos, în capitolul dedicat Maicii Domnului "În legătură cu problema Maicii Domnului, ca purtătoare a sophiei create, se rezolvă și chestiunea disputată a individualității umane a Domnului Domnul, după ce a intrat în lume cu temporalitatea și spațialitatea ei și și-a asumat natura umană, a asimilat astfel imaginea empirică, a devenit un individ istoric S-a născut într-un anumit loc , a aparținut unui anumit popor , vorbea o anumită limbă , într-un cuvânt, a fost o individualitate istorică Dar această individualitate a lui Hristos nu știe orice limitări ontologice pentru sine El nu a fost doar un om, ca unul dintre mulți oameni sau ca fiecare dintre ei, ci El a fost un om, ca Omul Atot, și Personalitatea Sa conținea toate imaginile umane, a fost Personalitatea Atoată El este la fel de apropiat și accesibil tuturor celor care se uită la El Pe aceasta se bazează universalitatea Evangheliei, cea mai înaltă Inumanitate a ei În fața lui Hristos, oricine se lipește de El se va vedea așa cum trebuie, așa cum îl dorește Dumnezeu, și nu există nimeni care ar fi mai aproape de noi decât El, dacă numai în viața noastră l-am întâlni pe Hristos, Care este Apropul pentru fiecare persoană Dogmatic, aceasta este exprimată în așa fel încât Hristos și-a asumat toată natura umană fără nicio limitare, iar această idee ar trebui extinsă în sensul că în natura umană Hristos și-a asumat toată existența cosmică, întrucât omul este o lume contractată, un microcosmos" ("A B ",) Astfel, adevărul de bază al antropologiei despre unitatea rasei umane și întreaga umanitate a lui Adam se dovedește a fi un postulat necesar al hristologiei, iar doctrina ontologică a individualității ca factor secundar în natura umană explică posibilitatea existenței istorice , apariția temporară, "individuală" a Logosului "Hristos, fiind empiric unul dintre multele din umanitatea istorică, în realitate conține totul în El Însuși în umanitatea Sa Ceea ce este dezvăluit în ordine cronologică Biblioteca "Runivers" succesiune în istorie, în El este unită într-o unitate metafizică - întreaga umanitate fără nicio limitare: trecut, prezent și viitor Toată natura umană este integrată metafizic în natura Sa, iar toate fețele umane chemate la ființă se regăsesc în autenticitatea lor în fața lui Hristos" ("AB",) Acest adevăr despre întreaga umanitate a Dumnezeului-Om este piatra de temelie a doctrinei Bisericii, atât

militantă, cât și triumfătoare; și tocmai aceasta este principala legătură dintre hristologie și oclesiologie și escatologie Căci, pe de altă parte, unitatea umanității în Hristos este postulatul principal al doctrinei Bisericii ca Trup al lui Hristos, în care "Hristos este totul și în toate" (Col III, I) Și, pe de altă parte, Judecata de Apoi, ca condiție pentru transfigurarea universală, "constă în faptul că fiecare va fi pus înaintea chipului său pre-veșnic în Hristos, adică înaintea lui Hristos, și în lumina lui Hristos această imagine va vedea propria sa realitate, care va apărea în instanță în această comparație" ("NA",) Ultima întrebare a hristologiei este problema unirii în Hristos a ambelor naturi "După ce s-a stabilit dogma a două naturi într-o singură ipostază, centrul de greutate al hristologiei, însăși bobul problematicii ei, se află tocmai aici, în problema vieții divino-umane, așa cum ni se dezvăluie în Evanghelii Și deși se obișnuiește să luăm în considerare sau, cel puțin să pretindem că totul merge bine aici, și toate întrebările hristologice sunt rezolvate în esență, totuși, în realitate este departe de a fi cazul și, mai mult, în cele mai multe punct central, în raport cu imaginea evanghelică a lui Isus Hristos în lumina definițiilor de bază adoptate de Biserica Definiția Calcedonului, după ce a dat o schemă dogmatică, nu a adăugat nimic la interpretarea sa dogmatică , iar faptul că unirea ambelor naturi în Hristos, fiind un postulat de la sine înțeles al gândirii și credinței, la o singură ipostază Gândirea patristică se îndreaptă în direcții diferite, ia mijloace diferite pentru a rezolva problema, dar fără un succes tangibil (în esență) teologia patristică nu a găsit niciodată o cale către doctrina Dumnezeu-om și Dumnezeu-bărbăție, l-a cunoscut doar pe Dumnezeu și om, Divinitate și umanitate, conectate în exterior, dar nu conectate în interior Totuși, aici a fost rostit un cuvânt semnificativ, care este capabil să devină un semn real al hristologiei ulterioare Acesta este literalmente doar un cuvânt din scrisoarea pseudo-Dionisie Areopagitul către Gaius: "vnergie (teandrică) pioasă" Bogomuzhnaya și Biblioteca "Runivers" înseamnă propriu-zis divin-uman, cuvântul Dumnezeu-bărbăție a fost astfel rostit ca un fel de cheie pentru soluționarea misterului Și acest cuvânt, care exprimă conceptul inițial pentru hristologia modernă, a fost auzit imediat de Sf Ioan Damaschinul Sfântul Ioan Damaschinul a acceptat-o ca pe o învățătură incontestabilă și de la sine înțeleasă și prin el ideea de "acțiune dumnezeu-bărbătească" a fost acceptată ca un fel de testament dogmatic al întregii comunități patristice, rămânând totuși moartă capital, aşteptând încă realizarea lui" ("A B ", , , , ,) Tema principală a teologiei sofiologice a pr Serghie - problema bărbăţiei-Dumnezeu - este astfel nu numai o revelaţie ulterioară, ci o continuare directă a hristologiei religiei patristice Și tocmai de acest trecut istoric se leagă dubla sa orientare: pe de o parte, adevărurile teoretice ale dogmei hristologice și, pe de altă parte, realitatea istorică a imaginii lui Hristos, întruchipată în Evanghelii În această "comparație și, ca să spunem așa, acord a dogmelor hristologice și a Evangheliei" ("A B ",), pr Serghie a realizat o sinteză sistematică și consistentă a alexandrianismului și antiohismului Sinteza lui otos, ca sarcină, a fost proclamată de Calcedon, care însă nu a împăcat Alexandria cu Antiohia, ci doar a subliniat imposibilitatea de a teologiza doar în alexandrină sau numai în Antiohia, și a rămas "o temă sau o schemă de teologizare în continuare " ("A B ",) Și "cineva ar dori să credem că timpul nostru - în strădiunța sa pentru o sinteză teologică - este din punct de vedere istoric epoca calcedoniană și este chemat la o nouă revelație religioasă și teologică și stăpânire a darului bisericii" (A

B ,) Înfăptuind această sarcină în teologia sa, pr Serghie îndreaptă toate eforturile gândirii sale către păstrarea (sau mai bine zis, spre refacerea) armoniei dintre motivele alexandrine și antiohiene, armonie care în teologie este de obicei încălcată în direcția predominanței Alexandriei "Caracterul hristologiei antiohiene este determinat de atenția pe care o acordă umanității lui Hristos În unitatea Dumnezeului-Om în teologia alexandrină, tot accentul este pus pe prima parte a acestui concept complex, în timp ce la Antiohia este pe a doua Școala antiohiană urmărește să păstreze în întrupare toată puterea originalitatea, să apere autenticitatea umanității în Dumnezeu-omul și pentru aceasta caută să arate: în primul rând, că omul prin natura sa este chemat la întrupare; și, în al doilea rând, că în ea trebuie Biblioteca "Runivers" femeile să-și păstreze originalitatea" ("A B ", ,) Ambele aceste adevăruri sunt pe deplin păstrate de pr Serghie: l-am întâlnit deja pe primul în doctrina temeiurilor întrupării; al doilea este dezvoltat de el în partea principală a hristologiei sale - în învățătura cu Emanuel și Dumnezeu-omul Toată această învățătură stă sub semnul kenozei, care este "fundamentul și premisa necesară" a teologiei calcedoniene Căci dacă în ipostaza Dumnezeului-om, în viața ei unică, două naturi sunt unite, atunci ele trebuie să fie într-o "comuniuni de proprietăți", într-o anumită legătură, interacțiune și armonie "Dar aceste naturi nu sunt în esență egale Prin urmare, natura divină influențează natura umană, adorând-o (și această temă este dezvoltată în teologia patristică, în special, la Ioan Damaschin); iar pentru influența inversă a naturii umane (asupra divinului) nu există loc și dualitatea naturii rămâne nedepășită (Între timp) unirea naturii divine și umană, înțeleasă nu static (ca o juxtapunere a ambelor naturi fără nicio corelație internă), ci dinamic, inevitabil duce la întrebarea cum a fost făcută această unire și ce a fost pentru Divinitate și umanitate Acceptarea de către natura superioară a celei inferioare, divin - uman, evident, este din partea divinului un fel de îngăduință sau umilire, kenoză "(" A B ", ,) "Această condescendență a lui Dumnezeu, care este descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu drept umilință sau sărăcire liberă, este exprimată în simbolul credinței creștine ca o coborâre din cer Din ea rezultă, se leagă de ea, întruparea se face de dragul omului și al mântuirii lui: "pentru noi de dragul omului și pentru al nostru de dragul mântuirii, s-a pogorât din cer și s-a întrupat din Duhul Sfânt și Fecioara Maria și s-a făcut om" "Pogorârea din rai" nu are, desigur, un sens empiric, geografico-astronomic, care ar fi pur și simplu non-sens, ci un sens metafizic, mai precis, ontologic Este destul de paralel cu faptul că Dumnezeu a devenit Creatorul, plasând în afara Lui lumea creată de El, cu care a început să se coreleze, intrând în interacțiune cu ea, Absolutul cu relativul, Creatorul cu creația, însă , rămânând încă "în rai", în afara lumii și peste lume Aici Dumnezeu Cuvântul părăsește "cerurile" cu pacea imperturbabilă a ființei divine ferice și intră în ființa lumii creată, "devine" o creație Este paradoxul ființei necreate-create, divin-umane, cu antinomianismul ei, care înseamnă "coborârea din rai" atât de familiară urechii noastre, dar atât de dificilă pentru înțelegerea noastră "Dezvăluirea biblică a conceptului de "coborâre din cer" și Biblioteca "Runivers" "Dumnezeu S-a făcut trup" avem în textul principal despre umilirea Domnului (Fil TI -) Acestea sunt cuvintele sfinte "El (Iisus Hristos), fiind după chipul lui Dumnezeu, nu a considerat tâlhărie să fie la egalitate cu Dumnezeu, ci s-a smerit (devastat), luând chip de slujitor, făcându-se asemănător unui om și, fiind în formă, parcă a unui om, el s-a smerit, ascultând până la moarte și până la moartea

crucii Conform acestui pasaj, kenoza, sau sărăcirea lui Dumnezeu Cuvântul, constă în schimbarea b-r aza a lui Dumnezeu în chipul unui slujitor Imaginea este diferită de ousia sau natură (căci altfel , s-ar părea că în Întruparea lui Dumnezeu Hristos părăsește complet, își dezbrăcă natura divină, încetează să mai fie Dumnezeu - punct de vedere dezvoltat de unii kenotici extremi, în principal protestanți); Imaginea, în contrast cu natura imuabilă a lui Dumnezeu, este o stare de viață care decurge din natură ca o posibilitate generală și chiar ca proprietate a ei, care, totuși, poate fi schimbată Această imagine, care aparține Logosului, este ca având o natură divină, a fost schimbată de El, înlocuită cu chipul unui slujitor Căci El "nu l-a făcut obiect de autoafirmare egoistă, de parcă ar fi furat (nu l-a considerat furt - nu furtul lui Neshtsev), nu L-a ținut de el, ci de dragul dragostei față de om El l-a smerit El însuși, luând o imagine diferită a unui "sclav" care nu corespundea normei Sale naturale Dumnezeu a renunțat de bună voie la gloria Sa Divină, a dezbrăcat-o, a dezgolit-o, s-a golit, s-a sărăcit, a luat forma unui sclav , S-a pus într-o relație creată cu Dumnezeu "Apărând după chipul ca om", El a trăit ca toți ceilalți oameni - avea nevoie de hrană, odihnă, somn era disponibil pentru bucurie, tristețe , indignare și și-a desăvârșit călătoria pământească cu moartea pe cruce, iar în aceasta El a arătat supunere față de voia Tatălui până la capăt În cruce calea pământească este astfel purtată de crucea kenozei cerești" ("AB",) "Dar ce poate însemna cu adevărat această kenoză și în ce sens este posibilă? Ce postulate trebuie să satisfacă pentru a nu fi doar un amestec monofizit de naturi prin absorbție? Dumnezeu, făcându-se om, nu încetează să fie Dumnezeu și, coborând din ceruri, rămâne în rai În egală măsură, un om, acomodat lui Dumnezeu, nu încetează să fie om Dumnezeu, în liberă înjosire de sine, renunță la ceva, lasă ceva pentru a deveni accesibil omului, pentru a face posibilă apropierea de el Iar omul, deschizându-se spre acceptarea lui Dumnezeu, se transformă, însă, fără a desființa natura umană, fără a încălca posibilitățile inerente acesteia" ("AB",) Cum este posibil acest lucru? Știm că formal Biblioteca "Runivers" Baza acestui miracol este co-imaginea lui Dumnezeu și a omului, unitatea sofiană a naturii Divine și create, legătura interioară dintre Sofia Divină și Sofia creată Cu toate acestea, natura sofisticată a lui Dumnezeu și a lumii este doar o punte sau posibilitatea mișcării care se apropie a lui Dumnezeu și a creaturii, dar nu și mișcarea în sine "Realitatea acestei mișcări presupune o serie de postulate hristologice cu tot ciudatul lor paradox Dumnezeu, fără a înceta să fie Dumnezeu, căci acest lucru este de neconceput și imposibil, în același timp încetează să mai fie Dumnezeu și devine om, adică, în sensul cel mai real, intră în viața umană, o face a Lui în Dumnezeu-om, Divinitatea Sa eternă este expusă pentru a coborî la viața umană și în ea și prin ea pentru a face o persoană Dumnezeu-acceptabilă, Dumnezeu-viață, într-un cuvânt, Dumnezeu-omul totuși, rămânând ce înseamnă pentru o persoană să-și păstreze natura, dând loc în el Divinului? Sunt aceste postulate la fel de incontestabile compatibile, fezabile? Cuvântul lui Dumnezeu nu trece însă, ci mărturisește simplu și hotărât: "și Cuvântul era trup - έγενετο Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul Omului Prin urmare, aceste postulate sunt fezabile și trebuie să inversăm cursul gândirii, bazându-ne pe mărturia indestructibilă a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a afla ce s-a întâmplat exact în întrupare" ("AB",) "În kenoza Divinității, două laturi ale adevărului sunt în mod necesar unite: pe de o parte, Dumnezeu în Sfânta Treime rămâne în relații trinitare și trăiește într-o singură natură, iar această plinătate ontologică,

esențială a Divinității nu poate fi schimbată sau slăbit; dar, pe de altă parte, plinătatea vieții Divinului, în trăirea din fericirea ei, poate fi limitată numai nu de nimic din afară, ci de propria voință a Divinului Putem spune că Dumnezeu, rămânând în imuabilitatea divină, poate, după voia Sa, să modifice și să limiteze pentru Sine plinătatea vieții Sale, refuzându-i fericirea, "fiind bogat, sărăcindu-se" Această distincție divizionară intră în concepția noastră despre Divinitate: viața lui Dumnezeu în Sine, așa cum este El în ființa Sa neschimbată, și pentru Sine, așa cum El, în actul vieții, își trăiește propria ființă pentru Sine și El are puterea pentru El Însuși de a schimba imaginea vieții, această ființă A-i atribui lui Dumnezeu imobilitatea și imuabilitatea în trăirea naturii ar însemna să-și slăbească absolutitatea și originalitatea, recunoscând că există o lege a necesității pentru Dumnezeu Însuși Nimic nu poate limita libertatea lui Dumnezeu în a Lui Biblioteca "Runivers" propria viață și nu există un început care să determine în mod necesar viața lui Dumnezeu în singura ei plinătate posibilă" ("AB",) "Dumnezeu în ființa Sa pentru Sine, sub forma trăirii vieții Sale și a plinătății ei, este liber să se limiteze viața acceptă înfrânarea de sine sacrificială în numele iubirii pentru creație, păstrând plenitudinea ființei sale imanente (Dar această kenoză cerească, care este esența însuși actului creației) se dezvăluie într-un mod cu totul nou în umilirea Cuvântului, pe care El Însuși se unește cu creația, devine uman (ia, în loc de imaginea divină, imaginea unui sclav) Chipul este slava pe care Fiul o are ca Dumnezeu dar pe care o amână în umilință, pentru a se îmbrăca din nou (Io , XVII,) Slavă este dragostea Dumnezeului ipostatic pentru Divinitatea Sa, binecuvântarea și bucuria care vin din această iubire, și tocmai din această bucurie se lipsește pe Sine Fiul lui Dumnezeu "se "golește" pe Sine: "în loc de bucuria care I-a fost pusă înainte, Crucea a îndurat" (Evr Cap,) Îndepărtarea gloriei este coborârea din ceruri Fiul lui Dumnezeu, veşnic fiind Dumnezeu, "coboară din cer" şi părăseşte, parcă, viaţa divină Natura lui dumnezeiască păstrează doar puterea slavei, care trebuie din nou actualizată, după Rugăciunea Mare Preot: "Și acum slăvește-Mă, Părinte cu slava pe care am avut-o cu Tine înainte de întemeierea lumii" (Jo , XIX,) Astfel, al Doilea Ipostas, păstrând natura divină), părăsește viața dumnezeiască, care în Ea se restabilește numai împreună cu viața umană Această despărțire a naturii și a vieții, în care kenoza a Fiului constă, nu este empiric uman, ci un sacrificiu metafizico-divin, un miracol absolut de neînțeles al iubirii lui Dumnezeu, un mister "în care chiar și îngerii vor să pătrundă" (I Petru I,) Înainte de această epuizare de sine a Divinității, întreaga creație nu poate decât să se mire și să se închine în vecii vecilor" ("AB", ,) Acestea sunt premisele teologice ale kenozei Care este conținutul său? Dumnezeu s-a făcut om: aceasta, prima datorie, înseamnă că Dumnezeul etern a intrat în viața creată a temporalității și a devenirii Procesul timpului, schimbarea și creșterea trebuie, așadar, să fie legat nu numai de natura umană a lui Isus, ci și de viața Sa ipostatică, de conștiința Sa de sine și de sentimentul de sine "În Dumnezeu-omul nu există nimic care să fie numai Divin sau numai uman, așa cum tot ceea ce este uman în El conține revelația și viața Divinului De aceea, Hristos nu a făcut nimic, "ca Dumnezeu" sau "ca un om" ", dar totul, ca Dumnezeu Biblioteca "Runivers" omul Este imposibil (prin urmare) să ne imaginăm că natura divină este prezentă inițial în Isus în toată acea plinătate și slavă, care este inerentă Lui ca Dumnezeu în ceruri, și natura umană slabă cu variabilitatea și vârstele ei, precum sticla plină, trece sau nu lasă

să intre razele Divinului care trăiește în El" ("A B ", , ,) Dimpotrivă: secretul kenozei constă în faptul că "Fiul și-a stins în Sine viața Sa de Dumnezeu, și în această măsură și conștiința lui Dumnezeu; că L-a așezat la picioarele Tatălui - și S-a născut la Betleem ca Pruncul Iisus , natura umană (Care) a cuprins îndumnezeirea treptat, din măsură în măsură De aici și dezvoltarea treptată a Dumnezeului-om , creșterea, prosperitatea și, în general, intrarea lui în epoca unui soț perfect" ("A B ", , ,) De aici și acele trăsături de limitare și slăbiciune umană, care par a contrazice divinitatea lui Hristos, dar cu toată indiscutabilitatea, îi sunt atribuite Lui de Evanghelie Acestea includ ignoranța Lui (a zilei celei de-a doua veniri), rugăciunea Sa În literatura patristică, aceste fapte sunt adesea interpretate ca un fel de pedagogie divină: Hristos S-a rugat, se presupune, de exemplu A vărsat o lacrimă înainte de învierea lui Lazăr și a întrebat unde l-au pus, se presupune, doar pentru a-și arăta umanitatea Totuși, în acest caz, Hristos-Dumnezeu, "care folosește trupul numai ca un văl, nu ar fi fratele nostru, rugându-se cu noi și pentru noi, așa cum nu ar fi mijlocitor și mântuitor, un Ierarh după rânduială lui Melhisedec, oferindu-se pe Sine însuși ca jertfă de ispășire " Toate acestea s-ar transforma doar într-o aparență și, parcă, într-un fel de demonstrație" ("A B ",) "De aceea, nu este mai ușor să te smeri în fața mărturiei Evangheliei, acceptând că Dumnezeu-omul, într-adevăr, nu a chemat unde l-a pus pe Lazăr, ba a căutat roade pe un smochin etc darurile divine nu au avut ca scop deloc să-L elibereze de proprietățile omenești, iar Divinitatea Sa L-a inspirat să nu cunoască lucrurile din lumea naturală în mod supranatural, ci să cunoască și să facă voia Tatălui, să fie în unire cu El" (" AB",) Cât despre rugăciune, "dacă este natura umană să te închini lui Dumnezeu și să te rogi, atunci pentru Dumnezeu-om rugăciunea este viață și suflare Nu face nimic fără rugăciune Tatăl care L-a trimis în lume, a cărui voință este chemat să o facă în lume, este "Tatăl și Dumnezeu" Său (Io , XX,) Aşadar, firea dumnezeiască, unită în stare de umilire cu cea umană, nu numai că nu împiedică rugăciunea, nu o face de prisos pentru El, ci, dimpotrivă, inspiră firea Lui omenească la rugăciune neîncetată, căci Biblioteca "Runivers" Rugăciunea este inspirația lui Dumnezeu: "Dumnezeu a trimis în inimile voastre Duhul Fiului Său, strigând: Avva Tată!" (Gal IV,) Natura relației dintre natura Sa divină și cea umană este, de asemenea, legată de umanitatea Omului-Dumnezeu "Unitatea a două naturi în Hristos nu poate fi înțeleasă în mod dinamic în niciunul dintre momentele sale, ca o corelație reală a energiilor Tocmai aceasta este interpretarea oneergetică a naturii dată în dogma Sinodului al VI-lea Ecumenic despre "două" voințe sau energii El interpretează unitatea sa ppostastică a ambelor naturi în Hristos ca două fluxuri de viață , ca două voințe și două energii curgând din două naturi , în plus, voința umană "urmează" (έπομ^ν ου)) divinul, adică este în raport cu ea în ascultare liberă Aceasta înseamnă că nu se rupe, nu este violată, ci crește liber și organic în divin Voința Divină răspunde mișcărilor și întrebărilor voinței umane, recunoscute ca fiind cea mai înaltă: "nu voia Mea, ci a Ta să fie Terminat " Aceasta înseamnă că voința umană naturală se apleacă liber sub ceea ce este recunoscut ca voință divină Dar această înclinație nu înseamnă supunere pasivă față de un ordin sau de o forță copleșitoare, la alegerea liberă și consimțământul voinței care acceptă conținutul cel mai înalt" ("AB", ,) Și aceasta explică posibilitatea lui Hristos de lupte și ispite reale, căci libertatea este întotdeauna ușor convertibilă, ascunderea diferitelor posibilități π necesită eforturi

și lupte pentru a realiza cea care este recunoscută ca bună Hristos, deși "singurul fără de păcat", a luat asupra Sa nu natura originară a lui Adam, ci trupul slăbit și împovărat de consecințele păcatului originar , mai puțin ascultător de dictaturile duhului decât el corespunde normei sale originare dar trupul este slab" (Mat XXVI,), spune Domnul în noaptea Ghetsimani, care în sine este dovada acestei slăbiciuni a cărnii și a tensiunii supradimensionale rezultate a luptei cu ea: "Am început să mă întristez și să tânjesc", "Sufletul meu este până la moarte" (Mat , xxvi, ,) În lumina acestor considerații, umanitatea profundă pe care pr Serghie se dezvăluie după chipul lui Hristos, urmând narațiunea Evangheliei și nepermițând nici o stilizare a acesteia în direcția reducerii umanității lui Hristos în numele Divinității Sale Tocmai în asta constă "antiohismul" lui, datorită căruia vede în Hristos contemporanul, prietenul, fratele său, Care poate fi iubit nu numai cu închinare divină, ci și cu tandrețe omenească, Cu care poate fi simpatizat, trăind cu El toată tragedia umană (și, în consecință, cea divină Ô Biblioteca "Runiverse" etern) cale Această co-umanitate a lui Hristos a fost revelată de pr Sergius nu imediat; fiind la început un postulat al gândirii teologice, apoi a apărut pentru el ca o experiență personală a vieții, "- în boală, suferință fizică și în apropierea morții (vezi despre aceasta "Sofiologia" sa a morții") El însuși vorbește despre acest lucru, analizând schimbările de atitudine față de imaginea uluitoare a Hristosului decedat din celebrul tablou al lui Holbein (descris de Dostoievski în Idiotul): "în zilele sănătății, m-am opus imaginii cadavrului lui Holbein ca un necredincios și imagine hulitoare Dar (în orele morții mele) a prins viață pentru mine tocmai în această imagine a morții, ca pe moarte, ca o revelație a morții în moartea omului în Omul-Dumnezeu Nu puteam - sau nici măcar nu știam cum - să te rogi lui Hristos; Nu puteam decât să-L iubesc și să-L compătimesc, pentru că și El m-a simpatizat Prin moartea mea umană, mi-a fost descoperită moartea Lui umană în Omul-Dumnezeu Divinitatea, parcă, se stingea în părăsirea de Dumnezeu, iar omenirea murea Aici am învățat ce înseamnă cuvintele apostatului: "purtam mereu în trup moartea Domnului Isus, pentru ca viața al lui Isus poate fi descoperit și în trupul nostru" (P Cor IV,) ("Sofiologia morții",) Aceste cuvinte mărturisesc chinul (și pentru mulți, seductivitatea, conform I Cor , I,), cu care se poate asocia imaginea kenotică a lui Hristos - "un mort rănit și rănit" Dar, în esență, acesta este "gândul mântuitor, deși îngrozitor, că El cu adevărat "a luat asupra Sa infirmitățile noastre și a purtat bolile noastre", în toată realitatea ei crudă, fără milă, de la care nu ne putem întoarce fața și nu ne putem întoarce Gândul, deși nu pentru toată lumea, sau mai bine zis, doar pentru câțiva, este puternică Aceeași contemplare este exprimată în cărțile noastre liturgice, mai ales în liturghia Săptămânii Patimilor Dar aici este îmbrăcat într-o formă artistică, care, parcă, slăbește teribilul gând necruțător" ("Sofiologia morții",) În esența sa, percepția kenotică a chipului lui Hristos este rezultatul unei atitudini responsabile față de temporalitatea în care, devenit om, s-a scufundat Logosul Deocamdată - după Înviere, Înălțare și Cincizecime - știm deja că Ghetsimani și Golgota, precum și toate "momentele kenotice ale vieții lui Hristos" care le-au precedat, nu au fost ultimele împliniri, "sfârșitul", ci au fost doar calea spre proslăvirea Lui Prin urmare, tendința firească și de înțeles a gândului nostru este de a percepe atât suferința, cât și umilirea vieții Sale pământești în lumina Slavei Sale divine Totuşi, aceasta este percepţia lor sub specie 'aietcrnitatis Biblioteca

"Runivers" se dovedește a fi o cale de ieșire din istorie în eternitate, o trădare a temporalității, a insensibilității față de umanitatea lui Hristos, care a supraviețuit întregii tragedii a vieții sale în mod independent și, parcă, din legătură cu proslăvirea ei viitoare Așadar, pentru o experiență autentică și adecvată a narațiunii evanghelice, trebuie, parcă, să uităm de ultimele sale capitole și, împreună cu Evangheliștii, să trăim cu Hristos, simțind dumnezeirea Lui, dar, parcă, neștiind Cine trăiește , se roagă și suferă cu noi Cu mare putere și pătrundere urmează pr Serghie către această cale evanghelică, dezvăluind sufletului credincios adâncurile "conștiinței de sine divino-umane a lui Hristos" (cap , secțiunea din "Mielul lui Dumnezeu") și făcându-ne martori direcți și, pentru cei mai buni din capacitatea noastră, participanți la tragedia divino-umană Ca orice sine uman, conștiința de sine a lui Hristos este mai întâi cufundată în noaptea copilăriei pre-conștiente sau pre-conștiente "Domnul s-a născut dintr-o femeie după chipul unui bărbat, ca un Prunc După ce și-a asumat adevărata umanitate, Domnul a acceptat și a sfințit toate vârstele ei, de la copilărie până la vârsta soțului, ea este perfectă Cu toate acestea, Evangheliile ascund acest timp al vieții Sale pământești, vorbind despre el doar în două cuvinte din Evanghelia după Luca: "copilul creștea și se întărea în duh, se umplea de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste el" (p) În această tăcere, conștiința personală de sine, ca conștiință de Dumnezeu, s-a trezit și s-a trezit în El (Valul tăcerii este deschis pentru o clipă pentru a ne arăta această conștiință de Dumnezeu deja trezită în Copilul de doisprezece ani: " sau nu știați că eu trebuie să fiu în ceea ce aparține Tatălui Meu " (II,) Fulgerul conștiinței lui Dumnezeu a fulgerat în aceste cuvinte ale Pruncului Divin, dar nici părinții "n-au înțeles sensul cuvintelor rostite de El și El a mers cu ei și a venit la Nazaret , și a fost în ascultare de ei" (P, ,) Dar când a venit la vârsta desăvârșirii (cam treizeci de ani: Lc III,), apoi a părăsit casa și s-a dus să caute botezul lui Ioan Atunci un glas din cer a mărturisit despre El: "Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine îmi găsesc plăcerea", iar împreună cu mărturia din ceruri a primit pe pământ mărturia lui Ioan: "Acesta este Fiul lui Dumnezeu" , "iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" Revelația de sine și revelația de sus despre Persoana Divină a lui Isus a fost deja completată și completată Care este conștiința Lui de sine? Și, mai presus de toate, există Este conștiința directă a lui Dumnezeu? Se recunoaște Isus ca Dumnezeu, căruia i se cuvine închinarea divină? Îl desparte această conștiință de Dumnezeu de fiii oamenilor? Ce este în El, această conștiință de sine divină? Biblioteca "Runivers" În primul rând, trebuie spus că Hristos nu Se face Dumnezeu înaintea oamenilor și, de fapt, nu Se descoperă acestora Divinitatea în Isus a fost ascunsă prin umilire, iar El Însuși, numind Tatăl Dumnezeul Său și rugându-se Lui, ca Dumnezeu, la egalitate cu oamenii și împreună cu oamenii, nu i-a învățat niciodată pe oameni să se roage Lui Însuși și să-și arate reverență divină, dimpotrivă, a mărturisit că nu a venit să fie slujit, ci a sluji (Mat XX,) Dar, în același timp, în acel moment, conștiința de sine a lui Hristos nu putea decât să fie și, într-adevăr, exista o conștiință personală a lui Dumnezeu m , pentru kenosis nu s-a putut extinde la el: Dumnezeu Cuvântul și-a alungat Divinitatea, dar nu ipostaza Sa Totuși, această conștiință personală de sine rămâne întotdeauna și exclusiv autodezvăluirea personală a Sinelui Divin Fiind înrădăcinată în Sfânta Treime și viața intratrinitară, ea este definită în sine ca naștere din Tatăl, ca calitatea de fiu și, prin urmare, este conștiința Fiului

Ceresc mai mult, conștiința de sine filială este conștiința de a nu fii în general sau nu doar un fiu, ca unul dintre mulți, ci singurul, singurul Fiu născut, născut din Tatăl Fiul lui Dumnezeu este Sinele Divin al lui Isus - conștiința Lui de sine și conștiința Lui de Dumnezeu El i-a învățat pe oameni să se roage: Tatăl nostru, dar El nu a învățat niciodată pe niciunul dintre oameni să se adreseze Tatălui Meu, pentru că acest lucru era specific numai Lui Însuși și numai Lui Și chiar unindu-se cu oamenii în raport cu Tatăl, El se desparte totuși în această privință și se opune în tăcere: "Mă urc la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și la Dumnezeul vostru" (Io , XX) ,) ("A B ", ,) "Deci, Sinele ipostatic al lui Isus este Fiul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui Ceresc II Conștiința divină a lui Isus în timpul slujirii Sale pământești se manifestă exclusiv ca fiu divin și, conform stării de kenoză, se exprimă într-o supunere deplină față de voința Tatălui care L-a trimis în lume Se poate spune că personalitatea Fiului este în întregime din ascultare Această personalitate însăși, cu voința Sa, cu acțiunea Sa, cu dumnezeirea Sa, de parcă nu ar exista, este complet epuizată de voința Tatălui Totuși, următorul fapt merită atenție: mărturisind despre Fiia Sa, Isus de obicei , de regulă, face asta, ca să spunem așa, descriptiv: afirmându-se în el prin însăși fapta, dar rareori numindu-se pe propriul nume Ei Îl numesc Fiul lui Dumnezeu, alții mărturisesc despre El: Însuși Tatăl (la Botez și Schimbarea la Față) apostolii (Mat XVI, - ; Mat XIV, ; Jo , I, ; Jo , XI,), prieteni și ucenici, și chiar dușmani: marele preot este judecat În toate aceste cazuri, avem mai multă învățătură despre Fiul decât numirea Lui pe Sine cu acest nume Lord Bibliogeka "Runivers" învață despre fiul Său divin, o predică și o mărturisește, dar nu Se numește Fiul lui Dumnezeu De ce? Pentru că El are încă o altă denumire ca nume propriu, echivalent cu pronumele de persoana întâi Acest al doilea, ca și cum ar fi, nume sinonim al Fiului lui Dumnezeu este Fiul Omului" ("AB", , ,) Expresia oto este biblică, înseamnă, în primul rând, o persoană O comparație detaliată a textelor arată că denumirile "Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu" sunt aplicate în mod egal lui Hristos de către El însuși, care este propria Sa învățătură despre Sine Fiul lui Dumnezeu Se identifică cu Fiul Omului - astfel de este adevărul incontestabil al Evangheliei (pe care trebuie să o asimilăm în tot sensul ei dogmatic Aceasta, în primul rând, înseamnă că Isus nu este numai Fiul lui Dumnezeu, indiferent de umanitate, și nu este numai Fiul Omului, indiferent de Divinitatea Sa, și El nu este Dumnezeu și Om, fie alternativ, fie în alt fel simțurile și raporturile , dar El este Dumnezeu-Omul, existent veșnic în cer ("Fiul Omului coborât din cer") și în întruparea Sa pe pământ Acest Dumnezeu-uman al conștiinței lui Hristos are pentru sine baza nu numai a factum-ului întrupării și coborârii din cer, ci și ante factum, în rai, motiv pentru care a fost posibil să acceptăm natura umană ca ipostas al Logosului sau întruparea lui Dumnezeu În această Dumnezeu-umanitate a Chipului lui Hristos se află misterul viu al personalității Sale Divinitatea din El se ascunde uneori în umilirea imaginii umane, alteori strălucește cu o putere irezistibilă, în fața căreia dușmanii Săi se retrag în confuzie Fața Sa Divină devine uneori insuportabil de groaznică și totuși este Dumnezeu-omul Chipul, chipul Dumnezeu-uman al Duhului Divin " ("A B ", ,) În lumina acestei învățături, sub condeiul pr Serghie într-o simfonie minunată, în care fiecare temă se completează pe toate celelalte, dezvăluie într-un mod nou adevărul unic și multiplu al omului-Dumnezeu În această organicitate în percepția întregii vieți a Mântuitorului, în această unitate de înțelegere a tuturor cuvintelor și evenimentelor

evanghelice, se află frumusețea inestimabilă a pr Serghie, ceea ce face din ea nu doar o învățătură teologică, ci și un ajutor viu, cheile unei percepții mai profunde, mai pătrunzătoare, vitale și pline de evlavie a chipului lui Hristos "Domnul S-a născut în toată slăbiciunea omenească, în frigul unei gropi mizerabile, într-o atmosferă de sărăcie și smerenie Îngerii au cântat în ceruri și păstorii i-au auzit, Magii s-au închinat înaintea Lui, Biblioteca "Runivers" El a rămas fără apărare de persecuția lui Irod Începutul slujirii publice a lui Hristos este venirea Lui la Ioan pentru botez printre mulți oameni, pentru a împlini toată neprihănirea omenească, în care a fulgerat fulgerul dreptății lui Dumnezeu-bărbăție , iar apoi El a fost "condus de Duhul" în pustie pentru isprava postului și rugăciunii, care a fost însoțită de ispită" ("AB",) Și aici se pune întrebarea cu o vigoare reînnoită: care au fost ispitele omului-Dumnezeu? În ce măsură erau ei reali pentru El? A fost El ispitit, a fost El ispitit? Această întrebare, desigur, se referă nu numai la ispitele din pustie și din grădina controversei din Ghetsimani (când ispita era de netăgăduit și evidentă), ci la întreaga viață a lui Hristos Căci "Domnul nu a venit în Grădina Edenului, unde s-a așezat Adam inițial, ci în această lume, ca o țară a cărnii gemete care așteaptă izbăvirea El "a apărut pe pământ și a trăit cu oamenii" și prin aceasta și-a împovărat trupul cu povara existenței lumii Fiind fără păcat, El a acceptat consecințele păcatului ca o infirmitate generală a vieții în lume și în om Și restabilind în Sine acea relație dintre spirit și corp, care este norma pentru o persoană , (El a acționat) nu prin puterea atotputerniciei lui Dumnezeu, ci prin efortul liber al unei persoane, o ispravă ascetică El a trebuit să învingă în mod constant inerția cărnii slabe, care este greu să cedeze duhul treaz, și vrăjmășia lumii păcătoase cu ispitele ei, despre care nu am îndrăzni să vorbim dacă nu ar fi menționate direct în Evanghelia, ca dovadă a autenticității întrupării În același timp, Divinitatea Sa a tăcut, fiind de acord că omenirea trebuie testată în toată puterea ei Lupta Ghetsimani și epuizarea pe Cruce nu au fost așadar o victorie gratuită a puterii Divinității asupra slăbiciunii umane; a fost o victorie umană, care era necesară și valoroasă doar aici; căci "El trebuia să devină ca fraţii Săi în toate şi, după cum El Însuşi a suferit fiind ispitit, El poate să-i ajute pe cei care sunt ispitiţi" (Evr P,) ("AB", , ,) Hristos "a trecut de isprava kenotică a luptei cu toată tensiunea naturii Sale umane, iluminat și inspirată de Divinitatea Sa Divinitatea lui Hristos și-a întărit puterea omenească în această luptă, însă nu înlocuind-o, ci doar inspirându-L și întărindu-L pe calea Crucii, și așa a fost ajutorul din cer: "un înger I s-a arătat din cer și i-a întărit pe al Lui" (Luca XXII,) Dar intensitatea luptei însăși și suferința cauzată de ea nu s-a redus din această cauză, sau doar în aparență, așa cum rugăciunea Lui filială și isprava neîncetată a credinței nu erau vizibile "Iată că vine ceasul în care vă veți împrăștia pe fiecare în direcția voastră și Mă- Biblioteca "Runivers" lasă-mă în pace, dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu mine" (Io XVI,) Cu toate acestea, abandonul și epuizarea din cauza efortului de realizare merg și mai departe, căci de pe cruce se aude strigătul: "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, părăsește-mă pentru totdeauna" (Mt XXVII, cu paralele) Ispitele lui Hristos trebuie deci înțelese în forța deplină a realității spirituale și a dramei interioare "Hristos a fost cu adevărat ispitit Cu alte cuvinte, El a experimentat cu adevărat dificultatea căii Sale, pe care a depășit-o Această dificultate a fost, în primul rând, firească: învingerea neîncetată a cărnii neascultătoare și slabe, care în starea ei actuală

se opune spiritului Mai departe, a fost dificultatea luptei cu toată ostilitatea lumii, cu limitările umane, păcătoșenia și răutatea, care nu s-au potolit până când au primit satisfacție pentru ei înșiși în moartea Lui pe cruce În cele din urmă, a fost o luptă cu egoismul lumii care se îndepărtase de Dumnezeu, care vrea să-și trăiască propria viață, o împărăție din această lume; intrând odată cu coborârea din cer în tărâmul existenței lumii, El a acceptat în natura Sa umană ignoranța naturală și personalitatea acestei lumi, care trebuia să fie supusă printr-o ispravă liberă voinței lui Dumnezeu, pentru a-l răpi de la prinț a acestei lumi Și acest element al lumii a apărut în firea umană a lui Hristos, ca o întrebare ispititoare, cerând în mod necesar pentru sine un răspuns cert și chiar autoritar Acest glas al naturii care s-a îndepărtat de Dumnezeu răsună în ispitele Satanei, care însuși este o expresie personală a sinelui creat în lumea spirituală (odinioară, cu permisiunea lui Dumnezeu, așa că a fost identificat cu focul și cu furtuna și cu lepra în ispitele lui Iov) Bătrânul Adam și-a experimentat ispita în paradis, în grădina lui Dumnezeu, unde ispititorul a intrat sub formă de șarpe, adică natura naturală, animală Noul Adam a fost ispitit în "pustie", unde a fost și "cu fiarele" (Mp , I,), despărțit de oameni, dar în prezența naturii Sale omenești, care a fost încercată în ascultarea ei față de spirit prin rugăciune și post Acesta a fost un triumf preliminar al duhului asupra cărnii, care nu a fost dat fără luptă, căci despre ispita se spune că a avut loc nu numai la sfârșitul singurătății: "El a fost în pustiu patruzeci de zile ispitit de Satana " (Mp , I,), "patruzeci de zile a fost ispitit de diavol" (Matei, IV,) Până la sfârșitul acestui timp, a atins cea mai mare acuitate, iar apoi prințul acestei lumi s-a alăturat vocii naturii neascultătoare Toate ispitele diavolului, care sunt imagini spirituale sau viziuni care se ridică în spirit din adâncurile naturii umane, sunt îndreptate către libertatea umană, creată, care se dezvăluie la dispoziția acelei puteri care este caracteristică lui Biblioteca "Runivers" omul ca Fiu al lui Dumnezeu - "dacă ești Fiul lui Dumnezeu" Sensul general al acestor ispite este de a provoca trezirea în Noul Adam a aceleiași personalități care este caracteristică lui Satan însuși și a fost trezită de el în bătrânul Adam O imagine generalizată a acestei personalități fără Dumnezeu sau chiar anti-Dumnezeu este dată în trei ispite, care sunt prezentate într-o ordine crescătoare: ispita puterii asupra naturii pentru a satisface nevoile trupești ("materialismul economic"), ispita miracolelor goale și fără suflet de semne de dragul autoafirmării zadarnice și, în sfârșit, puterea asupra lumii, dobândită prin închinarea prințului lumii După respingerea ispitelor, adică biruința asupra slăbiciunii și egoismului firii umane (deși doar preliminară și inițială, căci "diavolul s-a îndepărtat de El până la un timp" (Lc IV,), Dumnezeu-Omul găsește El însuși în comuniune plină de har cu cerul: "și iată că îngerii au venit și I-au slujit" (Mat IV, P) ("A B ",) Odiako, cea mai înaltă și "unire supremă, realizarea kenozei Divinității se găsește în moartea lui Hristos Domnul în Dumnezeu-ll-Deniya a luat natura umană căzută, diminuată, slăbită, muritoare : până la moarte" Fiul Omului a intrat în lume neprotejat de moarte , și cu această mortalitate, la început, ca și cu posibilitatea morții, natura umană a lui Hristos s-a întâlnit continuu pe parcursul slujirii pământești , începând cu Crăciunul Lui Regele Irod încearcă să-l omoare pe Pruncul Divin și nicăieri nu este clar că acest plan a fost nerealist ; de multe ori evreii vor să-L omoare pe Isus iar sustragerea Lui (de la aceasta) nu înseamnă imposibilitatea crimei în sine, care în cele din urmă devine o

realitate pe cruce Dar în ce măsură putem vorbi despre moartea lui omul-Dumnezeu ? Căci ea trebuie înțeleasă în sensul cel mai real, adică nu numai ca o îngăduință și consimțământ la ea, ci și ca însăși supraviețuirea morții, ca moarte Este înfricoșător chiar și să exprim o idee precum moartea lui Dumnezeu și, totuși, tocmai despre aceasta se vorbește în Evanghelie, mărturisită în Apocalipsa Și aici nu poate fi loc pentru un fel de docetism, a cărui asumare transformă toată speranța noastră într-un mit Este vorba tocmai despre moartea și moartea lui Dumnezeu în om, Dumnezeu-Omul" ("Sofiologia morții", pp , , ,) Ce înseamnă această moarte? Din partea umană, "moartea este distrugerea complexității naturii umane, separarea spiritului de trupul animat, care se realizează prin moarte: spiritul, după o separare dureroasă de trup, este predat vieții de apoi , în timp ce corpul este dat decaderii, păstrând însă în sine vitalitatea pentru înviere și, în legătură cu aceasta, pentru nemurire Dar misterul de neînțeles al morții Dumnezeu-om (nu este această latură umană a ei, ci că este moartea lui Hristos) combină nu numai moartea omului, ci și moartea lui Dumnezeu , iar acest mister poate fi abordat prin înțelegerea lui în lumina trinității Al Doilea Ipostas în întruparea Sa nu se desparte de Sfânta Treime, ci rămâne în unire divină cu Tatăl și cu Duhul Sfânt Această unire, indestructibilă în veșnicie, "în cer", este indestructibilă în felul ei și în întruparea lui Dumnezeu, "pe pamant" Și în ea există participarea tuturor celor trei Ipostasuri Tatăl trimite pe Fiul, iar această trimitere este un act al iubirii jertfe a Tatălui, kenoza Tatălui, care condamnă pe Fiul iubit la cruce patima crucii Tatălui, patima iubirii pline de compasiune, de ce auto-răstignirea Și aceeași participare la jertfa ispășitoare a Fiului este caracteristică Duhului Sfânt, care este trimis de Tatăl, către Cel Preacurat Theotokos, astfel încât să aibă loc zămislirea Maicii Domnului, și către Fiul Divin în slujirea Sa Slujirea Fiului este, în același timp, slujirea Duhului Sfânt, mai precis, conlucrarea Lui Și nu se poate ca atunci când Fiul moare, Duhul care se odihnește pe El să nu moare împreună cu El și în El Să-L "părăsească" în acest umi-rayaiin Moartea Dumnezeului-Om nu este deci numai co-mourirea Tatălui, ci și a Duhului Sfânt, Treimea consubstanțială și indivizibilă Care este expresia acestei triple co-morti?" ("Sof morții", , ,) Răspunsul la această întrebare îl găsim în relatarea Evangheliei despre slăbirea muritoare a Fiului lui Dumnezeu, despre care El Însuși spune: "Sufletul Meu este întristat de moarte" (Mt XXVI,) Rugăciunea pentru pahar și strigătul pe moarte al Dumnezeului-om (în veci M-ai părăsit" - XXIII,) mărturisesc că Tatăl nu numai că i-a poruncit Fiului să bea paharul celor suferinzi pe Cruce, ci și L-a lăsat singur în această suferinţă "Această părăsire a Fiului de către Tatăl, desigur, nu înseamnă despărțirea Sfintei Treimi; un astfel de gând ar fi blasfemior, pentru că veșnica trinitate ontologică nu este accesibilă nici slăbirii, nici divizării Dar din punct de vedere economic (adică în ființa Sa nu "după Sine", ci "pentru Sine" - trăind viața Sa divină), Fiul simte, parcă, despărțire de Tatăl, singurătate kenotic sacrificială pe cruce devine inutil pentru Fiul Tatăl îl părăsește pe Fiul nu în așa fel încât să înceteze să-L iubească (ceea ce este imposibil și complet exclus), ci prin faptul că încetează să-I arate această iubire, face este insesizabil, se ascunde în rai, al cărui văl devine de nepătruns: întunericul peste lume, în care numai Fiul lui Dumnezeu gustă moartea crucii "Din ceasul al șaselea a fost întuneric pe pământ până la ora nouă Și pe la ceasul al nouălea (când întunericul părăsirii lui Dumnezeu a trecut complet peste viață), Isus

a strigat cu glas tare: "Fie, ori, lila savakhvani" Și era deja moarte: "Isus, strigând iarăși cu glas tare, și-a dat duhul" (Mat XXIII,) ("Sof morții",) Moartea omului-Dumnezeu pentru Sine constă, așadar, în părăsirea de Dumnezeu care nu este durerea de la despărțire, ci însăși puterea acestei despărțiri, singurătatea Acesta este "un act sfâșietor în Sfânta Treime" "Cel din Sfânta Treime" rămâne singur Aceasta este o singurătate teribilă pentru Cel Care spune despre Sine: "Tatăl care M-a trimis este cu Mine, Tatăl nu M-a lăsat singur" (Io , VSh,) și "Tatăl în Mine și Eu în El" (Io X,), acum mărturisește pe Sine că este părăsit de Tatăl și acesta este debutul morții, moartea în sine Așa este dialectica imanentă a kenozei în Dumnezeu-umanitate" ("Sof morții", , ,) Aceasta este puterea acestei epuizări voluntare, datorită căreia Dumnezeu ia parte la moartea omului, pentru a acorda nemurirea naturii muritoare a omului Căci kenoza este doar o stare, temporară și trecătoare, dar nu ființă însăși Și acest lucru trebuie amintit în mod constant pentru a nu trece granița care separă Treimea "economică" de Treimea "imanentă" - viața lui Dumnezeu corelativă cu lumea pe care El a creat-o din viața lui Dumnezeu în Sine încetarea ei , căci moartea Dumnezeului-Om (în cele din urmă) nu poate fi decât o victorie asupra morții" ("Sof morții",) Și odată cu sfârșitul kenozei, începe glorificarea omului-Dumnezeu - prin puterea umilinței Sale: "Nu vă temeți, Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă și sunt viu, am fost mort și sunt viu în vecii vecilor" (Apoc I,) Ultima temă a hristologiei este doctrina "lucrării lui Hristos", care "nu este un singur fapt sau act al vieții Sale, ci cuprinde toată slujirea Lui pământească Domnul Însuși spune despre el: "Te-am slăvit pe pământ, am împlinit lucrarea, acea εργον pe care Mi-ai încredințat-o să-l fac" (Io, XVП,) (În învățare despre această lucrare, urmează părintele Serghie) împărțirea tradițională a slujirii lui Hristos în profetică, mare preot și regală, împărțire care, deși este) rod al abstracției inevitabile sau al divizării unui singur întreg, are în spate suficiente omisiuni biblice și teologice, astfel încât să poată fi folosită pentru scopurile distincției practice; (în esența ei) lucrarea lui Hristos în unitatea sa este inepuizabilă și inepuizabilă, pentru că ea constituie însăși temelia vieții omenirii în veșnicie" (AB,) Ultimul cuvânt ne indică categoria în lumină care Biblioteca "Runivers" O Serghie reface aceste învățături tradiționale, introducând în ele elemente de universalitate și umanitate, caracteristice percepției sale asupra misterului lui Dumnezeu-bărbăție - în eternitate și în timp - în glorie și în kenoză "Slujirea profetică a lui Hristos Îl pune, mai presus de toate, în rândurile profeților și învățătorilor evrei ai lui Israel Isus este chemat și venerat de popor ca profet și nu se opune niciodată acestei desemnări Despre Sine, Hristos spune: "M-am născut pentru aceasta și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul" (Io , XVII,), și aceasta este vestirea adevărului, indiferent ce se referă la: prezentul, trecutul și viitorul, - la un destin uman individual, sau la destinul unui întreg popor, al întregii omeniri, - la sufletul uman sau la lumea naturală, - există o lucrare de slujire profetică, profeție adevărată, spre deosebire de falsă" ("AB",) În acest sens istoric, "slujirea profetică a lui Hristos este Sfânta Evanghelie, acele cuvinte și cuvinte ale Domnului care sunt păstrate în ea (Totuși, din moment ce tot ceea ce este trecător este doar un aspect al imuabilului, cufundat în devenire, iar timpul însuși este o "chip în mișcare a eternității", iar cuvintele lui Hristos ar trebui percepute nu numai ca un fapt al istoriei, ci ca vocea de eternitate) Domnul predică chiar și acum așa cum a fost în timpul

vieții Sale, deși nu auzim glasul Lui cel mai dulce În acest sens, slujirea profetică a lui Hristos, Evanghelia Evangheliei continuă acum și în orice timp (și aceasta universalitatea predicării lui Hristos este înțeleasă pe Serghie în toată absolutitatea puterii și eficacității inerente cuvântului Cuvântului): în ceea ce privește slujirea profetică a lui Hristos, ne putem pune întrebarea dacă aceasta se limitează la revelația Noului Testament , sau dacă se extinde dincolo de ea, precum și dincolo de limitele creștinismului însuși Dacă Socrate și Platon sunt numiți "creștini înainte de Hristos", nu înseamnă aceasta că ei au fost accesibili influenței profetice a lui Hristos, că au cunoscut creștinismul fără a-L cunoaște pe Hristos? Și nu este permisă extinderea acestei idei chiar și dincolo de granițele creștinismului însuși la marile religii necreștine (confucianismul, budismul, brahmanismul) în cele mai înalte realizări ale lor? Se oprește oare acțiunea slujirii profetice a lui Hristos înaintea acestei limite în neputință, sau chiar se pune sub semnul întrebării pe sine nelegiuită și rămâne de recunoscut că, deși "ca printr-o oglindă în ghicire", parțial și pervertit, adevărul proclamat despre Adevărul este accesibil acestor popoare? La această întrebare ar trebui să se răspundă pe baza recunoașterii (a slujirii profetice a lui Hristos chiar înainte de apariția istorică) a lui Hristos și (în afara) creștinismului, ca instituție a bisericii Această idee a unei declarații a chipului lui Hristos, eu vin Biblioteca "Runivers" care vine în lume, chiar înainte de venirea Sa, este exprimat în învățătura bisericii despre prototipurile umane ale lui Hristos, care indică persoane individuale din Vechiul Testament (Iov, David, Solomon) (Astfel) lucrarea profetică a lui Hristos este pusă în legătură cu însăși umanitatea omului, care în el este Dumnezeu-umanitatea lui, ca putere a chipului lui Hristos" ("Hristos în lume", , , ,)) Strâns legată de aceasta este problema inspirației profeților, adică relația care există în profeția lor între acțiunea Duhului lui Dumnezeu și inspirația proprie a profeților "Profeții și-au proclamat cuvântul ca fiind cuvântul lui Dumnezeu Totuși, cuvântul lui Dumnezeu din gura lor a devenit cuvânt al omului, care era de înțeles pentru fiii oamenilor În vestirea cuvântului lui Dumnezeu, profeții au experimentat cea mai înaltă inspirație personală, care a fost și inspirație divină; acel spirit, pe care profetul îl asculta, nu era decât propriul său spirit, dezvăluind în tainica și în starea sa obișnuită adâncimi necunoscute însuși profetului, dar acest spirit a devenit permeabil de Duhul lui Dumnezeu, în acest act a fost adorat de El Profetul a înțeles în acel moment ceva care l-a depășit pe sine și pe propria sa umanitate El a îmbrăcat această înțelegere a lui în cuvântul potrivit în puterea lui și după stilul său individual Astfel, în slujirea profetică, ca și în profeția însăși, umanitatea profetului nu este în niciun fel desființată, dimpotrivă, ea se afirmă în cel mai înalt grad în intensitatea sa, iar aceasta din urmă reprezintă tocmai condiția subiectiv umană a inspirației divine - investirea cărbunelui divin în buze deschise și uscate "("A B ", ,) În acest sens, ar trebui înțeleasă și natura interioară a slujirii profetice a lui Hristos "Isus proorocul, ca și alți profeți, nu a proorocit cu puterea directă și imediată a Logosului (care a trăit în El) după Duhul Sfânt, "care a vorbit pe prooroci", și în acest sens avea nevoie de o umbrirea specială a Duhului Sfânt Avem o mărturie directă și imuabilă a Sfintei Evangheliei, care la început vorbește fluent despre harul lui Dumnezeu, care l-a prețuit pe Pruncul Iisus, iar apoi vestește solemn coborârea Duhului Sfânt asupra lui Isus la botezul după care "slujirea Sa

publică" se deschide și Isus devine Hristosul Această influență profetică a Duhului Sfânt asupra lui Isus nu poate fi înțeleasă decât în lumina autodeprecierii de sine a Domnului Divinitatea Sa autosuficientă, cufundându-se în profunzimile naturii umane, în care strălucește doar în măsura în care aceasta din urmă își conține auto-revelația, în mod corespunzător adorată de ea Duhul Sfânt descoperă în Isus propria Sa adâncime divină Așa cum într-un profet uman, Duhul Sfânt deschide adâncurile propriului său spirit uman și vorbește în ele, tot așa este în Dumnezeu Biblioteca "Runiverse" În omul Isus, Duhul Sfânt, sfințindu-și și adorând umanitatea Sa, descoperă în Isus propria Sa Divinitate, realizează în El unitatea Sa divino-umană Astfel, Isus în lucrarea Sa profetică acționează ca Hristos, uns de Duhul Sfânt, "care a vorbit pe profeți" ("Și B ", ,) În ceea ce privește conținutul predicării profetice a Domnului, acesta nu poate fi transmis în mod exhaustiv sau caracterizat pe deplin Orice transmitere este incompletă și insuficientă, iar orice caracterizare este inadecvată, căci omului nu îi este dat să măsoare cuvintele Dumnezeului-om, deși îi este dat să le măsoare constant Subiectul profeției lui Hristos este El Însuși, din acest centru toate celelalte teme ale lui diverg în raze Oricine nu vrea să vadă acest "hristocentrism" al ei, ca pe raționaliștii moralizatori, transformându-l pur și simplu într-o "învățătură" anonimă, nu poate înțelege "Evanghelia Împărăției" Predica de pe munte, ca toată morala evanghelică , are ca obiect relația sufletului cu Dumnezeu, cu cerul, cu eternitatea, în care toate valorile pământești, relative, trecătoare se sting și se desființează Ei nu sunt anihilati, nu se retrag în relativitatea lor, la fel cum o persoană care se uită în cer nu observă orizontul care îl înconjoară, se repezi nu orizontal, ci vertical Și diagonala necesară de pământesc și ceresc, temporal și etern, este dobândită de fiecare persoană numai în propria sa creativitate Dacă cineva vede doar "învățătură" în cuvântul evanghelic și nu se remarcă pe Însuși Învățătorul, aceasta se transformă într-o morală abstractă și puțin vitală, plină de cereri irealizabile, orientată spre maximalism utopic și lipsită de legături religioase Dar cel mai important Esența și conținutul slujirii profetice a lui Hristos nu sunt cuvintele și discursurile, ci El Însuși Chipul Lui viu, surprins în Evanghelii, este conștiința noastră, în care se uită orice suflet credincios, ținând seama de cuvintele Sale" ("AB", , ,) Lucrarea profetică a lui Hristos nu se limitează la predicarea Sa Include, de asemenea, lucrările "proprie de inspirație profetică - adică semne sau minuni De obicei, miracolele sunt legate în teologie de "slujirea regală" a lui Hristos și sunt considerate ca o manifestare a puterii Sale divine asupra lumii" ("AB",) Potrivit acestui punct de vedere, "Hristos a făcut minuni prin puterea lui Dumnezeu, asemenea lui Dumnezeu, și, dimpotrivă, a fost epuizat de epuizarea omenească, ca un om După cum se afirmă în mesajul Papei Leon cel Mare către Flavian: "una (din firele lui Hristos) strălucește de minuni, cealaltă este supusă umilinței Flămând, însetat, obosit și somnoros, evident, este natura umană Dar să hrănesc cinci mii de oameni cu cinci pâini, dar pentru samaritean Biblioteca "Runivers" a da apă vie, dar a umbla cu picioarele încăpățânate pe suprafața mării a interzice furtuna este, fără îndoială, caracteristic lui Dumnezeu" ("Despre minunile Evangheliei",) Cu această înțelegere tradițională a naturii minunilor lui Hristos, pr Sergius rupe în cel mai categoric mod "Coborârea din ceruri, epuizarea Divinului în luarea formei unui sclav, întruparea în general este complet incompatibilă cu manifestarea atotputerniciei lui Dumnezeu

asupra lumii ca un fel de violență divină asupra acesteia sau un nou act creator Minunile sunt săvârșite de Dumnezeu-omul în unitatea nedespărțită și nedespărțită a naturii Sale divine și umană, soliditatea credinței, rugăciunea și afluxul Duhului Sfânt, așa cum mărturisește despre aceasta Hristos Însuși ("Eu scot demonii prin Duhul lui Dumnezeu") Natura divină se dezvăluie în acest caz numai în acord cu umanul și în măsura umanității" ("AB",) "Minunile lui Hristos au fost lucrările unui Om care, având ipostasul său ca Logos, a cuprins în viața sa plinătatea viziunii-Dumnezeu, vieții lui Dumnezeu, vieții lui Dumnezeu În toate acestea, o umanitate mai perfectă a fost dezvăluită până la capăt, dar nu a fost în niciun caz desființată sau dizolvată Hristos este Fiul Omului, iar acțiunile Sale, în special, și minunile, sunt fapte omenești, dar săvârșite în deplină concordanță cu voința lui Dumnezeu Această umanitate a minunilor lui Hristos găsește confirmare în faptul (că în Narațiunea Evangheliei sunt rugăciunea Însuși Făcătorul de Minuni și cererea de credință din partea celui care acceptă minunea) Hristos S-a rugat făcând minuni: înainte de a merge pe ape, El rămâne în timpul orei "să se roage singur", în timp ce hrănea poporul El, "privind în sus la cer, a binecuvântat" pâini, adică s-a rugat La Schimbarea la Față, "când se ruga, aspectul feței Lui s-a schimbat" Și, în cele din urmă, când a săvârșit cea mai uimitoare minune - învierea lui Lazăr, Domnul S-a rugat Tatălui, așa cum reiese din cuvintele Sale: "Părinte, Îți mulțumesc că M-ai auzit, știam că Mă vei auzi mereu" (Jo , XI) , ,) Chiar și această minune, pe care teologii o atribuie de obicei unei singure Divinități ("ca un om, Hristos a plâns, ca Dumnezeu, a înviat") a fost săvârșită prin puterea rugăciunii, desigur, umană, căci rugăciunea este caracteristică omului-Dumnezeu în Umanitatea Sa A doua trăsătură în minunile lui Hristos, care vorbește despre umanitatea Sa, atât din partea subiectului, cât și a obiectului: este participarea la miracol nu numai a celui care o creează, ci și a celui care o creează cel care o primeste În marea majoritate a miracolelor, condiția săvârșirii lor este credința, de dragul căreia și potrivit căreia se fac minuni Și mai expresive sunt cazurile de natură opusă, când absența credinței este un obstacol în calea săvârșirii un miracol, sau cel puțin să-l accepte: "și nu au putut să facă nici o minune acolo și nu au făcut multe minuni acolo din cauza necredinței lor" ("Mat ", VT, ; XIII, Biblioteca "Runivers") Aceste texte, în care scepticii văd dovezi că miracolele au fost săvârșite prin puterea propriei credințe (autosugestie) a celor vindecați, dar nu au putut avea loc în absența ei, sunt de fapt doar o confirmare a umanității lor esențiale Miracolele nu sunt violență împotriva lumii, ci dezvăluirea propriilor forțe și potențialități și ambele părți participă la această dezvăluire, nu numai cel care face, ci și cel care primește" ("Despre miracolele Evangheliei", , ,) Această umanitate a minunilor lui Hristos stă la baza includerii lor în lucrarea profetică, și nu în slujirea regală a lui Hristos "Făcătorul de minuni nu este deloc proprietatea Sa exclusivă; este în general caracteristică oamenilor spirituali din Vechiul și Noul Testament" ("Despre miracolele lui Ev ",) Înainte de Hristos, minunile (inclusiv învierea morților) erau săvârșite de către profeții Vechiului Testament: Moise, Ilie, Elisei Domnul, parcă, a continuat lucrarea lor, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și neputință a oamenilor" (Mat IV,) În Evanghelii, Hristos este înfățișat ca "un vindecător minunat, înconjurat de un trup și un suflet bolnav, stăpânit de demoni, relaxat, orb Mâhnirea și suferința omenească apar înaintea Lui în toată neputința și lipsa ei de adăpost, iar El "i se

milă " pe această durere și suferință omenească și ajută această umanitate suferindă" ("Despre miracolele lui Ev ") Și tot așa le poruncește ucenicilor Săi, trimițându-i să propovăduiască și dându-le puterea de a face minuni: "Vendecă bolnavii, curăță pe leproși, înviați morții, scoateți demonii" (Mat X, para) De aici rezultă că toate minunile sunt accesibile omului și posibile pentru el Omul, ca zeu creat, chemat să stăpânească asupra lumii, este chemat și la miracole, care, desigur, pot lua cele mai diverse forme; în acest sens, "lucrările oamenilor" (cum este intitulat capitolul al cărții minunilor) nu cunoaște limite: "lucrările pe care le fac Eu și le veți face și mai mari decât acestea le veți face" Minunile lui Hristos, înțelese în lumina kenozei, sunt astfel temelia întregii creativități umane "Prin conținutul lor, minunile sunt fapte de iubire și milă, prin semnificația lor sunt manifestări ale puterii omului în lume, întărite și luminate de puterea lui Dumnezeu Toate sunt la îndemâna omului, dăruite și dăruite lui, ca firești și înzestrate cu darul iubirii pline de milă a omului pentru om și pentru toată creația" ("Despre miracolele lui Ev ",) Astfel, problemele antropologiei și filosofia culturii - despre sensul vieții umane și despre sarcinile și limitele creativității umane - înrădăcinate în esență în principiile generale ale ontologiei sofiene, își primesc rezolvarea finală Biblioteca "Runivers" soluție în hristologie, întrucât aceasta din urmă este doctrina unicului Dumnezeu-bărbăție, la a cărui realizare este chemat omul, și în el și prin el întreaga lume În viața pământească a Mântuitorului există timpuri și perioade, după cum rezultă din lipsa de iluzie a întrupării Sale, în special, în faptele Sale și, în consecință, în diferite slujiri (Și există un moment în ea când) Hristos părăsește gândul predicării pentru a converti și a salva pe evrei, "oaia pierdută a casei lui Israel" , iar cuvântul Său profetic devine acuzator, mânios, ireconciliabil Din ce în ce mai mult, se repetă imagini de respingere și judecată - pildele viticultorilor, sărbătoarea nunții și toate acestea primesc o expresie generalizată într-un strigăt de rămas-bun, sfâșietor: "Ierusalim, Ierusalime, care ucizi pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tu! De câte ori am vrut să-ți adun copiii împreună, precum o pasăre își adună puii sub aripi și tu n-ai vrut Iată, casa ta vi se pare goală" (Mat XXIII, -) Slujirea profetică se încheie într-o ruptură completă De acum înainte, trece în marele preot și se contopește complet cu acesta Profetul cedează Marelui Preot, a cărui cale spre glorie duce prin Ierusalim și Golgota "("A G ",) Care este slujirea mare preot a lui Hristos? În ce sens este Domnul Marele Preot - Jertfa și Preotul? În teologie, slujirea mare preot a lui Hristos este de obicei înțeleasă ca un act de mântuire a rasei umane de păcat, prin jertfa de către Hristos ca jertfă mântuitoare către Dumnezeu Însuși, viața Lui, Trupul și Sângele Său În această înțelegere, slujirea mare preot a lui Hristos este un eveniment istoric, supus limitelor timpului și asociat cu păcatul, care este punctul de plecare și chiar mai mult decât cauza înaltei preoții a lui Hristos Pr Serghie, credincios principiilor sensului universal al Întrupării, rupe de această interpretare a preoției lui Hristos și caută să o înrădăcineze în veșnicie, "să-i găsească o bază în viața intratropicală, care este iubirea jertfelnică a Trinitatea Trinitară" ("Hristos în lume", p) Semnificația răscumpărătoare a jertfei lui Hristos nu este în niciun caz diminuată de aceasta; și ca răspuns la acuzația că "mântuirea omului căzut se află în teologia pr Sergius ca un fel de obiectiv secundar, stins complet înaintea celui principal, pr Serghie arată că în popimappi-ul său "întruparea a avut loc în tot

sensul ei, așa cum este stabilită veșnic în sinodul lui Dumnezeu, dar s-a întâmplat de dragul umanității căzute Ca urmare a acestei căderi, ea a apărut, în primul rând, ca mijloc de mântuire și mântuire, păstrându-și totuși plinătatea sensului dincolo de limitele ispitei, pentru că Biblioteca "Runivers" nu este epuizat de acesta din urmă (În consecinţă, în scrierile părintelui Serghie) cu toată seriozitatea şi evlavia corespunzătoare subiectului, se expune puterea răscumpărătoare a întrupării" (Nota II,) "Slujirea mare preot a lui Hristos nu se limitează la izbăvirea de păcat, ci își extinde sensul și mai mult Prin el se stabilește îndumnezeirea universală a ființei umane create, se afirmă fundamentul adevăratei bărbății dumnezeiești" ("AB",) Soteriologia, cu toată semnificația ei pentru om și pentru întreaga lume, se află, așadar, în teologia pr Serghie nu este o fundație, ci o consecință a ordinii mondiale Este supus ontologiei și este, parcă, un caz special, o aplicare temporară a adevărului etern despre iubirea divină, care există în Sfânta Treime și se manifestă în întruparea și jertfa lui Hristos Într-o ordine ierarhică, problemele teologice sunt deci aranjate după cum urmează: Triadologia (doctrina unui Dumnezeu trinitar ca iubire intra-trinitara) - Logologia (doctrina ascultarii filiale și veșnică înaltă preoție a celui de-al doilea ipostas) - Hristologie - doctrina kenozei Cuvântului în întrupare) - Soteriologia (doctrina mântuirii, ca act de iubire și ascultare) - Eclesiologie și escatologie (doctrina lucrării continue a lui Hristos - de-a lungul veacurilor și dincolo de timp) Temeiuri pentru înțelegerea Înaltei Preoții a lui Hristos sub aspectul eternității Pr Serghie găsește în Sfânta Scriptură Preoția lui Hristos este "o preoție veșnică, după rânduiala lui Melhisedec, care se opune puternic (în epistola către Evrei) preoției după chipul lui Aaron, cu temporalitatea și relativitatea ei" ("Hristos în Lumea",) În acest sens, imaginea misterioasă a lui Melchisedec "are o semnificație dogmatică primordială" Analizând-o, Serghie ajunge la concluzia că el este "venirea Vechiului Testament a lui Hristos înainte de venirea Sa pe pământ, înainte de întruparea lui Dumnezeu (Căci lui Melhisedec i se atribuie asemenea trăsături care nu pot fi inerente unei persoane istorice) El nu are tată, nici mamă, nici genealogie, nici început de zile, nici sfârșit de viață și este asemănat cu Fiul lui Dumnezeu " Preoția lui este preoția veșniciei Dar "cea mai importantă și mai misterioasă trăsătură în ea este legătura nu numai că nu este caracteristică, ci direct contrară instaurării Vechiului Testament, ((dar poate fi interpretată doar ca tip) a întrupării lui Hristos ca Mare Preot și Rege din seminția lui Iulov (Imaginea lui Melhisedec, care are un caracter în narațiunea Genezei) a unei persoane istorice, deși înzestrată cu unele de neînțeles în sensul ei Biblioteca "Runivers" caracteristici , în interpretarea Epistolei către Evrei, parcă, se topește și devine transparentă și capătă trăsăturile teofaniei (ca și alte manifestări din Vechiul Testament)" ("Hristos în lume", , ,) Această imagine este cea mai izbitoare și indiscutabilă dovadă a veșniciei Înaltei Preoții a lui Hristos, iar Sf Pavel, subliniind în mod repetat acest caracter etern al acesteia, spune direct că nu se ridică "după legea poruncii cărnii, ci (există) după puterea vieții neîncetate și rămâne în veci" Căci "Fiul lui Dumnezeu este Marele Preot veșnic în Sfânta Treime, oferind Tatălui jertfa iubirii filiale și numai prin puterea acestei Mare Preoții veșnice este și Marele nostru Preot, mijlocind pentru lume înaintea Tatălui Și prin puterea acestei Înalte Preoții, pe pământ ca și în cer, El aduce Tatălui o rugăciune pentru pace la ceasul solemn al plecării Sale de la

ea ("acum mă duc la Tine"), rugăciunea cea mai solemnă, care Îl numim pe Mare Preot, pentru lume și pentru credincioșii Săi, ca despre Tine însuți, "Să știe lumea că Tu M-ai trimis și i-ai iubit pe ei așa cum M-ai iubit pe Mine" ("Io", XVII,) Ego nu este o rugăciune pentru înfățișare sau exemplu, și nu este o rugăciune doar a acestui moment, când a răsunat și a răsunat pe pământ și a tăcut odată cu înălțarea lui Hristos din lume Nu, aceasta este rugăciunea veșnică pe care veșnicul Mare Preot o aduce, în ceruri, stând de-a dreapta Tatălui: "Să fie una precum și Noi una Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie desăvârșiți într-una singură, și lumea să cunoască că Tu M-ai trimis și i-ai iubit așa cum M-ai iubit Tu pe Mine Tată! pe care Mi i-ai dat, vreau să fie cu Mine acolo unde sunt Eu, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit înainte de întemeierea lumii" (Io XV, -)" , (U ,) Veșnica Mare Preoție a lui Hristos, ca veșnică kenoză a iubirii filiale în viața Sfintei Treimi, își are ei temporară, devenind chip în kenoza temporară, în "ascultarea de încercarea neputințelor și a ispitelor și prin revărsarea sângelui al lui Hristos în moartea pe cruce, iar El nu este doar o jertfă, Mielul, înjunghiat, ci și Preot în sensul că jertfa este fapta Lui gratuită În slujirea Marelui Preot se dezvăluie dragostea lui Dumnezeu pentru lume: L " (În acest sens) întruparea însăși (este deja) jertfa iubirii Mielului înjunghiat înainte de întemeierea lumii, așa cum însăși intrarea în lume este deja începutul slujirii Marelui Preot Și într-adevăr, întreaga viață pământească a lui Hristos, Singurul fără de păcat, în această lume otrăvită de păcat, este suferință jertfelnică, de la bun început, Biblioteca "Runivers" dintr-o peșteră de iarnă cu o iesle mizerabilă, până la capăt, iadul Golgotei A respirat aerul plin de ciumă al lumii noastre căzute El a trăit cu noi, adică în mijlocul păcatului și răutății omenești, necontenit rănit și jignit de ele Această viață în sine, oricare ar fi evenimentele ei individuale, de la zilele luminoase ale obscurității Nazaretului până la zilele întunecate ale Ierusalimului, suferința neîncetată, fără încetare, ci în continuă escaladare, până când o ruptură deschisă cu lumea și cu biserica Vechiului Testament devine inevitabilă Harul care marchează acest punct de cotitură este evenimentul Schimbării la Față a Domnului, precedat de o conversație despre drumul spre Cezareea Filip , după care "Iisus a început să le descopere ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim și să sufere mult să fie ucis și să învie a treia zi" (Mat XVI,) "În Evanghelie există o poveste despre astfel de realizări divino-umane, care se descoperă nu numai în succesiunea timpului, unde există un început, mijloc și sfârșit, ci și de-a lungul timpului Cina cea de Taină, la care Hristos îi ia pe ucenici cu Trupul Său, "frânt pentru noi", înainte de a fi străpuns cu cuie și suliță și cu Sângele Său, "vărsat pentru noi", înainte de a fi vărsat pentru iertare de păcate Același lucru se poate spune și despre demonul despărțirii$ de Hristos Și despre XIII,), și se termină ("Să vadă Cuvântul pe care Mi l-ai dat" - XVII,) cu o mărturie de slavă și slăvire Și în mod asemănător, Schimbarea la Față a Domnului, ca o manifestare a Slavă, arată cum s-a întâmplat deja, că în timp rămâne imperfect" și ascuns în hotărârea Domnului despre "ieșirea la Ierusalim" pentru a întâlni patima mântuitoare Prin urmare, Schimbarea la Față primește un sens eshatologic, ca premergător al glorificarea lui Hristos, "venirea în Împărăția Sa", - "Împărăția lui Dumnezeu, venirea în putere" ("A G>",) Și în același timp, Schimbarea la Față, în care auzim glasul Tatălui și vedem norul Slavei - simbol al Duhului Sfânt - este o epifanie asemănătoare cu cea care a avut loc la Botez Dar "în timpul Botezului,

Bobotează era îndreptată către întreaga slujire pământească a Domnului, în timp ce Schimbarea la Față este adresată jertfei Golgotei, este tainica ei anticipare În acest sens, dacă în Botez, ungerea generală a lui Iisus Hristos, El este chemat direct de Duhul Sfânt într-un profet, atunci Schimbarea la Față este ungerea lui Isus la slujirea mare preot, adică la jertfa de la Golgota, în care El este jertfa și preotul Marele Preot aduce ca jertfă lui Dumnezeu Însuși, arătând ascultare "până la moarte Biblioteca "Runivers" și moartea pe cruce" ("A B ", ,) El ia asupra lui păcatele lumii și ne împacă cu Dumnezeu Din acest fapt provine și doctrina teologică a mântuirii, care se întreabă despre această jertfă ispășitoare: cui i s-a oferit, cum, de ce și care este puterea ei? La toate aceste întrebări le răspund diferite teorii teologice ale ispășirii, care de obicei se opresc asupra uneia sau altei trăsături ale acestui fapt și o stilizează în consecință, iar de obicei gândul corect în sine devine unilateral" C'A B '\ ) Așa sunt teoriile răscumpărării, victoria asupra morții, teoria satisfacției, teoria substituției O trăsătură a teoriei dezvoltate de pr Sergius, asta e că răscumpărarea este considerată în ea în legătură directă cu crearea lumii și că atât că η Altul sunt două aspecte ale începutului unic al iubirii lui Dumnezeu pentru lume "Sfatul etern al lui Dumnezeu despre crearea lumii include în mod necesar sfaturi despre mântuirea ei, adică reunirea cu Dumnezeu sau îndumnezeirea, pentru care este destinată creația Căci omenirea este chemată să devină Dumnezeu-bărbăție Dar creația este separată de Dumnezeu nu numai prin căderea care a avut loc, ci prin însăși transmutabilitatea ei a lumii și, în ultimă analiză, prin creatura sa Și această distanță inexorabilă nu poate fi depășită decât de Dumnezeu Însuși, și nu de om Aceasta este baza generală a întrupării, ca revelație a iubirii lui Dumnezeu pentru lume Dacă crearea lumii este deja o chestiune a iubirii sacrificiale a lui Dumnezeu, a cărei soliditate Absolutul o presupune relativă fiind alături de sine, atunci întruparea lui Dumnezeu este iubirea sacrificială a lui Dumnezeu, în diminuarea Divinității, condescendentă iubirii ipostatice cu omul În acest sens, Logosul este Mielul lui Dumnezeu, înjunghiat înainte de crearea m i-p a Dumnezeu, creând lumea, își asumă responsabilitatea mântuirii ei și hotărăște singur să compenseze ceea ce lipsește creației, să îndumnezeiască creatul, să dea veșnicia celui care devine Prin urmare, ideea de mântuire este inseparabil legată de ideea de creație și, într-un anumit sens, identică ontologic cu aceasta Iar a permite aici orice ocazionalism, legând încarnarea exclusiv cu căderea lui Adam, în raport cu eternitatea lui Dumnezeu, este cel puțin nepotrivit Conform unei astfel de presupuneri, se obține o concluzie inconsecventă că, după ce a creat lumea, Dumnezeu a făcut mai întâi un experiment - lăsându-l singur, iar după căderea lui Adam, a luat o nouă decizie; în special despre întruparea Dar Dumnezeu nu a putut asigura lumea, deși perfect după chipul eo-ului Său Biblioteca "Runivers" creația ("foarte bună"), având însă în sine imperfecțiunea ontologică inevitabilă a ființei și, prin urmare, incompletitudinea rezultată, propriile sale destine (cum ne învață deiștii) O altă sarcină apare în crearea lumii - să depășească însăși caracterul ei creat, să facă din creație să nu mai fie o creație sau o supra-creație, să o îndumnezeiască Aceasta este adevărata teodicee, care este întruparea lui Dumnezeu Acesta este prețul creației pentru Însuși Dumnezeu, așa este jertfa iubirii lui Dumnezeu în crearea lumii: "Dumnezeu a înfuriat lumea atât de mult, de parcă ar fi dat să mănânce pe Unul Său Fiu Născut" Crucea lui Hristos este înscrisă în creație deja la originea ei și deja în actul ei inițial lumea este

chemată să-și primească Zeitățile în sân" ("AB", ,) Astfel, în baza sa ontologică, răscumpărarea este, așa cum ar fi, independentă de căderea și păcatul uman În esența sa, nu este nici măcar o răscumpărare, ci este împlinirea planului originar al lui Dumnezeu pentru lume, unirea cerului cu pământul, îndumnezeirea făpturii, reunirea Sophiei Divine și a Sophiei creației Totuși, omul și în el a căzut întreaga lume; iar păcatul său introduce o nouă notă tragică în problema îndumnezeirii: căci din momentul căderii posibilitatea răului a devenit realitatea sa, iar îndumnezeirea făpturii încetează să fie posibilă fără răscumpărarea și împăcarea ei prealabilă cu Dumnezeu În primul rând, era să "eliminăm consecințele malefice ale folosirii lor a libertății creaturii sau căderii și să-l restabilim pe Adam mort Această sarcină devine așadar prima, deoarece fără permisiunea ei, o persoană însuși nu poate restabili comuniunea cu Dumnezeu, a cărui ultimă realizare este îndumnezeirea sa Și chiar în acest sens este adevărat că Hristos a venit în lume pentru a salva pe păcătoși de păcat și este Mielul lui Dumnezeu, luând asupra lui păcatele lumii Întruparea, care include ontologic depășirea creaturii creației în Dumnezeu -umanitatea, ia forma mântuirii, iar Hristos devine jertfă răscumpărătoare" ("A B ",) Căci "Adevărul lui Dumnezeu, nesătuos și imparțial, nu se poate opri la nimic, chiar dacă judecata lui cade asupra lui Dumnezeu Însuși, în Omul-Dumnezeu care a luat asupra Sa păcatul împreună cu natura umană Căci dacă numai un păcătos poate fi iertat, dar nu un păcat, atunci pentru a găsi o ocazie de a-l ierta pe un păcătos, Dumnezeu ia asupra Sa satisfacția adevărului lui Dumnezeu pentru păcatul uman Parcă Dumnezeu în Sfânta Grotse vorbește din nou în Sinodul Divin despre om: după ce l-a creat pe om, în urâțenia ființei sale ușor transformată și acum căzută, să-l recreăm, luând asupra noastră satisfacția Adevărului Iar acest Adevăr este că Însuși Vinovatul existenței umane ia asupra Sa ultimul Biblioteca "Runivers" consecinţele actului Său de creaţie - posibilitatea păcatului, care a devenit realitate Dumnezeu îi spune creației: tu ești creat de mâinile Mele, ești lucrarea Mea, fără voia Mea nu ai exista și eu îmi iau vina ta asupra Mea ca Vinovatul tău Te iert, îți întorc slava ta, căci îmi iau asupra mea păcatul tău, îl ispășesc cu suferința Mea O, profunzime și bogăție a iubirii lui Dumnezeu" ("A B ",), Ultimele cuvinte pot, cu o pătrundere insuficientă în sensul lor, să dea impresia că pr Serghie consideră că Dumnezeu este vinovat nu numai de ființă, ci și de păcătoșenia omului O astfel de concluzie ar fi, desigur, greșită Dumnezeu îl creează pe om în libertate, nu în păcat Și din moment ce omul a abuzat de această libertate și a căzut, a fost lucrarea omului, și nu a lui Dumnezeu Însă libertatea umană este ușor convertibilă și, în această calitate, este (nu o cauză!) ci o condiție pentru posibilitatea păcatului Prin urmare, în jertfa Sa răscumpărătoare, Hristos îl împacă pe om cu Dumnezeu în două moduri: asumarea răspunderii pentru păcatele omului; și acceptând consecințele inevitabile ale actului de creație, care are ca scop îndumnezeirea finală a lumii, care nu poate avea loc fără un nou act de iubire-smerenie din partea Creatorului În această dualitate a actului mântuirii, se manifestă caracterul său temporal și etern - dependența sa de faptul istoric al căderii și rădăcina sa în sfatul etern al lui Dumnezeu cu privire la creația Sa Dar ambele sunt o consecință directă a iubirii lui Dumnezeu: în primul rând, pentru creația Sa, care așteaptă să-și învingă creatura; în al doilea rând, unei creații căzute care tânjește după răscumpărarea ei "Răscumpărarea constă în autoidentificarea Noului Adam fără păcat cu Vechiul Adam păcătos și în supraviețuirea vieții acestuia din urmă cu păcătoșenia ei În adâncul

întrupării, care prin asimilarea naturii umane este identificarea
Fiului cu întreaga rasă umană, constă în asimilarea păcatului în
păcate, prin acceptarea lor ca ale Lui Omenirea este legată nu numai de
garanția reciprocă a bunătății, ci și a păcatului , iar întruparea
Logosului echivalează cu acceptarea păcatului total uman prin această
identificare cu rasa umană, prin acest generic, și nu individual, doar
acceptarea naturii umane Aceasta din urmă este deci acceptarea
păcatului: "Mielul lui Dumnezeu, ia păcatele lumii" "El a luat asupra
Sa neputințele noastre și a purtat bolile noastre" (Is , ILI,) și
"Domnul a pus asupra Lui păcatele tuturor" ( ) Prin puterea acestei
asimilări, El S-a arătat înaintea lui Dumnezeu ca purtând păcatul
întregului Vechi Adam, ca păcătos și chiar Biblioteca "Runivers" o
persoană atotpăcătoasă "A purta păcatul" nu înseamnă doar să l-ai
atribuit în mod ideal, rămânând străin de el, ci, în realitate, să-i
experimentezi povara, să suferi, să scapi de el Dumnezeu nu este
înșelat și nu cunoaște favoritismul Prin urmare, răscumpărarea înaintea
judecății Adevărului lui Dumnezeu nu poate rămâne doar o aparență
Păcatul este aceeași realitate cu lumea și cu omul, în măsura în care
este starea lor Și Fiul lui Dumnezeu, coborât din cer și trimis în lume
de Tatăl, sub greutatea păcatului lumii însuși devine îndepărtat de la
Otpu, Care Îi porunceşte inexorabil să bea paharul mâniei Sale spre
păcat Cel drept, care acceptă păcatul lumii, el însuşi în ochii lui
Dumnezeu este echivalat cu păcătoşii Se îndepărtează de sfințenie în
păcat și se cufundă în această noapte a păcatului, noaptea Ghetsimani,
în întristarea muritor pentru a deveni "o cruce triumfătoare" (M
Filaret) în înviere "Ava Părinte , totul este cu putință pentru Tine,
ia de la Mine acest pahar, dar nu ceea ce vreau Eu, ci ceea ce Tu"
(Marcu XIV,) Ce indică această rugăciune? Pe lângă sensul general că
exprimă lupta naturii umane care ar fi trebuit să accepte crucea prin
libertatea omului, și nu prin puterea divină , exprimă și o gândire
umană despre diverse posibilități ("totul este posibil pentru tine",
"dacă este posibil") Aceasta mărturisește profunzimea kenozei, care în
acest caz este însoțită, parcă, de ignoranța lui Hristos cu privire la
căile lui Dumnezeu cu privire la Sine însuși (la fel ca și în cazul
ignoranței Sale cu privire la ziua și ceasul sfârșitului lumii)
Atotștiința Logosului în Isus este epuizată de puterea kenozei la
simpla ascultare față de voința Tatălui: "Dar nu ceea ce vreau eu, ci
ceea ce vrei Tu " stingerea luminii și tăcerea naturii divine, glasul
firii omenești epuizate se înalță: "în zilele cărnii Sale cu strigăt
puternic și cu lacrimi a făcut rugăciuni și cereri celui ce a putut să-
L salveze de la moarte" (Evr V,) Era atât de întunecat, norul negru al
păcatului s-a îngroșat pe Cel Unic fără de păcat, încât a acoperit
cerul și L-a despărțit de Tatăl, respirația Lui era atât de ucigătoare,
încât natura umană în ispășire a tremurat convulsiv, străduindu-se să
se elibereze de ea , "să treacă"- Iar El "s-a auzit pentru evlavie"
(Evr V,), și a fost trimis un înger să-L întărească (Luca XXII,),
când "era în chin și se ruga și mai mult" cu seriozitate " Ajutorul a
fost trimis din cer, iar lupta s-a încheiat cu biruință " ("A B
", , ,) "Ce se ascunde în întunericul nopții Ghetsimani? Dragoste si
Biblioteca "Runivers" numai dragostea Dumnezeului Treime pentru creaţia
căzută - dragostea Fiului, care este istovit sub greutatea păcatului și
împovărat asupra Lui prin acest păcat al mâniei Tatălui; dragostea
Tatălui, care dă acest "pahar de moarte Fiului iubit, iubirea Duhului
Sfânt, care face această jertfă a iubirii lui Dumnezeu-om pentru
semeni, Care inoculează fără păcat în umanul său imaculat natura toate
otravurile tuturor păcatelor săvârșite de omenire pentru a le slăbi cu

suferințele Sale și a stinge înțepătura păcatului În noaptea Ghetsimani, Hristos a suferit și a supraviețuit tuturor păcatelor întregii omeniri și fiecărei persoane comise în prezent, trecut și viitor - așa este această dulce și teribilă axiomă a credinței noastre În natura Noului Adam, păcatele naturii Vechiului Adam au fost lovite și slăbite, mânia lui Dumnezeu a apăsat asupra lor și a murit, neprihănirea lui Dumnezeu a primit satisfacție, a fost adusă o "răscumpărare", împăcare a avut loc - mai întâi în anticiparea Ghetsimani, iar apoi "manuscrisul" păcatelor noastre a fost complet sfâșiat, a fost pe cruce Nu putem încerca, prin gândire sau imaginație, să înțelegem întristarea Ghetsimani "până la moarte", acea amărăciune a paharului otrăvit pe care a băut-o Fiul Omului Dar oricine se apropie de El cu credință, dragoste și pocăință, în această întristare își recunoaște și dobândește propriul său păcat, supraviețuit în suferințele omului-Dumnezeu" ("AV", , ,) O trăsătură caracteristică a teoriei ispășirii dezvoltată de pr Serghie, este că el vede realizarea ei nu numai în suferința lui Hristos de pe Calvar, ci și în lupta Sa din Ghetsimani Acesta din urmă aparține ontologiei și nu poate fi înțeles doar ca o experiență, "ca gânduri dureroase" "Mâhnirea până la moarte" a Omului-Dumnezeu nu este psihologie, ci trebuie înțeleasă în toată realitatea uimitoare a abandonului Său de către Tatăl, care este interpretată de pr Serghie ca moarte spirituală Căci ce poate fi moartea spirituală a omului-Dumnezeu dacă nu părăsirea Tatălui Său? Acesta este începutul morții Lui, începutul acelui ceas al morții, care s-a încheiat cu strigătul "a fi făcut" "Dar răscumpărarea nu putea fi limitată la acceptarea păcatului sau a morții spirituale, ci trebuia să includă și moartea trupească Și fără această plinătate, fără acceptarea morții spirituale și trupești, "desăvârșirea" mântuitoare nu ar putea veni (A B ,) Și la fel cum păcatul uman asumat de Cel fără de păcat a fost păcatul tuturor păcatelor, în mod similar, "moartea Răscumpărătorului întregii rase umane a fost suferința tuturor suferințelor umane și moartea tuturor morților A acceptat Moartea la nr li Biblioteca "Runivers" begp, călca moartea prin moarte, - moarte universală, integrală "(" A B ",) "Suferințele lui Hristos conțin în sine plinătatea suferințelor umane - nu cantitativ, desigur, ca o anumită sumă a acestora (ceea ce este evident absurd), ci calitativ, ca chinul tuturor chinurilor Aceasta înseamnă că moartea și moartea fiecărei persoane, precum și suferința din cauza fiecărei boli, sunt incluse în suferința și moartea lui Hristos Și aceasta arată clar că fiecare persoană moare cu Hristos, iar Hristos moare împreună cu fiecare persoană cu boala, suferința sa" ("Sofiologia morții",) "Profunzimea și puterea patimilor și a morții lui Hristos este afirmată și de bunăvoința lor: "Nimeni nu-Mi ia viață, ci Eu o dau: am puterea să o dau și puterea să o iau din nou" (Io X, -) (Potrivit În natura sa divino-umană, Iisus nu a fost supus bolii și amenințării cu moartea, rămânând un străin de moarte în umanitatea sa Această mortalitate nu putea fi decât liber acceptată sau admisă în natura umană a Mântuitorului, în care prințul acestei lumi însuși care se apropia "nu avea nimic" (Jo GU ,), iar acceptarea morții este, de asemenea, o condiție pentru acceptarea morții Împreună cu acceptarea spirituală a păcatului lui lumea - Ghetsimani - Hristos și-a acceptat consecințele trupești - Calvarul, alături de chinul spiritual al păcatului, Hristos și-a purtat consecințele trupești Aceste suferințe și moartea lui Hristos, nefiind naturale, ci liber acceptate, nu puteau fi decât violente, acestea nu au fost boli cu moartea naturală drept consecință, ci chin, chin și ucidere ("batjocuri, bătăi și răstignire": Mt XX,),

ca o jertfă aiitsa de măcel Trupul, imaculat și ignorant de boală, a suferit și a fost sfâșiată, moartea a fost gustată de natură de către Nemuritori, sângele și apa s-au vărsat împreună cu viața din Preasfântul Izvor al Vieții Moartea și patima lui Hristos nu sunt ca orice moarte omenească, căci aceasta este moartea liberă , nefiresc, acceptat împreună cu moartea spirituală pentru păcatul lumii Nu este doar un eveniment exterior sau un accident malefic care s-ar putea să nu fi avut loc, sau pur și simplu eșecul unei persoane individuale - nu, este însăși esența, conținutul, puterea vieții de sacrificiu a omului-Dumnezeu, sacrificiul iubire Chipul de pe crucea celui răstignit și muribund pentru poporul lui Dumnezeu, suferințele și moartea Lui este răspunsul Dumnezeului Iubirii la toate suferințele lumii pe care El a creat-o Dumnezeu în crearea Lumea a pus nu numai atotputernicia, ci și moartea Fiului pe cruce și, cu un asemenea preț, El Însuși a plătit pentru libertatea creată - păcate, distorsiuni și distrugeri, aduse de aceasta în univers și prin libertate Fiul l-a restaurat pe om prin Ascultarea lui până la moarte Moarte Biblioteca "Runivers" Dumnezeu este prețul libertății umane, chipul lui Dumnezeu în creație Taco Dumnezeu iubește lumea" ("A B ", -) "Moartea lui Hristos în realizarea ei a fost ca moartea fiecărui om Acesta din urmă constă în separarea compoziției umane complexe: spiritul, împreună cu sufletul, care își pierde puterea de a poseda trupul, este separat de acesta, iar trupul devine din nou praf și se întoarce "pe pământ" Linia de despărțire în moarte merge acolo unde sufletul omenesc se unește cu trupul, dar nu acolo unde sufletul se unește cu duhul care purcede de la Dumnezeu Duhul nu moare, ci "se întoarce la Dumnezeu care l-a dat" (Ecl XII) ,) în mâinile Tale Îmi pun duhul"), dar el pierde ocazia de a trăi plinătatea vieții omenești în trup și este despărțit de suflet, care rămâne în el ca potență a vieții trupești create Sufletul în sine, ca principiu animal, nu are nemurire, o primește numai prin puterea legăturii sale cu spiritul" ("A B ", "O, miraculos Evang ",) Trupul, despărțit de suflet și duh, "renunță la putrezire, păstrând însă în sine forța vitală pentru înviere și, în legătură cu aceasta, nemurirea" ("Sophio moartea",) Pe baza acestor distincții ontologice, pr Serghie analizează moartea lui Hristos cu o subtilitate uimitoare și în conformitate cu cuvintele Scripturii, arătând în mai multe poziții ce a fost pentru spiritul lui Hristos (Logos), pentru sufletul și trupul Său "Moartea lui Hristos a avut loc atunci când "a dat duhul", "a dat duhul", "proclamând cu glas tare: "Tată, în mâinile Tale încredințez duhul Meu" (Lc XXIII,) Aici se mărturisește despărțirea duhului și a trupului, care este apoi îngropat în pământ, ca și-a pierdut viața și a devenit pământ, "plecându-se în pământ" Dovada morții lui Hristos nu se oprește însă aici Natura divină a lui Hristos nu s-a despărțit de cea umană în moarte, ceea ce se exprimă în unitatea neîntreruptă a Duhului Divin cu sufletul omenesc Potrivit mărturiei al Cuvântului lui Dumnezeu, sufletul lui Hristos este în stare de moarte, rămânând, desigur, în unire nedespărțită cu Duhul Divin, ea a coborât în iad (I Pet III, , - "la închisoare" - descendit) ad inferna în simbolul apostolic) Așa-numita "predica în iad", care constituie credința Bisericii, este apariția lui Hristos celor care în viața pământească nu L-au putut vedea și cunoaște pe Hristos Trebuie să fie înțeles ca slujirea Sa continuă de mare preot (și nu regal, așa cum se înțelege de obicei) Jertfa Sa lacomă se descoperă în puterea sa nu numai în viață, ci și în moartea Sa, în viața de apoi Fiul lui Dumnezeu și aici nu încetează să fie Fiul Omului, Dumnezeu-omul, moartea nu desparte firile Slujirea lui este încă Biblioteca "Runivers" datorează pentru pietrișul

morții, în viața de apoi, într-o anumită perioadă de timp - trei zile (nu este în concordanță cu cei trei ani de slujire pământească?) II în viaţa de apoi, Hristos păstrează unirea nedespărţită şi necontopită a două naturi într-o singură ipostază divină, după mărturia Bisericii: "în mormântul trupului, în iad cu sufletul ca Dumnezeu, în rai cu tâlharul iar pe tron ai fost, Hristos cu Tatăl și cu Duhul" ("A B ", ,) Ce înseamnă ca trupul lui Hristos să fie "în mormântul cărnii"? Sfânt Scriptura răspunde la această întrebare cu dovezi repetate că trupul lui Hristos decedat și îngropat nu a cunoscut corupția Aceasta înseamnă că "trupul Mântuitorului, complet îndumnezeit de spirit, a păstrat o legătură directă cu el, chiar și după despărțirea de suflet în moarte Moartea (s-a dovedit) a fost neputincioasă să atingă distrugerea celui mai curat trup al Său pentru că nu era pentru el o necesitate interioară Însuși viața lui Hristos nu era deloc (prin natură) muritoare Umanitatea lui naturală nu era muritoare, iar moartea Sa a fost voluntară și, într-un anumit sens, nefirească- ucidere prin crucificare Prin urmare, ea a apărut și în acțiunea ei limitată, nu și-a putut duce până la capăt lucrarea, iar trupul lui Hristos a rămas nestricăcios chiar și în mormânt , nu s-a făcut pământ, întorcându-se pe pământ Astfel, moartea Unului fără de păcat, fiind moartea adevărată, este totuși unică în felul ei, la fel cum sfințenia Sa este unică Aici este deja conturată mișcarea inversă, începutul victoriei asupra morții Cu toate acestea, șederea de trei zile a lui Hristos în mormânt este încă o jertfă continuă pe care El, în calitate de Mare Preot, o aduce pentru păcatul lumii" ("AB", ,) Aceasta, însă, nu epuizează încă tot ceea ce ne-a fost descoperit despre latura trupească a morții lui Hristos "Unul dintre soldați I-a străpuns partea cu o suliță și îndată a ieșit sânge și apă" (Io XIX,) "Acest eveniment s-a petrecut deja după Iisus, "și-a plecat capul, și-a dat duhul" Dar trupul lui Hristos, deși lăsat de duh , nu a devenit un cadavru cu putrezire incipientă, căci "trupul Său" nu a văzut stricăciunea " Și acest trup viu, care avea sânge în el, a fost încă o dată mort de o lovitură de suliță Ce înseamnă această revărsare de sânge și apă din el? Știm că "în sângele este sufletul animalelor", forța de viață a trupului , căci sângele mijlocește între spirit și trup, ființă spirituală și materială, ca legătură vie între ele Sângele lui Hristos își exprimă așadar umanitatea Apa este elementul principal al substanței lumii, din care a fost formată inițial lumea ("Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apei" - Gen I, ; "Să fie o firmament în mijlocul ape Biblioteca "Runivers" și să despartă apa de apă" (I,) și (ca atare este un simbol al trupului lui Hristos), constând din aceleași elemente ca și corpul uman Unitatea sângelui și apei exprimă așadar plinătatea umanității, ca o combinație între principiul spiritual, dătător de viață, sângeros și dătătorul de viață, pasiv, material Deci, conform mărturiei solemne a lui Ev Ioan, firea omenească a Mântuitorului a fost împărțită în moartea Sa, fiind însă nedespărțită: sânge și apă, substanță sufletească și trupească, s-au vărsat din coastă, iar trupul a rămas fără sânge și deshidratat, deși în plinătatea natura lui Rana cu sulița, în loc să rupă picioarele, este desăvârșirea jertfei mântuitoare a lui Hristos, pentru mântuirea neamului omenesc Cu această apă și sânge, păcatul uman este spălat (tradiția spune că o picătură de sânge divin a căzut pe capul lui Adam îngropat pe Golgota), iar Biserica Noului Testament este creată cu darurile ei sacramentale pline de har - apă de botez și sânge euharistic Sângele și apa vărsate în lume rămân în ea Ei sfințesc această lume ca un angajament al transformării ei viitoare Prin aceste

neprețuite șiroaie de sânge ale lui Hristos și apa care s-a revărsat din partea Lui, toată creația a fost sfințită, atât pământul, cât și cerul, lumea noastră pământească și toate lumile înstelate Și deși Domnul S-a înălțat în cinstita Sa carne spre cer, însă, în sânge și apă vărsată din partea Sa, lumea a acceptat sfânta Sa relicvă și a devenit ciboriul și altarul ei" ("Sfântul Graal", , , , ,) Adevărul că "sângele și apa lui Hristos rămân în lume" (și că în ele) Hristos este prezent invizibil în lume în natura Sa umană (este o descoperire dogmatică a părintelui Serghie, căci înaintea lui evenimentul descris de Jo XIX,), a rămas și rămâne, parcă, neobservată în teologie, în ciuda faptului că Evanghelistul vrea să-i atragă o atenție deosebită: "Cine a văzut mărturisește și mărturia lui este adevărată" ("Hristos în lume" ,") Serghie a fost primul care a supus acest text unei lungi analize dogmatice, iar această temă (pe care a numit-o Sfântul Graal) este o legătură intermediară între hristologie și soteriologie, pe de o parte, și eclesiologie, pe de altă parte În primul, ea constituie ultimul moment în doctrina kenozei și mântuirii, în timp ce în cea din urmă se referă în mod egal la doctrina Bisericii, ca trup al lui Hristos (și, în special, fundamentează viziunea asupra lumii întregi ca aspectul cosmic al Bisericii), la fel și teologiei euharistice, în măsura în care vorbește despre sângele lui Hristos (spre deosebire de Sfântul Graal) în starea sa glorificată Mai multe despre acest lucru vor fi discutate mai jos Biblioteca "Runivers" Kenoza Logosului constă în amânarea sau lăsarea de către El a Slavei Divine inerentă Lui și în acceptarea formei de sclav La sfârşitul kenozei începe proslăvirea Fiului Omului, care "cuprinde o serie de împliniri: învierea, înălţarea la cer, aşezarea la dreapta Tatălui şi trimiterea Duhului Sfânt După aceea, Hristos rămâne în ceruri ca Dumnezeu, împreună cu umanitatea Sa , precum spune Primul Mucenic Ștefan: "Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu" (D A , VII) ,) Glorificarea lui Hristos este încetarea kenozei și întoarcerea la Logos a plinătății Slavei cu care S-a descoperit în "pogorârea Sa din ceruri" Această slavă nu este luată de Fiul, ci este dat de Tatăl (cum se spune în rugăciunea mare preot: "Acum proslăvește-mă, Părinte, cu Mine însumi slava pe care am avut-o cu tine înainte de întemeierea lumii" Io XV,) Astfel, proslăvirea este lucrarea Tatălui asupra Fiului prin Duhul Sfânt" ("AB",) Prin urmare, "învierea lui Hristos a fost realizată prin învierea de către Tatăl Său, voia și slava Sa (dumnezeirea) - Hristos a înviat prin Duhul dătător de viață ("Oh, miracole Evang ",) "Dumnezeu, prin acțiunea atotputerniciei Sale, adică printr-un nou act creator, în care Fiul participă la voia Tatălui prin ascultare și Duhul Sfânt prin dăruire de viață, dă sufletului lui Hristos puterea de a se unește cu trupul, să-l trezească din somnul morții Învierea este însă și a ei opera Fiului (cum a prevestit El Însuși în repetate rânduri despre Sine), iar în acest sens este un act divino-uman Tatăl proslăvește, Fiul primește slăvire Prin slujirea Sa mare preot, prin jertfa vieții Sale, Hristos a biruit infirmitatea creată a naturii Sale umane și prin aceasta a dobândit și a meritat nemurirea Prin urmare, privită din partea lui Dumnezeu, învierea lui Hristos este învierea în care Tatăl îi dă Fiului, prin Duhul Sfânt, "să aibă viață în Sine" (Io V,) Privită din latura umană, mai precis din latura Dumnezeu-om, este învierea, căci prin Slujirea Sa de jertfă de mare preot Hristos dobândește putere asupra naturii Sale umane, îi dă viață Moartea, împreună cu starea vieții de apoi de coborâre în iad, intră în această slujire și completează acest sacrificiu Este ultimul act al vieții Sale pământești, ultimul sacrificiu și ultima victorie asupra morții:

"moartea calcă moartea" În Hristos nu a mai rămas niciun motiv pentru moarte, puterea ei este epuizată și Hristos a înviat din morți" ("A B ", -) Hristos cel înviat a rămas pe pământ de zile, arătându-se în trup ucenicilor Săi - chiar până la Înălțarea însăși, după care astfel de fenomene sunt deja excluse Ce Biblioteca "Runivers" ce înseamnă aceste de zile misterioase pentru Hristos și pentru lucrarea Lui? "Patruzeci de ani înseamnă simbolic plinătatea lucrării pregătitoare: de ani de Israel în pustie înainte de a intra în țara promisă; de zile ale lui Moise pe muntele Sinai înainte de a vedea slava lui Dumnezeu și de a accepta legea; de zile ale lui Hristos în pustie înainte de a intra în serviciul public și de zile pe pământ după Înviere, când Hristos Însuși încă nu "Se înălțase", ci doar S-a înălțat "la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru" (Io XX,) Pentru El, aceste de zile înseamnă un fel de tainică și pentru noi în această epocă, evident, ascensiune necunoscută, de altfel, nu numai la Tatăl Său, după Dumnezeu, adică un act al Dumnezeului-uman Aceasta mărturisește că nici după înviere calea Sa divino-umană nu a fost încă terminată până la sfârșit și, în consecință, slujirea Lui nu a fost încheiată El "și-a deschis mintea pentru înțelegerea Scripturilor" (Luca XXIV,) , "vorbind despre cel lui Dumnezeu" (D A , I,) A trebuit din nou să îndure atât lipsa de credință, cât și inerția dintre ucenicii Săi (Mat XXIII, cu paralele) pe care le-a biruit cu semne" ("A B " , ,) Aparițiile lui Hristos în trup ne vorbesc despre o ședere cu totul specială pe pământ a unui trup spiritual și slăvit, care, pe de o parte, nu își pierde corporalitatea, ci, pe de altă parte, are asemenea proprietăți încât păcătosul și lumea neluminată nu știe Aceasta mărturisește faptul că lumea neslăvită este și ea capabilă să poarte și să accepte un trup glorificat, care, în noua sa stare, aparține acestei lumi și, în plus, își exprimă starea normală, căci toată creația este chemată la transfigurare, la glorificare , la spiritualitate Despre sfârșitul șederii lui Hristos pe pământ după Învierea Evangheliei, ei spun "altfel - până la opoziție La dl iar în Lc (în Evanghelie și în Faptele Apostolilor) se termină cu Înălțarea lui Hristos la cer cu ultima despărțire de ucenici; la MF avem, în schimb, înfățișarea lui Hristos ucenicilor cu făgăduința: "Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului"; si povestea lui Io cu ultimele cuvinte misterioase ale Domnului despre șederea lui Ioan, "până voi veni" îl duce pe înălțimile cerești și tăce acolo Această antinomie evanghelică, ale cărei ambele membri sunt totuși echivalente, nu poate fi explicată doar printr-o diferență în termeni literari și alte trăsături ale diferitelor Evanghelii Ea mărturisește că identitatea meledu rămâne cu șederea lui Hristos în lume și starea Lui în Înviere și Înălțare Această identitate se exprimă în afirmarea simultană atât a prezenței Sale în lume, cât și a înălțării Sale la cer: Hristos este și acolo și aici, în afara lumii și în lume, Omenirea nu-L pierde pe Hristos Biblioteca "Runivers" o sută și în Înălțarea Sa, așa cum Hristos înălțat nu încetează să comunice cu el: "Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi, încă puțin, și lumea nu Mă va vedea, dar voi Mă veți vedea " (Io XIV, ,) În consecință, "problema teologică a dogmei Înălțării constă în conjugarea antinomică, pe de o parte, a îndepărtării de lume, "înălțare" și, la în același timp, rămânând în lume, menținând o legătură cu ea (Așa se dovedește în condacul Sărbătorii): "în slavă te-ai înălțat, Hristoase Dumnezeul nostru, n-ai părăsit, ci ai rămas nepocăit" Mai departe, antinomia dogmei se exprimă în faptul că "Înălțarea la raiul" și scaunul drept al Ornei nu poate fi înțeles ca o definiție spațială sau "loc", căci Dumnezeu este mai înalt decât

spațialitatea, și în același timp înseamnă îndepărtarea - în plus, trupească - din această lume întrucât Dumnezeu este Duh); și în același timp, dogma include în mod necesar tocmai asta În fine, îndepărtarea din lume în premondanism este doar temporară, întrucât în Canvas Hristos se întoarce în lume în aceeași imagine, rămânând (în același timp) în veci şi în sânul Sfintei Treimi" (Nota III,) Astfel, în dogma Înălțării, toate antinomiile hristologiei își găsesc locul, ca doctrină a unirii Absolutului cu relativul - Divinul cu creatul; Înălțarea este, parcă, desăvârșirea și formula finală a acestor antinomii, cu cea mai mare ascuțire a inconsecvenței lor, care este înlăturată și împăcată în realitatea vie și supralogică a Dumnezeului-om și a Dumnezeului-bărbătesc În Înălțare - la fel ca și în Înviere - trebuie să facem distincție între caracterul său bifat - divin-uman, mai precis, divin-Dumnezeu-uman "Hristos S-a înălțat, dar S-a și înălțat (Pe de o parte) Isus "a fost înălțat de dreapta lui Dumnezeu" (D A , P,), adică de Tatăl prin Duhul Sfânt Iar înălțarea Sa se referă la glorificarea Sa de la Tatăl , în plus, "luarea de nor" exprimă umbrirea gloriei; de aceea Biserica cântă: Te-ai înălțat în slavă, Hristoase Dumnezeul nostru" (troparion) (Dar, pe de altă parte, Înălțarea a fost și înălțarea lui Hristos , a fost un act de interacțiune (sinergism) între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu-Omul, care atinsese deja în omenire capacitatea Sa de Înălțare Așa cum moartea nu L-a putut ține, așa nu L-a mai putut ține lumea; El se ridică deasupra lumii, căci "Eu nu sunt mai mult în lume" (Jo XVП, П)" ("A B ",) Acest personaj dublu al Înălțării mărturisește că el aparține și "continuării, deși deja Biblioteca "Runivers" o kenoză exhaustivă: s-a realizat peste Dumnezeu-om, natura Sa umană a primit puterea ascensiunii de la Dumnezeu Nu prin natura divină proprie a Logosului, nici prin puterea atotputernică a Divinității Sale Înălțarea a fost realizat ci de "dreapta Tatălui" Fiul, așa cum a fost trimis din cer de către Tatăl în ascultare de filialul kenotic, este de asemenea întors la cer sau înălțat și așezat la dreapta Tatălui de către El De la mormânt la Înviere și de la Înviere la Înălțare - una și aceeași cale merge - la proslăvirea Fiului de către Tatăl" ("AB",) "Ce înseamnă înălțarea lui Hristos la cer și - identic cu ea - așezarea la dreapta Tatălui? Desigur, nu este îndepărtarea lui Hristos în spațiul astronomic al lumilor înstelate, nu este deloc o mutare într-un alt "loc", pentru că raiul nu este un loc (La fel, "mâna dreaptă" nu înseamnă nici) partea dreaptă a Tatălui în sensul spațialității Înălțarea înseamnă nu o îndepărtare fizică, ci o îndepărtare metafizică din lume, analogă coborârii metafizice a lui Hristos din cer pe pământ, care, prin aceasta, a devenit o prezență fizică pe ea Raiul este o ființă divină, pre-pașnică și supra-creată, este Însăși Sfânta Treime în Slava Sa, este Divina Sofia La ea, spre Slava Lui, se întoarce Fiul lui Dumnezeu, care s-a pogorât pe pământ Și această întoarcere la sânul Sfintei Treimi înseamnă și scaunul de la dreapta Tatălui, care aparține în veci al Fiului și se întoarce la El în Înălțare" ("AB",) "În Înălțare, avem dezvăluirea supremă a relației dintre Dumnezeu și om, al cărei început este pus în crearea lumii și în ea - omul, după chipul lui Dumnezeu Acolo suntem plini de "surpriză" filozofică și religioasă cum a putut Dumnezeu să iasă din eternitatea Sa către ființa creată relativă a lumii și a omului, pentru a Se revela în relativitate Iată că suntem uimiți de modul în care această ființă creată, temporală, ar putea fi inclusă în ființa absolută a lui Dumnezeu, cum s-ar putea deschide cerul pentru a primi natura umană relativă, creată și prin aceasta să se identifice cu ea Ceea ce este metafizic de neconceput, și anume depășirea separării substanțiale dintre ființa divină și cea

creată, se realizează prin puterea iubirii divine, smerită până la a emana din Sine către creație și a o introduce în sine: Absolutul devine Dumnezeu , unită cu creația în om prin Dumnezeu-Omul Dumnezeu este Fiul lui Dumnezeu - Fiul Omului Divinitatea, parcă, sa extins în Sine, aducând în măruntaiele Sale creația, chemată la ființă de iubirea divină În Dumnezeu, divinitatea Sa a devenit Dumnezeu-umanitate, care în Fiul Omului este comună cu ființa creată Dualismul lui Dumnezeu și creație este depășit și Biblioteca "Runivers" se instaurează mono-dualismul Dumnezeu-bărbăţie În Dumnezeul-Omul ceresc, în lumina Divinității Sale, naturile Sale create și necreate, divine și umane nu se mai deosebesc El este singurul Fiu al lui Dumnezeu, "alfa și omega, începutul și sfârșitul, Domnul care este și care a fost și care va veni, Atotputernicul" (Apoc I,) ("AB",) "În Cuvântul lui Dumnezeu se dezvăluie că slujirea lui Hristos și, în consecință, kenoza Sa, continuă și în ceruri de ceva vreme Conform relatării pământești, trec încă zece zile, deja complet de neînțeles și tainice în relație Fiului Însuși, dar cunoscut de noi prin consecințele ei, coborârea Duhului Sfânt: "Voi ruga Tatălui și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi în veci" (Io XGV,)) Marele Preot, oferind jertfa Umanității Sale, mijlocește înaintea Tatălui pentru înfăptuirea lucrării Sale pe pământ prin acțiunea Duhului Sfânt Cu aceasta se împlinește slujirea Marelui Preot Dumnezeu se împacă cu omenirea căzută, iar omul se alătură vieții dumnezeiești în Dumnezeu-Omul, care se află la dreapta Tatălui" ("A B ", ,) "Mântuirea lumii a fost împlinită Dumnezeu este împăcat cu umanitatea căzută Slujirea mare preot a lui Hristos este încheiată" ("A B ",) Cu toate acestea, istoria omenirii nu este abolită prin aceasta "Victoria se câștigă numai în inima lumii, iar în realitatea ei există încă necazuri, ispite și necazuri Timpul de pace nu s-a încheiat încă, dar continuă Iar asimilarea victoriei și a roadelor ei necesită încă noi realizări, eforturi, luptă, serviciu deosebit" ("AB",) Despre această ultimă temă din problemele hristologice ale pr Serghie vorbește despre slujirea regală a lui Hristos, care cuprinde tot timpul de la Înălțare până la Velă În Evanghelia după Ioan, ea este acoperită de un "cuvânt scurt, dar atât de semnificativ și expresiv "în timp", care cuprinde timpul de aici până acolo, de la plecarea până la a doua venire a Domnului: "Până voi veni" Aici toată istoria omenirii după întrupare până la a doua venire și până la sfârșitul lumii" ("Teologia teologului evanghelist",) În acest timp, Hristos este în lume, iar imaginile lui această co-reședință sunt diferite: ele, în primul rând, includ prezența Sa în Euharistie și alte sacramente ale Bisericii, apoi - "Sf Graal", și, în cele din urmă, acea "umanitate a lumii, care deja în însăși creația sa este plină de Dumnezeu-umanitate" ("Hristos în lume",) Astfel, "lucrarea pământească a lui Hristos în umanitatea Sa pământească nu s-a încheiat În același timp, ea are două laturi: în Biserică, viața pământească deja desăvârșită a lui Hristos este împlinită în mod tainic; si in proprie T S Biblioteca "Runivers" Hristos participă la viața nouă a omenirii, plin de milă de el și răstignit în el, flămânzi, însetați, în închisoare, persecutat și defăimat Ceea ce El a îndurat și a ispășit odată și pentru totdeauna ca păcat uman, El empatizează ca suferință: Hristos în Slavă în ceruri, la dreapta Tatălui în omenirea slăvită, și El suferă aici pe pământ" ("A B ",) Aceasta este antinomia hristologică de bază care ridică în fața noastră întrebarea aderării lui Hristos, a slujirii Sale împărătești Originalitatea învățăturilor pr Serghie despre slujirea regală a lui Hristos constă în faptul că o consideră nu ca împlinită, ci ca fiind împlinită "Slujirea profetică și arhierească este săvârșită de Hristos

în zilele slujirii Sale pământești, în timp ce pentru slujirea împărătească aici se pune doar o temelie, ea însăși începe și are loc abia după plecarea lui Hristos din lume, adică după Ascensiunea Și această trăsătură conferă "serviciului regal" un caracter deosebit de misterios Hristos este Regele în lume, dar El nu domnește în ea în plinătatea Împărăției lui Dumnezeu, ci doar domnește în ea Slujirea lui regală în lume continuă și acum, spre deosebire de alte slujiri care s-au încheiat și sunt eficiente doar în roadele lor Împărăția lui Hristos în lume rămâne încă o împărăție care nu este a acestei lumi, deși are, în plinătatea timpului, să biruiască complet lumea, să "vină" în ea" ("AB",) Aceasta, ca să spunem așa, parțialitatea și incompletitudinea domniei lui Hristos își găsește prima expresie în Evanghelie Pe de o parte, Hristos s-a "născut în lume ca rege" - acest lucru este dovedit de nenumărate texte mesianice, atât Vechiul cât și Noul Testament El S-a recunoscut ca rege ("deci, Tu ești rege? - spui că eu sunt rege" - Jo XVIII,); epitetele regale i-au însoțit întreaga viață - de la întrebarea înspăimântată a lui Irod ("unde este regele născut al evreilor?") până la mărturisirea involuntară a lui Pilat ("Isus din Nazaret, regele evreilor") Și a existat un moment în viața pământească când El a fost cu adevărat rege, în care El și-a acceptat orașul natal, exclamând: "Osana, binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului, Împăratul lui Israel, Osana în cei de sus" Cu toate acestea, această glorie împărătească a încetat repede Iar intrarea solemnă a țarului cel blând în Cetatea Sfântă în raport cu viitoarea Împărăție a lui Hristos are semnificația anticipării sale semnificante pe pământ, similară anticipării care a fost Schimbarea la Față a Domnului în raport cu slăvirea Sa, intrarea în Slavă Și precum razele Slavei Sale au strălucit aici pe pământ, pe Muntele Tabor, tot așa s-a descoperit pe pământ și venirea Împărăției Sale, în Cetatea Sfântă" ("AB",) Biblioteca "Runivers" Cu toate acestea, cu excepția acestui caz unic, "în zilele slujirii pământești a lui Hristos, domnia Sa era (exclusiv) putere spirituală asupra oamenilor, în orice fel s-a manifestat: în cuvinte, în învățătură, în minuni Această directă acțiunea directă asupra sufletului este o împărăție nu a acestei lumi, care nu are nevoie de ajutorul sabiei și chiar o respinge direct, precum și puterea pământească în general Irezistibilitatea chipului lui Hristos și a cuvântului Său este singura putere prin care El domnește în suflete , altă putere - putere din această lume - El a tăgăduit (Împărăția Lui este) Împărăția lui Dumnezeu în lume , și nu peste lume m Aceasta este puterea și adevărul Întrupării, în care cerul și pământul, divin și uman, sunt unite Dumnezeu domnește peste lume într-un mod nou - în om prin om în Dumnezeu-omul" ("AB", -) Iar această înscăunare - "plată prin armată și nu prin putere, ci prin Duhul Meu" (Zah IV,) - are loc de-a lungul istoriei, care, conform Apocalipsei, este lupta Mielului cu forțele care I se opun , - mai întâi în interacțiunea lor care se împletește, iar apoi în separarea completă a forțelor binelui și răului, ca o realizare tragică, care conține doar în cele din urmă triumful unui nou oraș care coboară din cer pe un pământ nou sub un cer nou "(" A B ",) Această întronare a lui Hristos, conform mărturiei Cuvântului lui Dumnezeu, are loc în două moduri: prin acțiunea lui Hristos în istorie și în ultima Sa venire, urmată de sfârșitul veacului Hristos face ca umanitatea Sa să fie părtașă slujirii Sale împărătești, făcându-ne "preoție regală", "împărați și preoți" Împărând în noi, El domnește în lume prin noi, zidindu-și Împărăția Aceasta indică universalitatea participarea omenirii la treburile lui Dumnezeu Prin urmare, toată creativitatea umană demnă, "cultura" , care este cauza

comună a omenirii istorice, este (în esența sa) domnia lui Hristos în lume și este chemat să fie transfigurat în Împărăția lui Dumnezeu, ca umanitate auto-revelație, chiar dacă în forma ei directă, și a fost "observată de foc" Istoria (în acest sens) nu este un coridor gol pe care trebuie să treci cumva pentru a te elibera din această lume în cealaltă lume, ea aparține lucrării lui Hristos în întruparea Sa, este o apocalipsă care luptă spre o realizare eshatologică, o lucrare divino-umană pe pământ" ("A B ", , , , ,) Cu aceste considerente, Serghie rezolvă antinomia istoriei și a escatologiei, a creativității și a așteptărilor, obișnuite în viața și gândirea religioasă Această problemă este de obicei rezolvată unilateral și duce fie la nihilism cultural (deoarece CO- Biblioteca "Runivers" conţinutul istoriei se depreciază şi se estompează în lumina realizării eshatologice), sau până la infinitatea maleficie a procesului istoric (ceea ce echivalează cu negaţia propriu-zisă a creştinismului) Încercările intermediare, pe de altă parte, se dovedesc de obicei a fi forme de compromis între etern și temporal, transcendent și imanent, care nu au nici valoare, nici sens, întrucât ambii membri ai antinomiei rămân în ele nelegați și independenți de fiecare alte Părintele Serghie, în spiritul întregului său sistem, nu numai că stabilește o legătură logică imuabilă între ele, dar le consideră drept condiții necesare unul pentru celălalt "Nici apocalipsa istorică nu ar trebui să absoarbă sau să desființeze escatologia, nici această din urmă istorie: ambele sunt condiționate reciproc și este greșit să se separe una de alta În istoria omenirii, după Întruparea lui Dumnezeu, cu toată intensitatea luptei dintre lumină și întuneric, creștinism și anticreștinism, cu toată ascuțimea antitezei sale îndepărtate, lucrarea lui Hristos se face, iar cei care , ținând atenția doar asupra momentelor individuale ale tragediei istorice, contradicțiile ei sfâșiatoare, se înșală, ei văd că întregul rezultat este doar în apariția lui Antihrist, căderea generală și corupția, în general o reduc nici măcar la zero, ci la o valoare negativă Căci A Doua Venire nu este doar o faptă divină, ci și umană, care trebuie să aibă loc pe căile istoriei "(" A V ", , ,) Totuși, alături de întronarea generală a lui Hristos pe căile istoriei, puterea Sa se exercită și personal - în sufletul fiecărei persoane Căci "după întrupare, toată umanitatea neamului omenesc este a lui Hristos, iar tot ce este bun în ea îi aparține lui Hristos - Prin urmare, nu numai cei care Îl cunosc în această viață, ci și cei care nu-L cunosc și chiar - este ciudat de spus - cei care Îl neagă sunt implicați, supuși Lui Aceasta continuă și dincolo de limitele Înălțarea, indisolubilitatea legăturii lui Hristos cu lumea se manifestă în diferite moduri: este o putere spirituală ca acțiune continuă a slujirii profetice a lui Hristos, prin învățătura Sa și, cel mai important, prin chipul Său sfânt, imprimat în inimi și chemarea să-L urmezi; aceasta este puterea Euharistiei, ca legătură tainică a lui Hristos slăvit cu persoana în comuniune, și sfințirea neîncetată a elementelor lumii prin prezența în ea a Sfintelor Daruri, Trupul și Sângele lui Hristos; aceasta este o legătură firesc-uman, realizată prin revărsarea de sânge și apă din partea lui Hristos, prin care Hristos, în starea Sa pământească, rămâne invizibil cu umanitatea Sa, îi simpatizează și nu-i părăsește niciodată pe calea lor pământească; si in sfarsit asta Biblioteca "Runivers" există o conexiune energetică Hristos, care a acceptat în umanitatea Sa tot Vechiul Adam, este regularitatea sa imanentă, nu numai în ordinea harului liber, ci și în natură Hristos își conduce umanitatea în ciuda antagonismului și rezistenței sale, în care se manifestă libertatea omului căzut Această

prezență dinamică a lui Hristos în umanitate își extinde influența dincolo de granițele umanității creștine, asupra întregii omeniri, atât conducătoare, cât și încă ignorante despre El: "El trebuie să domnească până când va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale" (I Cor XV,)" ("A B ", ,) Doctrina slujirii regale continue completează hristologia pr Sergius cu o anumită elipsă semnificativă Lucrarea lui Hristos pe pământ nu sa încheiat, ea continuă Și, în consecință, problematica hristologiei nu se termină cu Înălțarea, ci trece, parcă, se revarsă în tot ceea ce trăiește Hristos Astfel, întreaga istorie și cultură, viața Bisericii și așteptarea sfârșitului - toate acestea se dovedesc a fi direct legate de hristologie În înțelegerea lui Serghie cel din urmă nu este doar punctul central al tuturor problemelor teologice și filozofice, ci și sursa inspirației lor Se bazează pe sentimentul viu și personal al lui Hristos, setea de harul și contemplarea Lui Iar dacă din "preluarea cerească a Evangheliei lui Ioan" se aude cu voce tare promisiunea lui Hristos "Voi veni" ("Teologia Evanghelistului Teologul",), atunci este clar că hristologia pr Serghie, plin de patosul omului-Dumnezeu și al slujirii pământești a lui Hristos, încheie cu cuvintele Apocalipsei: "Cine este martor la aceasta spune: "Da, vin curând Amin "Hei, vino, Doamne Isuse " Biblioteca "Runivers" capitolul DESPRE DARURI ALE DUHULUI SFANT "Mă voi ruga Tatălui și vă va da un alt Mângâietor Duhul Adevărului, care purcede de la Tatăl El vă va călăuzi în tot adevărul, căci nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi ceea ce aude El Mă va slăvi, căci va lua din ce este al meu și ți-l va vesti" (Io xgv ; xv ; xvi În aceste cuvinte ale convorbirii de adio a Domnului cu ucenicii sunt conturate atât principalele prevederi, cât și principalele dificultăți ale teologiei Duhului Sfânt Duhul Sfânt purcede de la Tatăl; El este trimis de Tatăl; Fiul îl imploră pe Tatăl pentru trimiterea Sa; instruindu-i pe oameni, Duhul Sfânt nu vorbește de la Sine; El proclamă doar ceea ce ia de la Fiul Ce poate să însemne această pasivitate, această absență a acțiunii personale, parcă, a inițiativei personale, în raport cu Persoana Divină, al Treilea Ipostas al Sfintei Treimi? Din învățătura generală despre Sfânta Treime știm că "kenoza celui de-al Treilea Ipostas constă în ipostasul Ei, parcă, autodesființare Ipostasul ei este, parcă, fără ipostas, deplină transparență pentru alte ipostaze, fără egoism Al treilea ipostas există o revelație ipostatică nu despre Sine Se dezvăluie în alte ipostaze prin acțiunea Ei, ca duh al lui Dumnezeu, dar nu după Sine, ca Duh Sfânt ipostatic "Tot ce are Tatăl este al Meu, de aceea am zis că va lua din ceea ce este al Meu și va spune vouă" (XVI,) Duhul Însuși nu are ceea ce El poate numi "Al Meu", astfel încât este ca și cum El Însuși nu ar exista, deși în acest tip de inexistență tocmai imaginea existenței Sale se manifestă - în inseparabilitatea și inseparabilitatea Lui inseparabilitatea de Fiu" ("U ", ,) Așa ne explică mutitatea care lovește buzele teologului de îndată ce gândul său se îndreaptă către Duhul Sfânt și caută să fixeze în formule verbale acele "supine nespuse și verbe profetice" care îi sunt cunoscute în viața religioasă imediată Căci Dumnezeu Însuși a trimis Biblioteca "Runivers" în inimile noastre Duhul Fiului Său, strigând Avva, Tată" (II, Cor , XII,) Dar, trecând la teologia Duhului Sfânt - la peumatologie - vedem că "în ultimul mileniu, singura întrebare care s-a dezvoltat cu adevărat a fost problema procesiunii Duhului Sfânt; orice altceva părea să nu existe" ("U ",) Și mai revelatoare este această incompletitudine și mutitate cu privire la Duhul Sfânt în viața de rugăciune a Bisericii "Se atrage atenția asupra faptului unei creativități foarte slabe de rugăciune în relație directă cu Duhul

Sfânt, care, de fapt, este aproape epuizată de rugăciunea "Regele Cerurilor"; un număr imens de rugăciuni pentru coborarea Duhului Sfânt sunt adresate Tatălui și Sorbitorului (în special, în Dumnezeiasca Euharistie) rugăciunile epiclezei și binecuvântarea darurilor sunt în întregime o apel la Tatăl" ("U ", , "A B ",) "Ne rugăm lui Dumnezeu Tatăl, ca și mine, ne întoarcem la El cu o cerere, cu mulțumire, cu slăvire; ne întoarcem numai personal și direct către Tatăl Și ne rugăm lui Hristos și personal și direct, ca și Tatălui În raport cu Duhul Sfânt, ne rugăm altfel Ne rugăm Tatălui să ne dea darul Duhului Sfânt, ne rugăm și Fiului pentru darul Duhului Sfânt, ocolind parcă însuși Ipostasul Duhului, cerând Tatălui și Fiului pentru El Dar ne putem adresa Lui personal și direct (o, ceea ce mărturisește) rugăciunea inspirată divin "Către Împăratul Cerurilor", care este un apel personal, ipostatic, la Duhul Sfânt" (Prelegeri de teologie susținute la Facultatea de Drept din Rusia din Praga, în Cursul (după V A Zander) Astfel, muțenia pașei cu privire la Duhul Sfânt nu este fundamentală, ci de fapt, și însăși insuficiența dogmei despre Duhul Sfânt (asociată cu "deficiența istorică a simbolului, incompletitudinea celui de-al -lea membru al căruia trebuie umplut și, desigur, a fost mult timp completat de Biserică în doctrina catehetică") ("U ",), ar trebui privit nu numai ca imperfecțiunea sa istorică temporară, ci și ca dovada "un testament al teologiei patristice din veacurile vino" ("U ",) Cu toate acestea, există o trăsătură în această dificultate care nu este legată de timp și nu depinde de cât de mult este amintit sau nu este dat, deschis sau nu, adevărul despre Duhul Sfânt Această trăsătură este legată de însăși natura minții noastre, "contemplarea și speculația" despre care se află, parcă, pe un alt plan decât revelațiile Duhului Sfânt Mintea, ca element al cuvântului, în mod natural Biblioteca "Runivers" aparține cu adevărat domeniului Cuvântului Logosul, ca ipostas de fond, ca Cuvânt al tuturor cuvintelor, ca idee și sens, se exprimă în mod firesc în revelația Sa în cuvinte-conținut, care prin natura lor aparțin elementelor rațiunii Logica, ca o regularitate a gândirii umane, este în această privință nu numai omonimul Logos-ului, ci și înrudită cu harul Său, creat pentru a reflecta și refracta lumina Sa Divină în sine Vedem ceva complet diferit în relația dintre rațiune și Duhul Sfânt Revelația lui nu este cuvânt-înțelepciune-idee, ci "frumusețe (înțeleasă în același timp) nu ca un conținut special al celui de-al treilea ipostas, care îi este deja dat în Cuvânt, ci ca ființă sau împlinire a ei (Revelația Duhului Sfânt este în acest sens) nu ce, ci cum" ("U ",) Între timp, cuvântul se ocupă întotdeauna de ce - cu conținutul său ideal În ceea ce privește imaginea împlinirii, nu o vom surprinde niciodată ca atare, și chiar și într-o formă descriptivă - în vorbirea umană - se manifestă în acele proprietăți ale sale (intonație, voce, gest, muzicalitate, ritm) care sunt străine sau, mai precis, străin de natură element verbal logic Ca urmare a acestui fapt, revelațiile Duhului Sfânt se dovedesc - prin natura lor - nu sunt perceptibile de minte; ele sunt percepute de alte abilități ale spiritului uman, în care sună ca niște verbe negrăite, "nu este cu putință omului să le rostească" (P Cor XII,) Asta nu înseamnă că sunt absolut de necunoscut (pentru că în acest caz nu ar suna deloc în spiritul uman, nu i-ar fi accesibile); dar aceasta indică faptul că percepțiile Duhului sunt de alt caracter decât percepțiile Cuvântului, că în cunoașterea celui de-al Treilea Ipostas nu putem urma aceleași căi și folosi aceleași metode ca în teologia Logosului "Toate cuvintele despre Duhul rămân sărace și moarte, lipsite de Duhul Însuși, de suspinele Lui inexprimabile" ("U ",) Diferența de

percepție a Duhului Sfânt și a Logosului nu este, totuși, radicală; este moderată de faptul că "Hristos nu este niciodată despărțit de Duhul Sfânt" ("U ",), iar plinătatea Duhului Sfânt ne este dată numai în Hristos "Ideile-cuvintele nu pot avea puterea de a fi în ele însele dacă nu sunt realizate în realitate, la fel cum ființa acestei realități nu poate rămâne în întunericul mutității și indistincției" (U ,) Prin urmare, distincția dintre pneumatologie și hristologie este o chestiune de rațiune teologică abstractă și nicidecum o experiență a vieții religioase directe Cu toate acestea, în gândirea teologică este atât justificat, cât și necesar, și chiar inevitabil Acestea sunt premisele doctrinei Duhului Sfânt din partea lui Biblioteca "Runivers" epistemologie În ceea ce privește distincția ontologică dintre revelațiile Logosului și Duhul Sfânt, ea ne conduce la antinomia eternității și temporalității, a imuabilității și a devenirii Cuvântul lui Dumnezeu este neschimbat și veșnic Este afirmat o dată pentru totdeauna și, prin urmare, conținutul său este neschimbabil Nașterea Fiului de către Tatăl nu este un act temporar, ci are loc "înainte de toate veacurile" și marchează plenitudinea și deplinătatea Logosului, la al cărui conținut (Logosul este o ipostază de fond) nu se mai poate adăuga nimic "În Cuvântul născut nimic nu rămâne negândit și nespus, nedezvăluit verbal Există o identitate completă între cuvântul propriu, interior, tăcut al Tatălui și Cuvântul ipostasmal născut din El, care este propriul Său Cuvânt rostit Se poate spune că aici Predicatul Divin - Cuvântul - este absolut adecvat Divinului Subiect, deși identitatea lor se realizează în două ipostaze diferite" ("U ",) Prin urmare, sigiliul eternității se află pe tot ceea ce participă la Cuvânt, iar conținutul ideal al tuturor cuvintelor este inevitabil conceput de noi ca imuabil și etern Și dacă Fiul lui Dumnezeu în kenoza Sa se micșorează la chipul Fiului Omului și, după ce a intrat în lumea creată, S-a supus legii temporalității, atunci acest proces de creștere și devenire se referă la Dumnezeu-omul Isus, dar nu la Logosul veșnic - al doilea ipostas al Sfintei Treimi Prin urmare, toate revelațiile Logosului, ca Cuvânt al tuturor cuvintelor și Conținutul tuturor semnificațiilor, au și ele un caracter neschimbător, iar "mintea tinde să le considere ca sub masca veșniciei" Spre deosebire de aceasta, "kenoza Duhului Sfânt în creație se exprimă prin faptul că El, fiind plinătatea și profunzimea Dumnezeirii, S-a redus la a deveni în revelația Sa În viața divină, Duhul Sfânt își realizează plinătatea adecvată, testează adâncurile lui Dumnezeu într-un singur act etern În Ființa creată, El este Puterea ființei și a vieții, Dătătorul, dar această ființă și viață, conform însuși conceptului de creație, există doar ca devenire, adică nu în plinătate, ci doar în lupta pentru ea Prin urmare, puterea Duhului Sfânt în creație acționează într-un mod limitat, în raport cu starea ei, deși niciodată epuizată, căci altfel creația ar fi desființată, revenind la inexistența ei originară Tatăl, trimițând Spirit în creația lor în timp, în devenire Absolut de neînțeles pentru o făptură care nu cunoaște decât incompletitudinea și nu privește decât din devenire, această kenoză a Spiritului, acceptarea de către Plenitudinea incompletitudinei, eternă G Biblioteca "Runivers" dar tocmai această kenoză constituie însăși baza participării Duhului la creație Calea ei este de la "purtarea Duhului lui Dumnezeu peste ape" până la transfigurarea făpturii în "cer nou și pământ nou" : "Iată, eu creez toate lucrurile noi" ("W ", ,) Prin urmare, revelațiile Duhului Sfânt nu sunt invariabil eterne, ci temporar devenind Sunt mereu momente de viață și de reînnoire Percepute de om, sunt experimentate de el hic et nune și nu sunt concepute sub specie

aeternitatis Dar este de la sine înțeles că această distincție nu este absolută Eternitatea și temporalitatea se află în conjugare antinomică una cu alta și, în niciun caz, într-o stare de incompatibilitate și contradicție Și întrucât timpul este "chipul în mișcare a eternității", iar eternitatea este plinătatea timpului învolburat, toate revelațiile Duhului Sfânt, percepute în dezvoltarea vieții, poartă în sine imaginile ideale ale Logosului neschimbător; și toate revelațiile Logosului, imaginabile ca realități absolute (idei) independente de "psihologism", sunt de fapt trăite de om ca conținuturi concrete ale conștiinței, adică în procesul timpului și al devenirii Această inseparabilitate a revelațiilor Duhului Sfânt de revelațiile Logosului, care își are rădăcinile în dualitatea inseparabilă a Fiului și a Duhului, nu ar trebui, totuși, să fie un motiv de confuzie și identificare Căci Logosul și Duhul Sfânt sunt legate nu numai nedespărțit, ci și nedespărțit" ("U",), iar revelațiile lor trebuie, așadar, concepute nu numai ca legate în interior, ci și ca diferite unele de altele: revelațiile Logosul, ca adevăruri eterne experimentate în timp, revelații ale Duhului Sfânt - ca momente de viață mereu curgătoare și mereu reînnoită, care are eternitatea ca conținut Toate acestea aruncă puțină lumină asupra relației antinomice conform căreia noi, pe de o parte; "Nu avem o revelație biblică despre Mângâietorul ca Persoană și nu cunoaștem revelația Sa ipostatică în istoria Bisericii ("U·",); Pe de altă parte, știm că darurile Duhului Sfânt sunt nedespărțite de ipostasul Său: "Duhul Sfânt este cunoscut în creație doar ca dar, care, însă, este nedespărțit de Dătătorul , iar acțiunea lui al treilea ipostas este inseparabil de Însuși Făcătorul" (U , ,) Căci "știm că în Sfânta Treime natura divină și ipostasele sunt inseparabile, că nu există putere sau energie (Divinitate) care să fie în afara ipostasului și că, în consecință, orice dar al Duhului Sfânt, orice umbrire de către El , indiferent de cât de preliminar, și slab, și mic, - conține al Treilea Ipostas, Duhul Sfânt Însuși Și în acest sens, trebuie să tragem concluzia că Însuși Duhul Sfânt este cuprins în acest dar" (Prelegeri de Teologie, Biblioteca "Runivers" citit la Facultatea Rusă de Drept din Praga în Prelegerea După V A Zander (în manuscris) Această distincție (și în același timp nedespărțire) a darurilor Duhului Sfânt de Persoana Sa este o trăsătură caracteristică a funcționării celui de-al Treilea Ipostas Căci "în respingerea Ei, îi deosebim puterea și acțiunea de Ea însăși Aceasta nu există nici în raport cu Tatăl, Care nu Se revelează în revelație decât prin Fiul și Duhul, nici în raport cu Fiul Duhul Sfânt este cunoscut în creație doar ca un dar, care, însă, este nedespărțit de Dătătorul" (U ,) Potrivit atomului, "toate revelațiile despre revărsarea Duhului Sfânt, în plus, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, nu conțin însuși ipostasul Său Duhul Sfânt este revelat, ca să spunem așa, nu personal, ci impersonal, ca o acțiune a întregii Sfinte Treimi, sau a Tatălui și a Fiului, care trimite har Și acolo unde vorbește despre acțiunea Duhului Sfânt, ca ipostatic, la o examinare mai atentă, vorbește și numai despre acțiunile pline de har ale Duhului Sfânt, dar nu despre El Însuși, nu despre prezența Lui personală" (U ,)) Acest lucru este pe deplin în concordanță cu faptul că în utilizarea cuvântului biblic (și bisericesc) al Treilea Ipostas nu are propriul nume "Dacă comparăm numele "Duh Sfânt" cu numele Tatălui și ale Fiului, atunci nu poate decât să ne lovească cu toată neclaritatea și convenționalitatea deliberată care nu se află în primele două" (Lectura) Căci atunci când pronunțăm cuvântul "Tată", atunci unui concept destul de definit îi corespunde; și același lucru este și cu pronunția numelui Logosului sau

al Fiului Dar sintagma "Sfânt Duh" nu înseamnă neapărat un (Al Treilea) Ipostas special, căci ambele concepte incluse în componența sa - spiritualitate și sfințenie - aparțin și ele Tatălui și Fiului și Sfintei Treimi "Dumnezeu este un spirit, iar spiritualitatea este însăși esența lui Dumnezeu Spiritualitatea este inerentă primului și al doilea ipostas nu mai puțin decât în al treilea Tatăl și Fiul sunt spirit în egală măsură, ca și Duhul Sfânt Prin urmare, când (în Vechiul Testament) se vorbește despre Duhul lui Dumnezeu, nu se vorbește încă despre Duhul Sfânt" (D&L,) Același lucru este valabil și pentru al doilea termen, "sfânt" "Sfințenia - spre deosebire de toate proprietățile lui Dumnezeu, care decurg din relația lui Dumnezeu cu lumea (cum ar fi atotputernicia" omniprezentului, chiar și înțelepciunea), nu este o proprietate Este, ca să spunem așa, o proprietate a proprietăților - o rază albă care se descompune în altele Care este esența naturii lui Dumnezeu? Ce proprietate îi aparține Lui și numai Lui? Această proprietate este sfințenia Dumnezeu este sfânt și nimic nu se poate adăuga la asta căci sfințenia este ceva dincolo de noi Biblioteca "Runivers" la ființa mea (deși aspirăm la ea, în ea suntem îndreptățiți și chemați la ea)" (Lectura) Dar sfințenia aparține și tuturor celor Trei Ipostasuri ale Sfintei Treimi: Sfântul Părinte, Sfântul Fiu, Sfântul Sfânt ("de ce strigă până și heruvimii: sfânt, sfânt, sfânt") Prin urmare, nici el nu poate fi considerat ca un nume propriu Astfel, se are impresia că "însăși numirea Duhului Sfânt nu exprimă un gând special despre al Treilea Ipostas" (Prelegeri) Și, în consecință, Vechiul Testament nu îl cunoaște pe Însuși Duhul Sfânt în existența Sa ipostatică și vorbește nu despre Duhul Sfânt, ci despre Duhul lui Dumnezeu, mai precis, despre Duhul Sfânt doar ca Duh al lui Dumnezeu, - nu a celui de-al Treilea Ipostas, ci a spiritualității întregii Sfinte Treimi" ("U ", ,) Revelația directă despre Leoaica Duhului Sfânt este conținută numai în Evanghelie - în Convorbirea de rămas bun a lui Hristos, care este singura și deliberată sursă de revelație despre Duhul Sfânt ca ipostas al Mângâierii Trupului Iată, pentru prima dată, al Treilea Ipostas primește acest nume, - mai mult, în același timp este numit în două feluri: "Mângâietorul Duhului Sfânt" ("U ", ,) Oricum, nici aici numele Mângâietorului nu poate fi considerat ca un nume propriu în sensul deplin al cuvântului, căci Duhul Sfânt este numit "un alt Mângâietor", primul Mângâietor este Hristos Astfel, numele propriu al Mângâietorului Ipostasul al treilea nu ni se dezvăluie, iar pe Ea o cunoaştem numai în relaţie cu Tatăl şi cu Fiul', întrucât "al treilea ipostas completează auto-revelaţia Dumnezeiescului Duh Sfânt, întrucât Opa este Duhul Sfânt în Duhul Sfânt al Dumnezeu - spiritualitatea revelată a Duhului" ("U ",) Dar, pe de altă parte, acest fel de anonimat al celui de-al Treilea Ipostas exprimă smerenia Ei, conform căreia Ea "se dizolvă complet în dragoste triplă Căci, deși este iubire ipostatică, este în același timp lipsită de orice sine Ea, ca și primele două Ipostaze, în propria Ei viață ppostasis are propria Ei kenoză, care tocmai nu constă în ppo-staspo, așa cum ar fi, autodistrugere: în procesiunea Sa de la Tatăl la Fiu, Ea, parcă unde, se pierde pe Sine, există doar un mănunchi, o punte vie de iubire între Tatăl și Fiul, un Întretru întrupat" ("U ",) Prin urmare, Ea nu are alt nume decât cel comun cu Tatăl și cu Fiul, iar lipsa unui nume este prima manifestare a absenței unei revelații ppostazice Prin urmare, Duhul Sfânt este revelat în darurile Sale ca har, dar nu ca Persoană Cu toate acestea, există un eveniment din istoria lumii despre care se poate vorbi despre o revelație ppostasny a Duhului Sfânt, deși această revelație, ca să spunem așa, este dată și

într-o formă ascunsă Aceasta este Rusaliile "Dacă citim cu atenție Biblioteca "Runivers" Dacă citim acele capitole din cartea Faptele Apostolilor care vorbesc despre evenimentul Cincizecimii, "atunci nu vom găsi aici un indiciu direct al coborârii ipostatice a Duhului Sfânt Întreaga carte a lui D A este, în general, o narațiune a acțiunilor manifeste ale Duhului Sfânt în Biserica conducătoare Dar nici una dintre aceste mărturii nu este astfel, pe baza cărora s-ar putea afirma incontestabil că aici se înțelege Însuși Duhul Sfânt ipostatic, care acționează în Biserică, și nu în general Duhul lui Dumnezeu, trimis de la Dumnezeu În egală măsură, nu există nicio dovadă directă atât a Duhului ppostasic al lui Dumnezeu, cât și a revelației Sale ipostatice, ci doar despre darurile Sale se vorbește Totuși dacă citiți cartea lui D A în contextul promisiunii directe a Salvatorului în Convorbirea de adio, atunci vom vedea că în povestea Rusaliilor avem dovezi ale coborârii în lume a tocmai ipostasului Duhului Sfânt Însuși Convorbirea de adio a Domnului este o profeție, Rusaliile este împlinirea ei Aici se vorbește despre Mângâietor sau, și mai expresiv, despre un alt Mângâietor, adică la fel de ipostatic, alături de Însuși Logosul ipostatic, iar în raport cu El se folosește pronumele personal de persoana a treia: "The Mângâietorule, Duhul Sfânt te va învăța că El va aduce aminte tuturor" , "El va mărturisi despre Mine" , "El te va călăuzi în tot adevărul" Toate acestea pot fi înțelese doar ca fiind spus despre Persoană, în timp ce este complet asemănător cu Chipul "celălalt Mângâietor", Hristos Și, în lumina unui factor atât de personal precum împlinirea acestei profeții, percepem și evenimentul Cincizecimii ca coborârea celui de-al Treilea Ipostas însuși în lume: nu spiritul, ci Duhul, nu numai darurile, ci și darurile lor Sursa, Paraclitul" ("U ",) Cum să reconciliez această contradicție? Căci, pe de o parte, Duhul Sfânt se descoperă numai în darurile Sale și, pe de altă parte, coboară ipostatic asupra Apostolilor și asupra Bisericii conducătoare Rezolvarea acestei dificultăți o găsim în învățătura că "descoperirile Duhului Sfânt în lume au grade Darul, afluxul Duhului Sfânt poate fi mai mult și mai puțin - nu în sensul cantitativ, ci în sensul său intensitate, - în măsura în care făptura este impregnată de El" (Lectura) "Textul din Jo , III, este esențial aici: "Dumnezeu dă Duhul fără măsură" Sensul acestui text este îndreptat atât spre Fiu, cât și spre creatură: conținutul său pozitiv indică deplinătatea posesiunii lui Hristos de Duhul Tatăl dă Duhul Fiului "nu cu măsură", adică fără măsură, fără acea limitare kenotică care este inerentă creației Și prin conținutul său negativ, acest text pare să implice următoarele opoziție: "cu măsură" Duhul este dat Fiului (căci "a dat totul în mâinile Sale",) - spre deosebire de Biblioteca "Runivers" tuturor creaturilor, cărora El este slujit prin măsura lui έκ / letrow Textul nu înseamnă că Duhul nu este deloc dat făpturii, ci că este dat pe măsură, nu integral, limitat, "din măsură în măsură" Toate acestea mărturisesc aceeași kenoză a Duhului, care este inerentă Lui în revelația Sa a creației În același timp, legătura în care se află această măsură cu capacitatea de percepție este evidentă Numai Fiului, Care este în stare să primească Duhul în plinătate, ca "venit de sus", Care "este mai presus de toate" (P,), i se dă Duhul fără măsură În raport cu ființa creată, cei care, ca "ființă de pe pământ, sunt" ( ), se aplică în mod firesc o măsură pe care creatura, prin limitarea și inerția ei față de ea însăși, o impune revelației Duhului, care îi determină kenoza ("U " ,) În această dimensiune a darurilor Duhului Sfânt apare din nou diferența caracteristică dintre revelațiile celui de-al doilea și al treilea ipostas "Cuvântul lui Dumnezeu nu are grade;

Se spune și nu nespus și nu poate fi lăsat nespus În șase zile, Dumnezeu a spus totul și Cuvântul rostit de Dumnezeu se odihnește în lume ca chipul Său și nu este supus schimbării nici în această veac, nici în viitor Ci puterea și acțiunea Duhului Sfânt are caracterul și gradul său de forță Universul este chemat să iasă din nimic Inexistența, nesemnificația, vidul sunt depășite în timp, în proces Pentru univers, această depășire are grade și, pe măsură ce procesul universului s-a desfășurat treptat în ziua a șasea, așa este depășit în lume de puterea și harul Duhului Sfânt Starea actuală a lumii reprezintă o anumită deficiență a puterii pline de har a ființei ; este mai mic decât era la creație Lumea este bolnavă de păcat și tânjește după vindecare Și Dumnezeu aude acest geamăt al făpturii Dar intensificarea vieții, intensificarea ființei lumii, noi forțe în ea - toate acestea sunt legate nu de o nouă revelație a unui cuvânt nou, - căci toate cuvintele au fost deja spuse, - ci de împlinirea ceea ce a fost spus de Duhul Sfânt Și transformarea viitoare a făpturii, un cer nou și un pământ nou, nu este o nouă creație a necreatului în șase zile, ci o nouă împlinire, reînnoire prin puterea Sfântului Duhul Astfel, în Duhul Sfânt, lumea, așa cum ar fi, continuă și își atinge limita, pe care o va ajunge atunci când Dumnezeu va fi Sophia se va contopi cu Divina Sofia când va fi un nou cer și un nou pământ" (Prelegeri) În acest proces general, îmbrățișând atât istoria, cât și escatologia, "Rusaliile este un eveniment, deși are o putere constantă în consecințele sale, dar nu este desăvârșită în sine Dimpotrivă, acest eveniment a avut un început pentru sine, dar nu are sfârșit" ("U ",) În acest sens, Rusaliile este și un anumit grad în revelația Duhului Sfânt, "începutul împlinirii promisiunilor (despre revărsarea și coborarea Duhului Sfânt), Biblioteca "Runivers" dar nu plenitudinea lor; se deosebește de revărsarea din Vechiul Testament a darurilor Duhului Sfânt nu atât calitativ, cât și cantitativ: prin marea abundență și continuitate a deținerii acestor daruri în Biserică" ("U ",) Măsura lor este determinată de capacitatea creaturii de a le percepe "Lumea este capabilă să îndure doar o căldură limitată, ca să spunem așa, temperatura lumii, care, ridicându-se dincolo de o anumită limită, o topește deja El s-a dovedit a fi capabil să "suporte Rusaliile, să primească focul" a Duhului Sfânt, fără să fie prins de el, pentru că trupul lumii a devenit trupul lui Hristos în umanitatea Sa" ("N A ", ,) Totuși, chiar și aici avem manifestarea limbilor de foc, dar nu Focul însuși" ("U ",) Iar coborârea Duhului Sfânt pe capetele apostolilor în limbi separate de flacără ar trebui considerată doar ca o anticipare a acelei "coborâri finale" care va avea loc în focul schimbării la față a lumii" ("NA", , "U",) Astfel, deși la Rusalii "pogorârea ipostatică a Duhului Sfânt a avut loc în toată plinătatea darurilor Sale, totuși, nu a existat înfățișarea Lui ipostatică Ipostaza lui rămâne invizibilă și necunoscută lumii Aceasta este hotarul Rusaliilor pentru noi; în acest sens, este o manifestare plină de har, dar nu încă ipostatică a Duhului Aici obținem o anumită discrepanță între coborârea ipostatică din cer și manifestarea non-ipostatică: este prima care nu este încă însoțită de a doua și, în consecință, poate fi separată de ea, cel puțin într-o revelație temporară Dar va apărea ea (duhul Sfânt în Persoana Sa, sau lumea Îl va cunoaște pentru totdeauna doar ca o suflare care vine și pleacă de inspirație divină? Aici ne confruntăm cu un mister care nu ne-a fost dezvăluit, apariția Feței celui de-al Treilea Ipostas Ne simțim aici în același fel în care umanitatea Vechiului Testament ar putea simți în aspirațiile sale de Răscumpărător - era neputincioasă să cunoască

nemanifestat, indiferent cât de aproape ar fi fost de el în premonițiile sale, oricât de clar ar fi contemplat uneori ea (profeții mesianice) Dar acum noi, fiind, parcă, omenire din Vechiul Testament în raport cu manifestarea itostazică a Sf Jyxa, nici măcar nu avem un asemenea presentiment, nu avem nicio premoniție, căci toate imaginile imaginare (în montanism sau gnoză) sunt fals și blasfemiator Nu avem o imagine În raport cu revelația ipostatică a Duhului Sfânt, evenimentul rămâne același, care este completarea Noului Testament, și în acest sens întemeierea Bisericii Noului Testament, și anume Rusaliile" (D&C, -) "Separarea acțiunii Duhului de cunoașterea ipostasului Său, Biblioteca "Runivers" falsitatea și prezența unei astfel de revelații non-ipostatice a Lui este primul și primordial fapt în revelația Duhului Sfânt" ("U ,), care determină structura doctrinei Duhului Sfânt - în asemănarea ei şi deosebire de doctrina celui de-al doilea ipostas Acesta din urmă este în mod firesc împărțit în două părți: în logologie, doctrina Logosului ca atare, existentă în sânul Sfintei Treimi, și în christolopia, doctrina Logosului întrupat, a lui Isus Hristos În doctrina Duhului Sfânt, totuși, o astfel de împărțire se dovedește a fi imposibilă, deoarece Duhul Sfânt nu are întruparea Sa ipostatică, nu este revelată creaturii ca Persoană Cu toate acestea, unele paralele cu diviziunea atomică se dovedește a fi inevitabil, deoarece doctrina Duhului Sfânt are ca sarcină nu numai dezvăluirea naturii Duhului Sfânt ca cel de-al treilea ipostas al Sfintei Treimi, ci și înțelegerea acțiunilor Sale în lume Prima temă constituie sarcina proprie a pneumatologiei și se dovedește a fi paralelă și, într-o anumită privință, chiar fuzionează cu logologia Sursa sa principală, pr Serghie ia în considerare Evanghelia după Ioan "Această Evanghelie este pneumatologică prin excelență Ieșită din mâinile iubitului ucenic al lui Hristos, care a primit-o pe Maica Domnului, purtătoarea Duhului în căminul său, și adoptată de Ea, Evanghelia este plină de cunoașterea Duhului Sfânt și de revelația despre El într-un simț special, excepțional Revelația despre Dumnezeu Cuvântul, logologia, se îmbină în mod minunat aici cu revelația despre Duhul Sfânt, hematologie În același timp, revelația despre cel de-al treilea ipostas are aici un dublu caracter: în primul rând, este directă, ca și învățătura despre Duhul Sfânt și despre Mângâietor, și, în al doilea rând, este indirectă, ascunsă, unde legătura diadică a se dezvăluie al doilea și al treilea ipostas, astfel încât logologia devine pneumatologie" ("U ",) În ceea ce privește al doilea subiect - doctrina darurilor Duhului Sfânt, a acțiunii Sale în lume, a harului Său, atunci această doctrină (care este, parcă, paralelă cu hristologia) nu are un nume special în teologie și este de obicei considerată în legătură cu alte discipline (doctrina Bisericii și a sacramentelor, doctrina moralității creștine etc) Ca urmare, unitatea problemelor sale se pierde în mod natural, iar conținutul este sărăcit În prezentarea despre Serghie, această parte a pneumatologiei constituie un capitol special (al V-lea și al IV-lea) al cărții despre Mângâietorul, care se împarte astfel în două părți O amplă Introducere istorică, primele patru capitole (Locul celui de-al treilea ipostas în Sfânta Treime, Ieșirea Duhului Sfânt, despre Duhul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, Dualitatea Cuvântului și Duhului) ne vorbesc despre natura Duhului Sfânt ca al treilea ipostas și constituie o doctrină pneumatologică adecvată (Conținutul ei este expus de noi în capitolul despre Sfânta Treime) Dar, începând din a doua jumătate a capitolului Biblioteca "Runivers" tu ești a IV-a (Dualitatea Cuvântului și a Spiritului în Sofia creată), iar pe parcursul întregului capitol al V-lea (împărțit în secțiuni și subsecțiuni) pr Serghie investighează

în mod specific problema "Revelației Duhului Sfânt" (așa este intitulat acest capitol) - începând cu creația lumii și terminând cu "limitele Rusaliilor" La acea parte a sistemului său teologic, care ar putea fi numită pneumato-fanologie, ne întoarcem acum Premisa sa generală este capacitatea fãpturii de a primi Duhul Sfânt în sine, de a fi părtaş la harul Său, de a deveni purtător de spirit Această capacitate este caracteristică întregii creații, dar în lumea umană își găsește expresia în capacitatea de a inspira, în timp ce în restul naturii are caracter de sfințire Care este inspirația omului și sfințirea făpturii? Care este natura lor? Care sunt precondițiile lor? "Inspirația unei persoane trebuie înțeleasă ca proprietatea sa generală, în raport cu care capacitatea sa de a accepta revelația divină este doar un caz particular Spiritul uman nu este închis, ci permeabil, transparent la diverse inspirații Se poate stabili chiar ca o axiomă generală cu privire la existența sa că spiritul uman nu este niciodată singur și închis în sine, ci este mereu în comuniunea celorlalte spirite, primeşte inspirație de la acestea El inspiră și inspiră El este deja așa prin creație, iar ideea lui Leibniz despre o monade opace care nu are ferestre nu corespunde nici cosmosității sau conexiunii reciproce a lumii, nici umanității omului - educație, îndemnare, asistență și opoziţia (În manifestările sale cele mai înalte) inspiraţia cu transcendenţa de sine este eros "(" U ", , ,) Aici, însă, ne aflăm la limita inspirației umane, pentru că o persoană poate fi inspirată nu numai de o persoană Și să răspund "la întrebarea care este muza în care a crezut păgânismul și care nu este încă necunoscută ca stare specială de inspirație nu este atât de ușor Este posibil ca această stare de inspirație să fie mai ales asociate cu influența spirituală a unui anumit personal-prada asupra altei persoane" ("U ",) Dar este posibil ca aici să existe și alte influențe - lumea non-umană ("Căci spiritul uman este deschis atât lumii pre-umane, cât și lumii non-umane În primul caz, ne referim la lumea animală" ("U ",); în al doilea caz, lumea angelică și demonică , despre ale căror influențe asupra omului se vor spune mai jos) Dar "în sens uman, numim inspirație o astfel de stare când o persoană simte în sine prezența Biblioteca "Runivers" forțe exterioare, parcă ar curge din ființa lui superioară; fără să se piardă, se simte ca și cum ar fi diferit, găsind în sine posibilități noi, neexplorate Această inspirație a sa, care dezvăluie omului puterile ascunse și adormite ale propriului său spirit, este doar o imagine a momentului în care o persoană primește Duhul lui Dumnezeu și, impregnată de El, Îl adoră" ("Bucuria Bisericii",) Astfel, "omul este capabil să primească influențe divine directe - harul Duhului Sfânt Divinul intră în creație, lumina și sfântul intră în păcătos și obscur, Dumnezeu nu dispreţuieşte creația, nici măcar pe cea căzută și , la rândul ei, creația păstrează capacitatea de a accepta pe Dumnezeu" ("U ",) Pentru a explica cum se întâmplă, pr Serghie folosește exemplul ereziei croptologice a adopționismului, care învăța că "Iisus a avut în Sine o ipostasă umană, dar pentru meritele Sale a fost înfiat de Dumnezeu atât de mult încât ipostaza divină s-a contopit cu cea umană, iar adopția a avut loc, conform la care rezultă că Fiul are nu numai două fire, ci și două ipostaze" (Lectura) "Conectarea acestor două ipostaze într-un singur "ipostas al conexiunii" are loc prin acordul sau transparența lor reciprocă (Această învățătură), care este o erezie inacceptabilă pentru hristologie, își găsește o aplicație deosebită în pneumatologie Ipostaza Duhului Sfânt nu se dezvăluie personal în inspirația divină, cu toate acestea, ea acționează, deși în imaginea kenotică a revelației consecvente a măsurării în om, astfel încât el

devine spiritual, nu numai în natura sa naturală, ci și în cea personală fiind, în conștiința de sine ipostatică În ipostasul uman creat, începe să strălucească Ipostasul Duhului, care nu îi este inerent Avem aceasta cu cea mai mare putere în Fecioara Maria, care nu este doar un vas purtător de duh, ci și o imagine înălțată a Duhului Sfânt Și avem același lucru - în diferite grade - în imaginile oamenilor purtători de spirit sfânt Inspirația divină le oferă o iluminare postasică, așa cum ar fi, topește centrele egoiste ale ipostazelor umane, făcându-le să existe nu pentru ei înșiși, ci doar pentru Duhul Sfânt Moartea plină de har a "Eului" personal este realizată pentru o viață nouă de către Duhul Sfânt Aceasta corespunde și proprietății personale a celui de-al Treilea Ipostas, care, parcă, nu există în sine, fiind transparentă pentru alte ipostaze Ea îl dezvăluie pe Hristos, ipostasul filial Așa că apostolul purtător de duh confirmă: "Eu nu trăiesc pentru altcineva, ci Hristos trăiește în mine" (Gal P,) ("U ", ,) Cu toate acestea, "inspirația divină nu poate fi înțeleasă în niciun fel ca abolirea propriului spirit uman și înlocuirea sau înlocuirea lui de către Spiritul divin (o astfel de învățătură Biblioteca "Runivers" asumat numai în învățăturile de inspirație literală sau imediată) Aceasta este înțelegerea yonofizită, prin analogie cu monofizitismul hristologic Ar însemna anihilarea omului, adică ar introduce un fel de docetism pneumatologic acolo unde trebuie păstrată întreaga realitate a spiritului creat uman Spiritul uman ar fi asemănat atunci cu o tabula rasa, pe care, cu o daltă străină și un act violent, ca deus ex tasiiipan ar fi înscris cu scrieri divine, ceea ce este ontologic imposibil Nu pasivitatea spiritului creator, ci cea mai mare intensitate și activitatea sa creatoare presupune acea întrepătrundere plină de har, care este inspirația divină Harul nu forțează, ci vine la o persoană ca răspuns la efortul său, la fel cum o persoană nu poate depăși măsura creată, decât dacă este înălțată de o putere supraomenească, supra-prolifică Duhul lui Dumnezeu dă unei persoane care își experimentează propria sa profunzime, în ea și prin ea, să cunoască profunzimea divinului, în viața sa creată să atingă viața divinului, să trăiască prin ea, devenind transparent pentru Duhul al Divinului" (U ,) "Voi sunteți templul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi", spune Apostolul El nu are chip omenesc, Pentru orice chip omenesc, aurit de harul Duhului , El este Se Prezența lui este invizibilă și misterioasă, ca suflarea vântului, care vine de nicăieri și apoi pleacă Ea nu poate fi păstrată, la fel cum este imposibil să-L atragi prin voința cuiva Nu există, și există, cel mai intim, tandru, personal, autentic Ca și cum degetele fragede și transparente ating inima cu gâtul înțepenit și aceasta se topește și arde și "strălucește cu sfințenie" Încercați să negeți această realitate supernaturală, supranaturală, pentru că nu o puteți vedea cu ochii și nu o puteți simți cu sentimentele voastre, încercați să vă asigurați că nu există Spirit, ci doar emoție psihologică și în lumina rece, mortală, satanică te vei vedea pe tine însuți și viața ta, vei gusta moartea spirituală înainte de moarte, căci "prin Duhul Sfânt fiecare suflet este viu" Dar El vine și devii diferit de tine, simțind plinătatea în parțialitate, bogăția în sărăcie, bucuria veșnică în durere, catharsis în tragedie, triumful vieții veșnice în moarte, învierea în moarte "Și auzi vocea Lui" Potrivit "nimeni nu știe de unde vine și unde merge", "și așa este cu oricine este născut din Duhul" (Io , Sh,)" ("U ",) Aceasta este inspirația divină Capacitatea de a primi Duhul Sfânt în sine, de a fi purtător de duh, este însă inerentă nu numai omului, ci întregii

creații Totuși, aici, pe tărâmul non-ipostaticului Biblioteca "Runivers" ființă - are caracter nu de inspirații, ci de sfințiri, care, în esența lor, se aseamănă și cu Duhul Sfânt într-o materie transparentă pentru El și care acceptă (deși pasiv) materia "De obicei se crede că numai spiritualul poate fi perceput ca spiritual Dar Biserica cunoaște multe consacrari diferite ale materiei : sfințirea apelor Iordanului, Prin pogorârea Duhului Sfânt, din care toate sfințirile de botez și nebotezal ale apei ("prin putere, acțiune și aflux al Duhului Sfânt"), pacea, uleiul, pâinea și vinul - euharistice și non-euharistice; sfințirea templelor, a obiectelor sacre, a fructelor, a bucatelor și a tot felul de lucruri în general Care sunt în mod fundamental aceste consacrari? Cum pot fi sfințite lucrurile și materia, adică să primească și să rețină în sine acțiunea Duhului Sfânt ? ("U ",) La prima dintre aceste întrebări, pr Serghie răspunde subliniind că în timpul sfințirii "există o "transformare" misterioasă a substanței, și nu numai în Euharistie, ci și în fiecare act sacramental: substanța este îndepărtată din această lume în acea lume binecuvântată a veacului viitor , unde Dumnezeu va fi totul în toate Are loc o transformare misterioasă, adică invizibilă pentru ochi, a făpturii, în care ea, rămânând ontologic, devine transparentă Duhului, conține comuniune cu Dumnezeu și este adorată Astfel, în această permeabilitate a materiei pentru Duh și în particulara "comuniuni de proprietăți" sau perichoriza care decurge din aceasta (dacă aplicăm aici termenii teologiei hristologice), avem o unitate inseparabilă și necontopită a vieții create și a vieții divine "(D U , ,) Iar consacrarea în sine este, parcă, o anticipare a transformării universale a lumii, pregătind-o pentru Parusin Acesta este conținutul său, ceea ce este ontologic Cât despre a doua întrebare, despre cum este posibilă sfințirea, cum se întâmplă ea, aici însăși formularea întrebării ne conduce la postulatul extrem de important despre spiritualitatea universală a creaturii, că ea "deja prin creație are Duhul lui Dumnezeu Și datorită acestei purtări de spirit naturală sau, mai precis, sofiană, creatura este capabilă să devină receptivă spirituală în sfințire (Căci) asemănător este perceput (numai) asemănător, iar în afara acestei asemănări, însuși conceptul de sfințire devine complet de neînțeles și contradictoriu În afară de aceasta, acele îndoieli și obiecții devin irefutabile și irefutabile, în care orice sfințire, misterioasă sau eficientă în secret, este considerată fie superstiție, fie magie naturală și vrăjitorie (și în această calitate primește pentru sine fie o respingere raționalistă, Biblioteca "Runivers" sau o interpretare oculta, care, în esență, este echivalentă" ("U ",) Punctul de plecare în scara ascendentă a revelațiilor Duhului Sfânt (sfințiri și inspirații divine) este astfel "harul natural, acționând în creație prin puterea actului creator originar", un anumit "dinamism al vieții, plinătatea și puterea ei" , prin care totul trăiește, împlinindu-se Această putere a vieții și a dezvoltării este puterea Duhului Sfânt în natură, harul firesc al vieții: "după duhul tău sunt creați;) De la ea începe o serie neîntreruptă de dezvăluiri ale celui de-al Treilea Ipostas, pe care pr Serghie, prin analogie cu evenimentul Rusaliilor, numește "Penticoste private și mici", pentru că "unde Dumnezeu (= Tatăl) își trimite Duhul El acționează prin ipostaza Duhului Sfânt și cu participarea Sa personală, căci nu darul Duhului poate fi privit ca în afara ipostasului, separat de ipostasul Duhului" ("U ",) Trecerea în revistă și studiul acestor pneumatofanii constituie conținutul celei de-a doua părți a pr Serghie despre Duhul Sfânt, dedicat revelațiilor Duhului

Sfânt în creație Aceste revelații, așa cum am menționat deja mai sus, diferă unele de altele în grade, care, totuși, nu pot fi considerate din punct de vedere al cantității Fiecare dintre ele este atât de ciudat și original, este un tip atât de complet de revelație încât, considerându-le separat, este extrem de ușor să-și piardă legătura generală și să le percepi ca atare, independent unul de celălalt Și este firesc să cedezi acestei tentații de a fragmenta doctrina Duhului Sfânt când citești ultimele capitole ale Mângâietorului, deoarece titlurile părților lor individuale nu au un coeficient comun și sunt percepute ca o serie de studii separate, a cărui legătură generală nu este clar exprimată Prin urmare, considerăm că este necesar să prefațăm revizuirea lor sistematică cu o scurtă schemă în care diferitele tipuri de revelații ale Duhului Sfânt sunt reduse la formula generală a "Penticoste preliminare", care, în ciuda formelor și expresiilor complet diferite, au o singură esență Acestea sunt:) "Întâi" ("U ",) sau "prepașnic" ("U ") Rusaliile, în care Duhul Sfânt, îmbrăcând cu viață și frumusețe Cuvântul rostit al Creatorului, a rânduit lumea, a adus " "me-on" și a crescut în pământul primordial semințele (logosul) plantelor și animalelor investite în el Această revelație a Duhului Sfânt nu este doar lipsită de un caracter ipostatic, dar, în general, nu are legătură în mod deliberat cu numele lui Dumnezeu Prin urmare, este nevoie Biblioteca "Runivers" ca "har natural", ca "Rusalii firesc" (U ,), care pentru înțelegerea sofistică a naturii nu poate fi străină de Duhul Sfânt (căci, din moment ce lumea este creată Sophia, întrucât Sofia creată este alteritatea Divina Sophia, și Divina Sophia este inseparabilă de Ipostazele Divine, în măsura în care Sofia creată, adică natura, poate fi separată de Ele; în afara lui Dumnezeu, în afara comuniunei Ipostasurilor Sale (direct sau prin Sophia), numai că nu -existenta, nimicul este posibil) "A doua" Rusalii este inspirația lui Dumnezeu în Vechiul Testament (D&L ,) Se caracterizează prin faptul că darurile comunicate în ea nu sunt, ca să spunem așa, anonime și sunt percepute și realizate ca daruri de la Dumnezeu Totuși, întrucât Vechiul Testament nu cunoaște revelația lui Dumnezeu trei ipostas, aceste daruri sunt atribuite nu celui de-al Treilea Ipostas, ci lui Dumnezeu, adică întregii Sfinte Treimi Dar Dumnezeu, care există în Sfânta Treime, nu este trei Persoane, ci o singură Persoană - un Subiect triun, de aceea revelațiile Vechiului Testament sunt de natură ipostatică, deși această ipostasă nu dezvăluie ipostaza Duhului Sfânt și este percepută numai ca o acţiune a Duhului lui Dumnezeu Astfel, comparând primul și al doilea Rusalii, putem spune că în revelațiile Vechiului Testament anonimatul kenotic se referă doar la existența personală a celui de-al Treilea Ipostas, în timp ce în revelațiile naturale acoperă Însuși Fața lui Dumnezeu În prima Rusalii naturale, în revelația Sophiei create, s-a revelat doar Divinitatea lui Dumnezeu ("Puterea și divinitatea Sa veșnică" - Romani I,), cu ascunderea completă a Personalității Sale La a doua Rusalii, Persoana Sa este revelată ("Eu sunt El"), dar nu ca trei, ci ca trei sau unul) A treia Rusalii este inspirația lui Dumnezeu în Hristos Avem aici o coborâre ipostatică a Duhului Sfânt - o revelație clară a Persoanei Sale, deși nu Persoană, nu Față), dar această coborâre este limitată de faptul că are ca scop întruparea lui Dumnezeu și de aceea se revarsă numai asupra celor prin care se realizează întruparea "Duhul Sfânt se coboară asupra Fecioarei Maria și o face Maica Domnului" ("U ",) Aceasta este Rusaliile Maicii Domnului "Duhul Sfânt se coboară" sub formă de porumbel "pe Isus și El devine Hristosul, adică Unsul Duhului, Purtătorul Duhului" ("U ",) "Următorul act al acestei Cincizecimi a

lui Hristos este Schimbarea la Față Aici, umbrirea lui Hristos de către Duhul Sfânt devine palpabilă pentru ucenici, întrucât Împărăția lui Dumnezeu a venit cu putere , iar această apariție a lui Hristos în slava Schimbării la Față este tot atât hristofanie, cât și pneumatofanie" Biblioteca "Runivers" ("U ",) Și apoi toate acestea - prin lupta, suferința, învierea și înălțarea Fiului lui Dumnezeu, la care Duhul Sfânt, odihnindu-se pe Fiul, cu siguranță a avut o oarecare participare, ne conduc la) A patra Rusalii - până la Rusalii în sensul propriu al cuvântului, după care toate celelalte Revelații spirituale sunt numite aici Această Rusalii este o "coborâre ipostatică necondiționată a Duhului Sfânt în lume, destul de analogă cu coborârea din cer a Logosului pentru întrupare Diferența dintre ea și revărsările Vechiului Testament ale Duhului Sfânt constă în faptul că acestea din urmă au fost trimise, ca să spunem așa, din ceruri, în mod transcendent, în timp ce darurile Rusaliilor sunt date de Însuși Duhul Sfânt ipostatic coborând din cer în lume, adică deja imanentă celor din urmă La Rusalii nu se dau doar daruri, ci Ipostasul însuși coboară (Totuși) "nici aici nu există manifestare ipostatică Ipostasul Duhului Sfânt rămâne nevăzut și necunoscut lumii Cuvântul care coborât din cer are conţinutul apariţiei Logosului întrupat în Iisus Hristos - o anumită Persoană istorică , în tot specificul chipului epifaniei Sale O astfel de concretețe este absentă în coborârea Duhului Sfânt Istoric sau empiric (El rămâne) invizibil, prezența Lui este tainică El este chemat să "vină" și "să locuiască în noi" ("U ", , ,), ceea ce implică revelarea incompletă a Lui și posibilitatea unei manifestări personale mai complete a Lui) În sfârşit, a cincea Rusalii va apărea în momentul în care "focul aprins devine un foc dătător de viaţă şi transformator când sufletul lumii, păstrându-şi toată realitatea şi originalitatea, încetează să mai fie închis faţă de Duhul ci devine ascultător de El, pentru El transparent, conform cu El" ("NA", ,) Nu despre acest "ultimul" cataclism vorbește Tyutchev, văzătorul naturii și al sufletului omului: "Când va bate ultimul ceas al naturii, "Alcătuirea părților pământești va fi distrusă, "Tot ceea ce este vizibil va fi din nou acoperit de apă, "Și Fața lui Dumnezeu se va arăta în ele" Revelațiile Duhului Sfânt, revelate în lume și în lume, constituie astfel un singur lanț care duce făptura din starea de haos primordial la "cerul nou și pământul nou", în care "Dumnezeu va fi totul în toți" De la cosmologie - prin istorie - până la escatologie - așa este calea lumii și așa este calea gândirii teologice care urmează revelațiile Duhului Sfânt - Prezența binecuvântată a Duhului Sfânt în creație - "Penticosta prepașnică" a Sa Biblioteca "Runivers" este atât un postulat al cosmologiei sofiane, cât și o consecință a dogmei Duhului Sfânt ca Ipostas desăvârșitor și Dătător de viață Lumea este sofiană; creatura participă la viața divină; esența lumii este Sophia creată - imaginea devenită și alteritatea Sophiei Divine Acestea sunt prevederile de bază ale cosmologiei În ce raport cu sofianitatea lumii este acţiunea în ea a harului Duhului Sfânt? Cum să înțelegem participarea la crearea celui de-al doilea și al treilea ipostas, dacă presupunem că ipostatic Ei nu participă la crearea lumii, care este lucrarea Tatălui (Căci) Cuvântul acționează în lume, nu ca un Ipostas făcător de lume, ci ca un cuvânt despre lume și în lume, spus de Tatăl "tot ce era, și fără El nu era nimic, ariciul era" Nu spune aici că Cuvântul însuși este creatorul, ci doar baza și conținutul creației, chemat să fie de Tatăl Și dacă recunoaștem participarea Logosului la creație doar ca acțiunea Sa, ca revelația Sa în Sofia, atunci participarea Duhului Sfânt este determinată în același mod: El

participă la crearea lumii ca Duh a lui Dumnezeu plutind deasupra apelor Acțiunea Sa în creație corespunde revelației Sale în Sofia Căci Sofia este revelația celui de-al doilea și al treilea ipostas, prin care are loc Revelația de Sine a Tatălui Prin urmare, prin această revelație, Amândoi se implică în crearea lumii, însă nu într-un apel ipostatic direct la ea, ci prin revelația lor în Sofia" ("U ",) Tot ceea ce este sofianic trebuie să fie logo și spiritual și purtător de spirit - aceasta este axioma sofologiei; căci Divina Sofia este inseparabilă de Ipostasurile Divine, fiind natura și revelația lor; iar Sofia creată este alteritatea Sophiei Divine (și, în consecință, tashke-ul este inseparabil de Ipostasurile divine, care, totuși, sunt prezente în ea nu personal, à în darurile Sale, το-este și în alteritate) Acest principiu - crearea lumii de către Tatăl în Sofia și prin Sophia este exprimat destul de clar în capitolul I Geneză Aici, toate actele creației sunt săvârșite de Dumnezeu Tatăl, poruncând, parcă din exteriorul transcendent, din înălțimea Divinității Sale, cu cuvântul Său sofian: să fie cutare sau cutare imagine a creației Fiecărui dintre actele "să fie" și "deveniți" acolo corespunde cuvântului tocmai despre această creație (Totuși, aceste cuvinte despre lume - r ar aò'áyp a~õf sau ^ρανμσμοί - " semințele logoi (după expresia stoică, care este diferită pentru acest caz) sunt încorporate în creație doar ca semințele care se odihnesc mai întâi într-un somn ca moartea într-un "tărâm fără formă și gol", și apoi Biblioteca "Runivers" treziți viața în mod creativ, lăsați-o să fie și lăsați π r o-distrugă (pământul sau apa) și - viața începe În această viață de început, care este acțiunea Duhului Sfânt în lume, are loc prezența puterii Sale, împlinirea ei de sine, dezvoltarea, formarea, trecerea de la predeterminare la dăruire, de la potență la revelarea dinamică a principiilor entelehiale Căci lumea a fost creată pentru timp și în timp ; el - și în sine, și mai ales în om - se realizează și nu a fost încă finalizat Astfel, lumea are în același timp statica plinătății sale și dinamica realizării ei și, evident, una o determină reciproc pe cealaltă Această dublă întemeiere a lumii corespunde naturii diadice a revelației (al doilea și al treilea ipostas în Sofia creată) Lumea în creația ei conține plenitudinea semințelor verbale ale ființei, tot ce s-a spus despre ea și în ea Tema lumii este complet dată și necesită doar dezvăluirea ei Toate semnificațiile lumii sunt posibile în ea, deși nu au fost încă dezvăluite Această imobilitate statică a plinătății nu determină încă existența Logosului în a creat Sophia: Logosul se realizează, acceptând forța vitală a ființei de la El este Duhul Sfânt În entelehia lumii, există întotdeauna o diferență între ceea ce este dat și ce este dat, ceea ce este împlinit și ceea ce nu este totuși realizată și această dinamică a vieții corespunde tărâmului Duhului Sfânt în Sofia creată, puterea Sa dătătoare de viață El este în măsura în care o ipostază cosmologică, despre care se spune: "în El (Cuvântul) era Viața și Viața era lumina oamenilor" (Io , I,), căci în viața lumii, în formarea ei, lumina înțelesurilor sale strălucește - Cuvântul Duhului Sfânt - Viața celor căzuți, viață este dată lumii" ("U ", , , ,) În consecință, "prima acțiune a Duhului Sfânt în creație (constă în faptul) că în golul neantului ia naștere realitatea (în "ukon" - "meon"), ca un fel de realitate preliminară: este pământul, ca locul ontologic al viitoarei creații și apoi diferite tipuri de ființă Această acțiune a Duhului Sfânt, ca ipostază a realității, este exprimată în cuvintele: să fie și a devenit atât de fără formă și goală (togu-wa-bogu), iar Duhul lui Dumnezeu a plutit deasupra apele " Ceea ce este caracteristic aici este, în primul rând, locul care este dat

aici acțiunii Duhului Sfânt (asemănată cu așezarea unei păsări pe un cuib), înaintea actelor individuale de creație Acestea din urmă dezvăluie din haos, amestecuri fără formă și urât, "pământ", imagini separate ale creației Aici, chiar la marginea creației lumii, atitudinea deliberată a Duhului Sfânt față de ceea ce este de obicei considerat a fi se manifestă opusul Lui - la substanţă Biblioteca "Runivers" •Aici, este deja conturată o temă particulară a vieții materiei, ca realitate, ca trebuind să devină impregnată de Duhul Sfânt și, în acest sens, spirituală, adică să-și realizeze transformarea ca "pământ nou" (împreună cu un "cer nou"), cu depășirea toliu-va -bohu - a lipsei de formă și a vidului haotic Creatura își primește propria viață ca natură Este natura (forma feminină a participiului viitor de la verbul nascí: a trebui să dea naștere la tot ceea ce este conținut în el) - adică încă se înfăptuiește și trebuie să se angajeze, dar nu să se realizeze, în lupta de lumină și întuneric, cosmos și haos Își așteaptă umanizarea, în drum spre ea are propria ei spiritualitate "Cerurile vor vesti slava lui Dumnezeu și firmamentul vestește mâna creației Sale" (Ps xviii,) Natura, purtătoare de duh, în acest sens este și purtătoare de Dumnezeu Definim această întemeiere existențială a lumii, corespunzătoare acțiunii celui de-al Treilea Ipostas în Divina Sofia, ca prezență activă a Duhului Sfânt în lumea, e, ca să spunem așa, harul natural Acesta este tocmai Duhul lui Dumnezeu, care este trimis sau luat de Dumnezeu și este viața făpturii, după Ps NE Această forță dătătoare de viață este prezentă în toată creația și este, ca să spunem așa, harul creației: ea crește plantele, animalele trăiesc, mineralele au o existență adormită, viața umană este susținută " ("U ", , , ,) Această revelație naturală, primordială și impersonală a Duhului Sfânt are ca caracteristică faptul că se manifestă tuturor "Viața cu natura, bucuria naturii, aceasta este ceea ce este accesibil sufletului oricărei persoane, chiar și al unui necredincios, dar accesibil suflului spiritului Acest mister al iubirii de natură și efectul ei asupra sufletului, bucuria naturii, este, desigur, o dovadă a spiritualității ei, a harului Duhului Sfânt inerent în ea" ("U ",) Predare despre Serghie despre spiritualitatea naturii este poate cea mai inspirată și vie expresia a atitudinii sale sofiologice - teo-cosmismul său puternic, care a aruncat o punte de la Creator la creație și a refuzat să vadă, să gândească și să înțeleagă ceva în afara lui Dumnezeu "Totul este în Tine, Doamne, și eu însumi sunt în Tine și acceptă-mă" ("Adolescentul" de Dostoievski, III, I, , p) este o astfel de perspectivă plină de har, caracteristică întregii mistici ruse şi primindu-şi justificarea teologică şi dezvoltarea dialectică la co-fiologi Acesta este pan-enteismul, ca crezurile lumii în slava și frumusețea ei creată, o pregustare a acelei glorificari finale a ei, când Dumnezeu va fi totul în toate Biblioteca "Runivers" "Deci, este necesar să acceptăm acțiunea harului natural, care acționează în creație prin puterea actului creator originar, precum și cuvântul creator care există în el, iar acest cuvânt și acest har nu sunt altceva decât sofianitatea creare Este greșit să spunem că acesta este Însuși Logosul Divin și Duhul Sfânt ipostatic, totuși, acesta este cuvântul din Cuvânt și duhul lui Dumnezeu de la Duhul Sfânt Și aceasta formează energia esențială și dătătoare de viață inerentă făpturii, adevărul și inspirația ei Duhul lui Dumnezeu, plutind peste creatură, dezvăluie în întregime imaginile de a fi ascuns în ea, la fel cum primăvara pământului sub razele soarelui dau viata semintelor si plantelor depozitate in el Există o "forță de viață" pe care știința naturală științifică (în vitalism) o descoperă acum și acesta este

spiritul lui Dumnezeu Și există specii primordiale care se realizează în "dezvoltarea speciilor", logoi-ul sofian al ființei Teologia (în special, sofiologia) se întâlnește aici cu știința naturii, care urmează să devină teologia naturii" ("U·",) Ipostasul Duhului Sfânt este Ipostasul Frumuseții și este clar că acțiunea Ei în natură "o îmbracă și cu frumusețe, care este deja o imagine prealabilă a întronării lui Dumnezeu de către Duhul Sfânt: "Domnul domnește, îmbrăcat în splendoare" Totul este frumos în natură: elementele de apă și foc, aer și cer, munți și mare, plante și flori Totul trăiește și hrănește și inspiră spiritul uman Frumusețea naturii este un fapt de la sine înțeles - frumusețea este aceeași pentru toată lumea, atât pentru credincioși cât și pentru necredincioși Natura este frumoasă în toate imaginile ei și nu cunoaște urâțenia - lipsa de formă, care este urâțenia Frumusețea în acest sens este "îmbrăcămintea" proeminentă a creaturii, sophia ei, o reflectare a luminii veșnice inteligente a Divina Sofia" ("U ", ,) Toate acestea pun în lumină problema inspirației naturale Omul, deși stăpânește asupra lumii create, fiind o imagine ipostatică a lui Dumnezeu, are totuși o singură natură comună cu ea Și acel har natural, care este inerent făpturii, aparține omului "Omul este logo-ul lumii, pentru care toate logo-urile sale private sunt disponibile În adâncul gândirii sale, o persoană cunoaște lumea și, prin puterea vieții sale, se realizează efectiv pe sine în lume Și această cunoaștere nu este o reflectare pasivă-oglindă a imaginilor lumii într-o persoană, ci creativitatea lor În acest sens, cunoașterea este identificarea logosului uman interior, ochiul lumii, cu logosul lumii, ambele strălucesc în lume din Logosul Divin Dar cunoașterea este în același timp și ea însăși și ea însăși-cunoaștere, care nu este fezabilă fără inspirație de la sine (și din lume) Este auto-inspirație (și inspirație din lume) în actul creativ (che Biblioteca "Runivers" lovek) este pecetea duhului lui Dumnezeu, care este revărsat din Duhul Sfânt Spiritul creat, ca purtând chipul lui Dumnezeu, trebuie să aibă creativitate inerentă, care nu există fără inspirație Iar inspirația este reală, pentru că are ceva de descoperit și la care să te trezești În percepția creativă, atât adâncimea, cât și înălțimea lumii sunt disponibile unei persoane El se simte în unitate cu sufletul lumii, se trezește în el un "sentiment cosmic" de conexiune cu lumea și se simte un profet natural și (deși un creator) în această lume: "și am ascultat tremurul cerului, "și zborul îngerilor cerești", și trecerea subacvatică a reptilei mării, "și vegetația văii viței de vie Nu există limită pentru inspirație, așa cum lumea umană existentă este nemărginită după chipul lui Dumnezeu, iar inspirația este un har natural al unei persoane, la fel cum forța vieții este un har natural al lumii preumane" ("U ", ,) De aici rezultă o apreciere extrem de înaltă a tot ceea ce poate fi generalizat sub denumirea de revelație naturală, adică întregul câmp al creativității umane (chiar în măsura în care se desfășoară în afara religiei revelate) și a tuturor religiilor naturale (păgâne) "Păgânismul are o revelație naturală, deși pervertită și întunecată Religiile păgâne nu sunt, din punct de vedere sofistic, goale" ("U ",) "Nu poți slăbi și creativitatea și inspirația umană Muza și Apollo nu sunt, desigur, așa cum ar fi, o înfățișare sau un pseudonim pentru însuși spiritul lui Dumnezeu, dar este "puterea lui care acționează în creatură, există un spirit, deși nu un Duh (Și dacă aici) folosirea indiferentă a expresiei este complet inadecvată și inacceptabilă "inspirație divină", atunci inspirația și inspirația în sine sunt din spirit, iar capacitatea pentru aceasta este investită într-o persoană din sursa oricărei inspirații, Sfânta Spirit "("U

", ,) Religiile păgâne primesc propriul lor coeficient religios special și sunt independente de aceste considerații generale Baza ei este acea vocație de păgânism" ("U",), despre care vorbește cartea D A și care ne permite să vorbim despre "Vechiul Testament păgân" ("U ",) - împreună cu revelaţii date de Dumnezeu poporul ales "Biserica păgână (după expresia folosită în scrierea liturgică) și păgânismul au apărut - și sunt încă, până la sfârșitul timpurilor Biblioteca "Runivers" limbi - Vechiul Testament pentru creștinism Niciuna dintre religiile nedezvăluite nu este identică sau egală cu creștinismul (așa cum blasfemiază teosofii de diferite feluri), dar niciuna nu este complet străină de el, nici goală de el, deși în el este transcendetă și realizată pozitiv Și de aceea, aici sunt posibile daruri ale duhului, care sunt diferite și, în plus, urcă din măsură în măsură" (U ,) Justificarea acestei idei Serghie găsește în cuvintele Sf Scriptura, care, pe de o parte, mărturisește direct evlavia păgânilor evlavioși (exemplul lui Corneliu, care "era evlavios și se temea de Dumnezeu făcea multă milostenie și se ruga mereu lui Dumnezeu" - D A , X,), și, pe de altă parte, vorbește despre astfel de imagini misterioase precum Melhisedec - regele Salemului și preotul Dumnezeului Prea Înalt, precum Balaam, în a cărui conștiință păgână se afla "duhul lui Dumnezeu" ("Num , XXP ',), care l-a inspirat la profeția mesianică asemenea unor magicieni veniți din răsărit pentru a se închina Logosului întrupat - Pruncul Hristos Toate aceste posibilități religioase sunt îmbrățișate de "mărturia minunată a Sf Pavel despre căutarea comună a lui Dumnezeu din partea fraților de sânge, a unui singur neam uman (În această mărturie a lui) Apostolul, fără a scăpa de la alegerea evreilor, într-un anumit sens echivalează pe evrei și neamuri, ca la fel de nevoie de mântuire și chemat la ea "(U ,) În consecință, darurile spirituale ale păgânismului, care prin natura lor aparțin primei Rusalii, naturale, sunt considerate de pr Serghie în legătură cu "Stio inspirat de Dumnezeu în Vechiul Testament" (în secțiunea a capitolului V) Ele constituie, parcă, o corelare cu revelația dată lui Israel și, împreună, un prolog la "acea epocă în care a început Biserica Limbilor - "măslinul sălbatic" altoit pe rădăcina sfântă (P , XI,) -) Acest punct de vedere stabilește o perspectivă corectă și o atitudine religioasă pozitivă față de acele date de religie comparată care sunt de obicei considerate a fi pozițiile cele mai importante și mai întărite ale apticrpetianismului contemporan Critic și științific Sergius a luat în calcul această direcție în studiile sale anterioare, unite sub titlul general "Arianismul modern" (publicat în colecția "Gânduri liniștite"; vezi p din partea I a acestui studiu) Dar o respingere simplă și integrală a iluziilor care conțin un sâmbure de adevăr nu l-a mulțumit și revine asupra acestei probleme în The Mângâietor, dând acestor date științifice un sens religios Cercetări "religios-istorice" și "religios-comparative" Biblioteca "Runivers" Civilizațiile au făcut multe pentru a stabili un anumit paralelism și apropiere între religiile revelate și cele nedezvăluite, între Apocalipsa și monumentele scrisului păgân Acest lucru s-a făcut și se face parțial din curiozitatea științifică, care ea însăși nu știe ce să facă cu materialul acumulat și cum să-l înțeleagă religios, parțial din motivele scepticismului raționalist, care se bucură de aceste paralele, gândindu-se la depersonalizare și depersonalizarea Apocalipsei ștergându-i porcăriile specifice Volapükul teosofic își oferă și aici serviciile, în sincretismul său declarând toate religiile identice pentru cei care sunt capabili să găsească în ele un conținut comun sau aranjează un fel de confuzie "antroposofică" din ele În toate aceste

afirmații, atât în raționalismul științific, cât și în sincretismul religios, există acel adevăr pozitiv că revelația există dincolo de Apocalipsa, căci spiritul lui Dumnezeu respiră unde vrea Și când suntem uimiți și, mai important, aflăm această revelație naturală între diferitele popoare din marile religii istorice, experimentăm direct această suflare a Duhului lui Dumnezeu și nu este nevoie să ne temem de aceasta într-o frică imaginară pentru unicitatea și adevărul Revelației noastre Dimpotrivă, trebuie să ne bucurăm de darurile Duhului lui Dumnezeu, date acestor "profeți" care vin "din râu" precum Balam sau "vrăjitorii din Răsărit" care au venit să se închine lui Hristos Trebuie să ne bucurăm de această iubire nesecată față de Dumnezeu și credință în El, care nu rămâne neîmpărtășită, căci "Dumnezeu nu cunoaște părtinire", ci "în orice neam, cel care Îi place este plăcut" Și dacă lumea păgână a dat creștinismului filozofia și arta sa, precum și gândirea sa rafinată logic și știința sa, darurile magilor și înțelepților, atunci aceasta înseamnă că toate acestea nu sunt străine de spiritul lui Dumnezeu " ("U ", ,) - O altă întrebare este legată de aceasta - "despre evlavia specială a celui mai nou păgânism - evlavia-evlavie și evlavia umană Căci chiar și lipsa de Dumnezeu poate fi diferită În filistinismul lipsit de orice duh, despre care s-a spus cândva: "esența cărnii", este una dintre imaginile hulei împotriva Duhului Sfânt, adică desființarea sacrului din sufletul omului Dar poate - și acesta este cazul în neopăgânismul umanist de astăzi - ateismul religios, oricât de contradictorie ar suna această frază; aceștia sunt creștini care nu-L cunosc pe Hristos, dar fac lucrări de dragoste și se jertfesc în aceasta Desigur, conștiința de sine religioasă a acestor nefericiți păgâni este întunecată și pervertită, dar voința inimii lor este mai clară decât mintea lor Și poate kenoza Duhului Sfânt să meargă atât de departe încât acești oameni, care luptă cu religia și îl resping pe Fiul, să aibă o rază în întunericul minții și al inimii lor? Biblioteca "Runivers" Duh Biserica răspunde afirmativ la această întrebare, căci nu rebotezează ateii care se întorc la credință Nimeni nu poate îngrădi calea Duhului căci toată creativitatea mare din viața umană îi aparține L Și dacă natura este Biblia nescrisă, atunci, într-un anumit sens, atât sufletul uman, cât și istoria omenirii" ("U ",) Trecând de la Vechiul Testament păgân natural la istoria poporului ales al Israelului, intrăm în tărâmul revelației ipostatice a lui Boagestvo, în care caracterul personal al lui Dumnezeu și al oamenilor are o putere extraordinară, una și unică "Întregul Vechi Testament este un dialog continuu între Dumnezeu și om, împreună cu un dialog reciproc între om și Dumnezeu Dacă am începe să numărăm unde și de câte ori în Vechiul Testament avem expresia: "și Dumnezeu a spus" unui om, atunci am fi surprinși că această paranteză include conținutul ei esențial" ("U ",) Totuși, pe de altă parte, știm că revelația personală a lui Dumnezeu în Vechiul Testament nu dezvăluie, ci doar implică trinitatea Sa "Sf Treimea din revelația Vechiului Testament este în cele mai multe cazuri denumită pur și simplu Dumnezeu: Dumnezeu a vorbit Dumnezeu a apărut, Dumnezeu a făcut Și numai prin aplicarea acestei închideri a distincțiilor care ne sunt cunoscute din Noul Testament ajungem să cunoaștem aici acțiunea poruncitoare a Tatălui prin Cuvântul Său prin Duhul Sfânt" (D&L,) Eteta, ca să spunem așa, "metoda retrospectivă a pneumatologiei Vechiului Testament" este aplicată de pr Serghie în două privințe: în înțelegerea Vechiului Testament ca precursor al Noului și în analiza darurilor Vechiului Testament în scuze cu darurile Rusaliilor "Încarnarea se realizează în prealabil de-a lungul întregii existențe a

omenirii - Hristos se naște și întregul proces de revelație din Vechiul Testament nu poate fi realizat altfel decât întruparea care are loc Dar întruparea Logosului nu există separat din participarea Duhului Sfânt la ea" ("U ",) și, astfel, întreaga istorie a Vechiului Testament, înțeleasă ca o pregătire pentru întruparea lui Dumnezeu, trebuie înțeleasă și ca o revelație a Duhului Sfânt (deși nu un ipostaspo revelat) Exact aceeași atitudine există și pentru Sfânta Fecioară Maria "Coborârea pe Pei a Duhului Sfânt în Buna Vestire precede întruparea lui Dumnezeu însuși, desigur, nu în timp, ci în sens optologic Această coborâre a Duhului Sfânt se întinde pe întreaga istorie a Vechiului Testament, în adâncul căreia se naște "Fericitul" Duhul Sfânt dă har Celui binecuvântat chiar și în strămoșii Săi, "părinți și prooroci", în tot poporul ales și împreună cu ei în toată omenirea Se poate (deci) spune că întregul ecleziastic al Vechiului Testament, în templu și în afara lui, a fost mișcat de Duhul Sfânt" ("U ",) Biblioteca "Runivers" Vechiul Testament "umbra binecuvântărilor viitoare" (Evr X,), însă, semnifică nu numai întruparea viitoare a lui Dumnezeu, ci și Cincizecimea însăși Căci "în Vechiul Testament Duhul Sfânt coboară la o persoană în darurile Sale și se spune că o persoană poate primi Duhul care coboară, acest lucru este generalizat în formula simbolului "care a vorbit pe prooroci" ("U ",) Și aceste daruri sunt diferite, pentru că fiecare dintre ele îndeplinește nu numai nevoile locului și timpului, ci și talentului individual al spiritului; iar în totalitatea sa epuizează plenitudinea creativităţii vieţii culturale şi sociale Acestea sunt: darul creativității, ca alt fel de artă, comunicat lui Bezaleel și Aholiab - pentru ca aceștia să poată construi și decora în mod corespunzător tabernacolul; darul prezbiterii la care se face referire în legătură cu Moise și Iosua; darul războiului dat lui Ghedeon, Iefago și Samson; darul împărăției, a cărui expresie exterioară este ungerea împărăției (Saul de Samuel) și, în final, darul profeției Referitor la toate aceste daruri, pr Serghie citează texte biblice" ("U ",), din care reiese clar că aceste daruri sunt trimise de Dumnezeu "în conformitate cu chemarea personală, precum și cu darul deosebit al acestui ales Pentru bătrâni și regi: Saul și David și Solomon, albinele deja un dar natural de conducere, ca și judecătorii: Ghedeon, Iefai și Samson, darul războiului, ca și Veseliel și asistenții săi sunt darurile artei Și acest dar omenesc este fructificat prin darul lui Dumnezeu care mărturisește deschiderea spiritului omenesc față de Duhul lui Dumnezeu, conformarea Duhului lui Dumnezeu cu spiritul omenesc" (U ,) Astfel, în Vechiul Testament avem diverse daruri și activități ale Duhului lui Dumnezeu; astfel încât aici, într-un anumit sens, se poate aplica cuvântul Noului Testament: "darurile sunt diferite, dar Duhul este unul și același, iar slujbele sunt diferite, dar Domnul este unul și același, iar acțiunile sunt diferiți, dar Dumnezeu este unul și același, lucrând totul în toate Dar fiecăruia i se dă manifestarea Duhului spre folos" (I Cor XII, -) În Vechiul Testament, darurile Duhului Sfânt sunt trimise în lume direct de Tatăl "Acest mesager al Duhului poate fi referit aici numai la Tatăl, căci Fiul nu a fost încă descoperit în Vechiul Testament și, parcă, se ascunde în sânul Tatălui În Noul Testament trimiterea Duhului în lume, ni se dezvăluie că, deși este dată de Tatăl, este prin voința și cererea Fiului: "Voi ruga Tatălui și vă voi da un alt Mângâietor" (Io XIV,) Cu toate acestea, Fiul nu trimite Duhul înaintea întrupării Sale De aici rezultă că întreaga Rusalii din Vechiul Testament precede întruparea și o pregătește Ordinea de acțiune a Ipostazilor în lume este (astfel) inversul taxiurilor lor, acțiunea celui de-al Treilea

Ipostas Biblioteca "Runivers" precede coborârea celui de-al Doilea Cel mai evident și important eveniment din acest taxi inversat este Buna Vestire în care Duhul Sfânt coboară asupra Fecioarei Maria și o face Maica Domnului" ("U ", ,) Aceasta este Rusaliile Maicii Domnului În raport cu coborarea Duhului Sfânt, Buna Vestire nu a fost și nu putea fi parțială (adică rămânând doar comunicarea unui anumit dar al Său), căci nu este un dar aparte, ci cel mai ipostatic Duh Sfânt este caracterizat prin co-reşedinţa inseparabilă cu Logosul sau sprijinindu-se pe El Numai prin puterea acestei coborâri a Duhului Sfânt a fost coborârea Cuvântului În consecință, în Întruparea Divină, pentru prima dată, cerurile se deschid pentru pogorârea Duhului Sfânt, care este în același timp "coborârea din ceruri" a Fiului Tatăl Aici Întruparea și Cincizecimea Duhului sunt inseparabil și inseparabil identice: Logosul ipostatic coboară împreună cu Duhul ipostatic Totuși, această Rusalii a Bunei Vestiri, fiind ipostatică, este totuși parțială și limitată în raport cu aria sa de acțiune: este concentrată în întregime asupra Fecioarei Maria S-a petrecut în lume, din moment ce Fecioara Maria aparține acestei lumi, dar pentru întreaga lume, căci numai Fecioara Maria a fost un vas spiritual, o lume necunoscută, un izvor sigilat, un chivot sfânt, închis în Sfântul Sfinte "("U", ,) Astfel, nu numai mântuirea noastră începe cu Buna Vestire ("aceasta este ziua principală a mântuirii noastre"), ci și o nouă eră în revelațiile Duhului Sfânt "Întruparea (al cărei început este Concepția lui Dumnezeu în Buna Vestire) este însoțită de "coborârea din cer" ipostatică nu numai a Fiului, ci și a Duhului Sfânt, iar ipostasul Fiului se întrupează, ipostaza Spiritului întruchipează în coexistența inseparabilă și necontopită a ambelor ipostaze Şederea lor în îngăduinţa divină trece prin anumite etape Despre starea infantilă a lui Isus se spune că "harul lui Dumnezeu era peste El" (Lc XX,) Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt doar prin puterea sau harul Său îi umbrește natura umană Și numai în Botez Duhul Sfânt coboară "în chip de porumbel" Aceasta este o nouă și, parcă, secundară, coborâre a Duhului Sfânt din ceruri (iconografia aduce prima coborâre la Buna Vestire mai aproape de în al doilea rând, înfățișând Duhul Sfânt și icoana acestuia din urmă tot în "forma unui porumbel") Desigur, aici este necesar să distingem nu două coborâri, ci două imagini diferite ale coborârii sau manifestării puterii Duhului: prima imagine, Buna Vestire, se referă la umanitatea lui Preev Theotokos, al doilea, Botezul, pentru umanitatea lui Hristos, și este în acest sens Biblioteca "Runivers" Rusaliile lui Hristos Iisus devine Hristosul, adică Unsul Duhului, Purtătorul Duhului, iar în înfățișarea Sa, chir-ul are nu numai întruparea Logosului, ci și Duhul odihnit peste El Hristos Însuși vorbește despre acest Duh care se odihnește pe El și trăiește în El în cuvintele lui Isaia (LXI, ,): "Duhul Domnului este peste mine" ("U ",) "Următorul act al acestei Cincizecimi a lui Hristos este Schimbarea la Față Umbrirea de către Duhul Sfânt a Unsului Hristos devine aici tangibilă pentru ucenici" ("U ",) Totuși, Schimbarea la Față este urmată de vremea patimilor și a postului părăsit de Dumnezeu, vremea ultimei kenoze atât a Logosului, cât și a Duhului Sfânt, nedespărțite de el, când "Hostasis Iubirea, iubitoare și de dragul iubirii, se abține din iubire, din forța și eficacitatea ei" ("U ",) "Odihna Duhului Sfânt asupra Fiului nu este întreruptă nici măcar de moartea lui Hristos Cu sufletul Hristos coboară în iad pentru a predica, iar această imagine a eficienței Sale, desigur, este inspirată, ca în zilele lui Slujirea Sa pământească, prin Duhul Sfânt odihnindu-se peste El: "Duhul Domnul este peste Mine" ("U ",) Prin Duhul Sfânt, prin voia Tatălui, s-a săvârșit Învierea lui Hristos, căci

puterea minciunii, ca putere biruitoare a învierii, este una: Duhul Sfânt După Înălțarea lui Hristos, "care este și lucrarea Tatălui prin Duhul Sfânt" (D&L,), vin cele zece zile misterioase, în timpul cărora Fiul îl roagă pe Tatăl să trimită Duhul, care se împlinește la Rusalii "Această cerere, care dă Fiului ocazia de a trimite Duhul Sfânt în lume, căci Fiul Însuși este în același timp desăvârșirea slujirii Sale răscumpărătoare și, prin urmare, biruirea kenozei: Fiul este plin de Duh într-o asemenea măsură încât El Însuși Îl trimite în Numele Său Aceasta înseamnă pentru Fiu încetarea completă a kenozei și restaurarea Sa în deplina posesie a Duhului Sfânt care se odihnește asupra Lui, care nu poate fi trimis de Fiul fără această condiție Și aceasta înseamnă pentru Duhul Sfânt încetarea keiozei Sale în raport cu Fiul, în așa măsură încât Duhul Sfânt poate fi trimis în lume de către Fiul Echilibrul divin original este restabilit În cer, stând la dreapta Tatălui, nu mai este loc de schimbare în Hristos, Dumnezeu-omul, care rămâne ca Dumnezeu veșnic în slava Sa" (DW, S,) Deci Fiul trimite pe Duhul Sfânt, care, fiind trimis, se coboară în lume Aceasta ne pune în fața întrebarea ce înseamnă "această trimitere a Duhului de către Fiul și Tatăl, atât în raport cu alaiul veșnic, cât și cu întruparea lui Dumnezeu, cu "economia" mântuirii noastre" (U ,) Această problemă din istoria dogmei a primit adesea greșit Biblioteca "Runivers" punerea în scenă, datorită faptului că textele evanghelice relatate aici au fost interpretate doar pentru a justifica filiocismul sau monopatrismul; și "atât teologii ortodocși, cât și catolici au păcătuit în aceasta, deși în forme diferite" ("U ",) Între timp, toată această problemă a "trimiterii" se află pe un alt plan decât adevărul despre naștere și procesiune (de obicei, deși incorect, denumită problema "originei") și nu trebuie confundată cu aceasta "Relația dintre a trimite și a fi trimis nu este aceeași cu relația dintre Tatăl, ca Fiul născut, și Fiul, așa cum a fost născut de Tatăl, pe de o parte, și Tatăl, ca conducând pe Duhul Sfânt și pe de altă parte, Duhul Sfânt, ca ieșire din Tatăl (Aceste din urmă determină prin ei înșiși relația Ipostasurilor Divine în imanenta Treime, nesupusă vreunei modificări Căci (relația de bază în Sfânta Treime, care este definită ca monarhia Tatălui, rămâne neschimbată: Tatăl este Ipostasul revelator, Începutul; diada Fiului și a Duhului sunt Ipostasurile revelatoare" ("U ",) În contrast cu această relație supratemporală a revelației de sine a Divinului (pentru Sine), trimiterea în lumea aparține acțiunilor Treimii economice - Dumnezeu, care se corelează cu lumea și, prin urmare, ia asupra Sa principala trăsătură a vieții lumii - temporalitatea, sau schimbarea, sau Prin urmare, în problema "trimiterii Duhului Sfânt" ne întâlnim cu o schimbare de epoci: "În prima epocă, Duhul Sfânt este trimis inițial de Tatăl, iar din aceasta binecuvântarea Duhului atrage după sine trimiterea Fiului (care este menționată în Isaia XBVI, : "și Acum Domnul Dumnezeu iar Duhul Său m-a trimis") Trimiterea Duhului de către Sfântul Părinte înainte de epifania Fiului pe care o avem în Vechiul Testament Această atitudine se schimbă după Înălțare, care deschide o nouă eră în trimiterea în jos a Duhul Sfânt Căci, ca urmare a întrupării lui Dumnezeu, Hristos s-a unit cu lumea că El Însuși are puterea de a trimite Duhul Sfânt (cuvintele: "Mi-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ" poate fi aplicat și aici) El trimite Duhul Sfânt în lume deja de la El Însuși și, parcă, asupra Lui Însuși, căci Op este esența și conținutul revelației Duhului Sfânt în lume (Astfel), dacă înainte Duhul Sfânt a fost trimis în lumea Otgyum asupra Fiului pentru a face întruparea, acum El este trimis în lume de către Fiul în virtutea întrupării

complete Iar Duhul Sfânt, trimis în lume de către Fiul, este acum întors către lume, ca atare, către propriul Său ipost El însuși se coboară în lume și nu este trimis să toarne în ea de dragul sau cu ocazia pogorării Fiului și numai după puterea lui" ("U ", ,) "Această schimbare se referă, însă, doar la ordinea diadicei Biblioteca "Runivers" a revelației divine are loc, așa se spune, în cadrul diadei Fiului și a Duhului: mai întâi, Duhul Sfânt este în El, cu El și prin El se întrupează Fiul; și apoi: mai întâi, Fiul lui Dumnezeu întrupat, Dumnezeu-omul, și împreună cu El, în El și prin El, Duhul Sfânt, Care este (deja) Duhul lui Hristos (R , VSh,), Duhul al Ripului (Gal , IV,) ; Aceasta este o relație nu în Treime, ci în Dualitatea Fiului și a Duhului" (U ,) În relațiile de trinitate (să nu mai vorbim de Treime imanentă, dar percepându-le din partea economică) - "Tatăl trimite, iar Fiul și Duhul Sfânt sunt trimiși în lume de către Tatăl, iar această relație generală rămâne neschimbată în toate relațiile în cadrul diadei trimise a Fiului și a Duhului, în care se disting doar imagini diferite ale acestei trimiteri "("U ",) Astfel, această problemă se dovedește a fi direct legată de Dualitatea Fiului și a Duhului, care nu ar trebui absorbită și, ca să spunem așa, dizolvată de relațiile de trinitate din sânul Sfintei Treimi - atât imanente, cât și economice •Ce s-a întâmplat la Rusalii? Știm deja că ceea ce este nou aici, în comparație cu toate revelațiile anterioare ale Duhului Sfânt, este "pogorârea celui mai ppostasic Duh Sfânt și, în plus, nu în limite limitate, nu mai este numai asupra lui Hristos și a Maicii Domnului, dar asupra apostolilor, precum și asupra tuturor celor dinainte Această acceptare s-a răspândit la toată lumea în general și chiar la întreaga lume (care iconografic, în icoana coborârii Duhului Sfânt, este exprimată prin includerea în ea a unei imagini simbolice a cosmosului) Aceasta este ipostaza coborârii Duhului Sfânt în lume, destul de analogă coborârii din cer a Logosului pentru întrupare" (U) Prin urmare, pentru a înțelege sensul și necesitatea ei ar trebui să fie și în legătură cu întruparea lui Hristos - pe cărările celuilalt? legănând Dumnezeu-bărbăție "Hristos, luând natura umană, prin întrupare, unit pentru totdeauna cu ea, iar în ființa sa optologică Vechiul Adam, adică omul firesc, creat și, mai mult, căzut, a devenit Noul Adam în Hristos, omenirea a început a aparține lui Hristos (Acest) Dumnezeu-umanitatea desăvârșită în limitele vieții pământești a lui Hristos este limitată doar de Dumnezeu-omul Însuși și nu trece mai departe Dar este necesar ca (întreaga) omenire , în adâncul ei deja unit cu Hristos , îl primește pe Hristos în propria sa viață, devine al lui Hristos, - "trupul lui Hristos" (În această privință) părăsirea (de către Hristos) a lumii în Înălțare nu înseamnă încetarea legăturii dintre Hristos și umanitate Dar această legătură trebuie realizată și, ca să spunem așa, fixată, precum viața lui Hristos în umanitate și umanitatea în Hristos Uscat- Biblioteca "Runivers" încetarea acestei legături, parcă, o nouă apariție sau reînnoire a întrupării lui Hristos, este coborârea Duhului Sfânt, trimis de Tatăl în Numele Fiului sau, ceea ce este același, de către Fiul din Tatăl Duhul Sfânt, coborând însuși din ceruri, cu Sine însuși, parcă îl aduce din nou pe Hristosul deja întrupat (ca urmare, conținutul predicii apostolice, imediat după primirea Duhului Sfânt, este predominant hristologic) Pogorârea Duhului Sfânt înseamnă împlinirea deplină a lucrării Întrupării în lume și în omenire, iar la Rusalii Duhul Sfânt nu se mai coboară asupra Fecioarei Maria, ca în Buna Vestire, și nu asupra lui Isus, ca în Teofanie, dar deja asupra tuturor și a tuturor, atunci există fundamental pentru întreaga umanitate și pentru întreaga natură Are loc îndumnezeirea întregii

creații (Astfel) Întruparea lui Hristos și pogorârea Duhului Sfânt sunt două fețe ale unuia și aceluiași act - Dumnezeu-bărbăție care (nu se mai epuizează) prin întruparea în persoana lui Hristos, ci continuă dincolo de el omenirea, întregii creații" ("U ", , ,) Îndumnezeirea are limite și, mai mult, în două privințe Pe de o parte, "Fiul și Duhul Sfânt, deși și-au unit viața pentru totdeauna cu creația (prin coborârea din ceruri), totuși, nu îi apar în existența Sa ipostatică: Hristos acționează numai ca putere a lui Hristos sau este slujit ca Trup și Sânge misterios Lui, dar nu ca Persoană; Duhul Sfânt este cunoscut numai în darurile Sale Desigur, aceasta nu este ultima și finala auto-revelație a Dualității Fiului și Duhului Sfânta Rusalii se adresează împlinirilor eshatologice, la fel ca și Înălțarea, a cărei făgăduință este că Cel care S-a înălțat la cer va veni înăuntru în același mod, în același fel a fost văzut înălțându-se la cer ("U ",) Și, pe de altă parte, "coborârea Duhului Sfânt din cer, ca și pogorârea Fiului lui Dumnezeu, care a fost kenoza Lui, este și kenoza celui de-al treilea ipostas (Această kenoză a ei) este exprimată într-o nouă legătură a Duhului Sfânt cu lumea, care diferă de cea care a existat încă de la crearea lumii, când Duhul lui Dumnezeu s-a repezit de-a lungul apelor De-a lungul întregului Vechi Testament, Duhul lui Dumnezeu a plutit sub creație, trimis acolo în mod deliberat printr-un act al Tatălui, parcă din afară, pentru că El nu avea propriul Său loc în lume pentru Sine Dar după întrupare, un asemenea loc a luat ființă, este tocmai umanitatea lui Hristos , care, prin puterea întrupării lui Dumnezeu, rămâne în lume, tocmai ca lucrare a lui Hristos săvârșită de Duhul Sfânt Dar harul nu forțează libertatea, deși o convinge și o supune Există, parcă, un fel de duel al libertății și al harului, umanitatea creată și darurile Duhului Biblioteca "Runivers" Sfinții, care nu sunt acceptați în întregimea dăruirii lor și, prin urmare, nu sunt dați în întregimea plinătății lor Kenoza Duhului Sfânt constă tocmai în înfrânarea Lui liberă în fața libertății și inerției creaturii Dacă iubirea este răbdare combinată cu smerenie apoi, ca urmare a Iubirii, Duhul Sfânt Se manifestă aici ca Răbdare și Smerenie: venind în lume, harul, în esență, fiind "indeclinabilis et insupe rabi lis", așteaptă la ușa fiecărei inimi "Iată, stau la uşă şi bat; dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el, iar el cu Mine" (Apoc , Sh,) (Se înțelege: și dacă nu deschide ușa, atunci nu voi intra) Acest lucru se spune nu numai despre Hristos, ci și despre Duhul Sfânt, care, cu inspirațiile Sale pline de har, bate în inima unei persoane, chemându-l să-l găsească pe Hristos trăind în el (Astfel) Duhul Sfânt a coborât din cer, parcă, întâlnește un obstacol sau la intrarea în lume, de aceea El rămâne, parcă, deasupra lumii, căutând să se agațe de ea, să o îndumnezeiască conectează-te cu el Această kenoză a Duhului Sfânt se extinde asupra noastră tuturor Și cu această kenoză a Duhului se leagă, parcă, relativa inactivitate a întrupării lui Hristos în lume Hristos, primind de la Tatăl "toată puterea în cer și pe pământ", nu o posedă de fapt Hristos este Suveranul, dar domnia Sa nu s-a desăvârșit , Duhul Sfânt S-a pogorât în lume , dar tot în noi nu a locuit (de aceea în rugăciunea către Duhul Sfânt ne rugăm: "vino și locuiește în noi") De aceea, Hristos este Împărat, dar nu domnește, ci, dimpotrivă , în "viziunea unui sclav" simpatizează cu umanitatea Sa, deși El rămâne în slava Sa cerească Limita acestei slujbe (a lui Hristos) este depășirea completă a keposis-ului Duhului Sfânt, și împreună cu kenoza lui Hristos, "când Dumnezeu este totul în toți", când Împărăția lui Dumnezeu se va împlini în toată creația Până atunci, deși slăvit, Hristos este răstignit în

lume în umanitatea Sa, iar mielul este temperat în jertfa euharistică a acestei Golgote aflate în desfășurare De aici rezultă cu deplină evidență faptul de bază: Cincizecimea continuă în lume, având o dată început, dar nu finalizat până la sfârșit Darurile pline de har ale Duhului Sfânt, deși nu mai sunt în viziunea limbilor de foc, ci în mod invizibil, continuă să se reverse în lume, transformând-o în nevăzut, atâta timp cât lumea rămâne netransformată Duhul Sfânt inspiră omenirea și astfel intră în istoria ei Kenoza Duhului, una și indivizibilă, face ca revelația Lui să se întâmple "de multe ori și în multe feluri" în istorie - istoria Bisericii, a umanității, a întregii lumi Kenoza Spiritului încorporează inspirațiile Sale particulare, darurile Sale individuale în creativitatea umană, făcându-L principiul atotcuprinzător al vieții Biblioteca "Runivers" (Totuși) faptul acestei Cincizecimi continue este legat de absența revelației postasice în ea a Duhului Sfânt, Care Se manifestă numai în darurile Sale Spre deosebire de cel de-al Doilea Ipostas, care la coborâre se dezvăluie imediat, deși își ascunde divinitatea în keposis-ul său ca de la sine, al treilea ipostas își dezvăluie divinitatea, dar se ascunde De aceea, de sărbătoarea Rusaliilor, Duhul Sfânt este considerat nu atât ca ipostasul Său coborât din cer, ci ca Duhul Sfânt trimis de Fiul de la Tatăl în darurile Sale, ca să spunem așa, nu ca subiect, ci obiect, nu Dătător, ci Dar ! ("U", - ; Acest dar, așa cum sa indicat deja mai sus, are o intensitate diferită și poate varia în grade - începând cu revelația naturală impersonală a harului natural (care primește o nouă putere și sfințire la Rusalii) și până sus la senzații de prezență personală a Duhului Sfânt și mărturia Lui directă Ultima revelație este deja în pragul apariției personale a Duhului Sfânt în Parusin și este o anticipare a realizărilor eshologice Este caracteristică mai ales unic și irepetabil epoca "epocii apostolice" viața apostolilor, precum și a celorlalți fii ai acestui veac, este că afluxul Duhului Sfânt, așa cum spunea, își pierde caracterul misterios, dar devine evident și îndoielnic deci că este complet clar și sigur dacă aceste persoane au acceptat Duhul de descendență sau nu încă Această prezență a Duhului Sfânt Însuși, indiferent de darurile speciale pe care El le dă, este cea mai remarcabilă trăsătură în Biserica apostolică Aceasta nu este doar inspirație, inspirație divină de sus, ci tocmai prezența plină de har a Sfântului Duh Însuși (U , ,) Totuși, "călăuzirea directă a Duhului lui Dumnezeu este o stare excepțională chiar și pentru acea epocă și pentru apostolii înșiși - o voință specială, deliberată și exclusivă a Duhului lui Dumnezeu, care nu a fost nicidecum continuă și continuă ; prin urmare, este complet greșit să facem din ceea ce am avut în D A norma pentru fiecare persoană și pentru toate timpurile și să căutăm pe această bază nu numai inspirație generală, ci și îndrumări specifice în toate deciziile vieții "(U ,) Ultima remarcă este îndreptată împotriva practicii mișcării religioase "Oxford Groups", care își bazează viața pe așteptarea cu rugăciune a sugestiilor Duhului Sfânt ca răspuns la starea pasivă a spiritului uman, luptă pentru depersonalizarea completă și predarea față de Dumnezeu Aceste momente de "dăruire de sine" sunt trăite de membrii grupurilor, atât în comun, cât și individual Biblioteca "Runivers" dual, în plus, primele gânduri care vin în minte după rugăciune sunt înregistrate ca sugestii de sus Opunându-se acestei practici (care a acaparat în anii treizeci ai secolului XX un număr semnificativ de credincioși în principal din lumea anglo-saxonă), pr Serghie arată că "Duhul Sfânt dă inspirațiile și învățăturile Sale ca răspuns la eforturile și căutările omenești, combinându-le cu acestea din urmă într-un singur act de inspirație

umană, binecuvântat de sus, adică Dumnezeu-omul este inspirat pentru totdeauna și eu (care se numește de obicei - abreviat, dar deci inexact și chiar ambiguu - inspirație divină) Elementul de căutare și creativitate umană nu poate fi abolit și înlocuit cu un fel de divinație sau sugestie sacră, în care o persoană se transformă într-o tabula rasa pentru înregistrarea sugestiilor Desigur, Duhul Sfânt îi călăuzește pe cei care Îl caută și le dă tăria și înțelepciunea Sa, dar această înțelepciune este înțelepciunea umană inspirată de Duhul Sfânt și, prin urmare, de obicei, cu excepția cazurilor de înaltă sfințenie, care, însă, nu este caracterizată prin infailibilitate întotdeauna și în toate, chiar și gândurile și spusele inspirate sunt limitate din punct de vedere uman și, în acest sens, nu sunt infailibile - relativ doar și nu absolut adevărate" ("U",) În contrast cu aceste daruri excepționale ale Duhului Sfânt, care au fost revărsate asupra apostolilor (și asupra poporului rar ales de Dumnezeu, precum Nair , Sf Serafim), darurile obișnuite, ca să spunem așa, "normale" Cincizecimii sunt disponibile pentru toți oamenii fără excepție, iar acest lucru îi face o trăsătură distinctivă în comparație cu darurile Vechiului Testament Această universalitate are însă un caracter aparte și nu-și depersonalizează purtătorii, de la care fiecare își primește darul "Fiecăruia i se dă manifestarea Duhului spre folos" (I Cor , XII,) și în acest sens, în Biserică nu există oameni dăruiți, care să fie lipsiți de darul lor" (U ,) Duhul Sfânt, coborât în lume, este aproape și accesibil fiecărei persoane Dar această universalitate a darurilor Rusaliilor nu se referă la conținutul lor ("căci unuia va da Duhul cuvântul de înțelepciune (filozofie), altuia cuvântul de cunoaștere (știință) , altuia dăruiește vindecare, altul face minuni), dar celor înzestrați! și toate darurile posibile , a căror listă (de către Apostolul Pavel) nu este exhaustivă, așa cum este confirmată și de finalul "după cum vrea El" Aici se subliniază diversitatea darurilor unicului Duh și, în același timp, prezența Duhului Însuși în fiecare dintre daruri, totum, in parte sau pars pro toto" ("U ",) Ca urmare, în analiza sa asupra darurilor Rusaliilor, pr Sergius nu se oprește asupra cadourilor private individuale (dintre care, evident, poate exista un numar infinit - respectiv Biblioteca "Runivers" imagini ale creativității umane, vocației și inspirației), ci pe cele ale proprietăților sau calităților lor comune, ca să spunem așa, coeficienții lor spirituali, care le fac "daruri ale Rusaliilor" Așa despre Serghie consideră darul profeției, al vieții spirituale și al iubirii Toate sunt în mod inevitabil inerente vieții fiecărei persoane care a primit Duhul Sfânt, iar în afara lor, toate celelalte calități și virtuți ale sale își pierd semnificația, transformându-se în "alama răsunătoare și un chimval răsunător" Profeția, ca dar privat și trimis individual, a fost o întâmplare tipică a Rusaliilor din Vechiul Testament Slujirea profetică a Noului Testament diferă semnificativ de profeția Vechiului Testament Care este esența lui? Din cuvintele profetului Ioel, repetate și interpretate de Sf Petru în "primul său discurs inspirat de Duhul Sfânt, imediat după coborârea Sa (este limpede că) Rusaliile este o consacrare generală profeției, pentru care fiecare primește propriul său dar special (în sacramentul creștinului: "pecetea darului" al Duhului Sfânt")" ("W ", ,) Căci "în conținutul textului lui Ioel nu găsim altceva decât o profeție despre profeția universală: "Și se va întâmpla în zilele din urmă că voi turna Duhul Meu peste orice făptură și pe fiii și fiicele voastre vor prooroci și tinerii tăi vor avea vedenii, iar bătrânii tăi vor fi svidemy vradumlyae-noi vom fi Și peste slujitorii Mei și asupra roabelor Mele

în acele zile Îmi voi revărsa Duhul Meu și ei vor profeți" (D&L,) În consecință, profeția Noului Testament este interpretată de pr Serghie ca "spiritualitatea universală a umanității creștine de după Rusalii, care, în inspirația sa umană creată, este capabilă să primească darul Duhului Sfânt și să fie inspirată de acesta În același timp, inspirația umană devine divin-umană și, în acest sens, din nou profetică Darul profeției face ca o persoană să fie diferită de sine, trăind în sine și nu propria sa viață, care, însă, este asimilată ca a lui proprii Este în același timp o ieșire din sine ("extaz, frenezie") și intrarea într-o persoană a unui nou început de viață Profeția este o întâlnire și unire a spiritului uman cu un alt început Este ceea ce numim inspirație, mai mult, este identică cu ea, precum bucuria și încântarea acelei inspirații Desigur, inspirațiile pot fi diferite, pe cât pot, pot exista spirite măgulitoare, dar există o singură inspirație adevărată și există un singur eros adevărat, - profeția, despre care vorbește profetul Ioel Această idee, desigur, nu poate fi înțeleasă în sensul că, după Rusalii, toată inspirația umană este profeție și inspirată de Dumnezeu, așa că este, așa cum ar fi, un dat de la sine Dimpotrivă Biblioteca "Runivers" gură Aceasta este cea mai înaltă predestinare limitativă, care, totuși, este dată, și, prin urmare, în interior și este dată la Rusalii" ("U ", ,) Profeția Noului Testament, înțeleasă ca "purtare universală a omenirii creștine" se apropie extrem de aproape de darul "vieții spirituale", care este, de asemenea, "în întregime legată de Rusalii și imposibil înainte sau în afară de aceasta Faptul vieții spirituale este descris din diferite unghiuri în Cuvântul lui Dumnezeu, precum și în literatura ascetică Dar oricât de diferite sunt manifestările și evaluările sale, rămâne obișnuit ca în viața spirituală o persoană să accepte ceva mai înalt decât el însuși, un principiu supranatural și, totuși, este asimilat de el, intră în propria sa viață, care devine astfel firească supranatural" ("U ",) Această definiție a vieții spirituale este atât de asemănătoare cu definiția de mai sus a profeției Noului Testament, încât aproape că nu diferă de ea Și acest lucru este destul de firesc, deoarece atât profeția, cât și viața spirituală sunt în înțelegerea pr Serghie - nu sunt daruri particulare și speciale ale Duhului Sfânt, ci acea calitate generală a ființei Noului Testament, care este inerentă vieții fiecărei persoane care a primit harul Duhului Sfânt "Domnul vorbește despre primirea Duhului ca despre o nouă naștere: "ceea ce este născut din trup este trup și ceea ce este născut din Duh este duh" (Io Sh, -) Această nouă viață se naște în bătrânul Nu poate fi o chestiune de realizare umană, oricât de înaltă ar fi, dar presupune participarea puterii divine care coboară asupra omului Harul este un dar supranatural care poate fi dat sau nu, dar nimic uman nu poate fi completat sau înlocuit Viața în Hristos este comuniune cu Duhul Sfânt, iar în felul acestei vieți "creștinii" devin "purtători de duh" Aceasta se realizează ca o nouă naștere, spirituală, în om, prin Botezul cu apă și Duh - ca fapt nou al vieţii: uşile chiliei interioare a omului duhovnicesc se deschid pentru intrarea Duhului Sfânt Aceasta este acţiunea lui Dumnezeu în om, care se realizează prin voia lui Dumnezeu ("Duhul respiră acolo unde X este clar"), deși, prin voia lui Dumnezeu, în viața Bisericii și este asociat cu un sacrament, și anume botezul" ("U ", , ,) Apropiind astfel profeția și viața spirituală în ceea ce privește conținutul și esența lor, pr Sergius nu face o distincție mai precisă între ele; dar din contextul descrierii lor este clar că profeția - în înțelegerea lui - are o orientare eshatologică într-o măsură mai mare decât viața spirituală; că, într-un fel, este mai puțin

legată de instituțiile bisericești Biblioteca "Runivers" lepiami; că în manifestările sale seamănă mai degrabă cu fulgerele bruște ale inspirațiilor Spiritului decât cu încălzirea și iluminarea constantă de către El a naturii umane în viața sa spirituală "Nu există un sacrament special al inspirației divine (pe care p -Catolicii vor să-l vadă în charisma infailibilità lis a papei vorbind ex cathedra Profeția sau inspirația care coboară de sus, ca răspuns la aspirația umană, este un dar gratuit care este dat direct de Duhul Sfânt, sacramentul direct al Rusaliilor, care, desigur, nu este terminat și nu este eliminat în Biserică prin prezența anumitor sacramente: "Duhul respiră unde vrea" și cum vrea El (după cum vrea El)) Și profeția este, în general, creativitate, aprinsă de inspirație și înaripată de îndrăzneală, acesta este eros creator în Biserică, în umanitatea purtătoare de duh"("U ",) În viața spirituală, "prin puterea influenței harului , viața divină devine, parcă, natura proprie a spiritului uman, în care trăiește în paralel cu viața naturii naturale, două firești, dar unul ipostatic" ("U ",) Acest scop comun de "dobândire a Duhului Sfânt" (după cuvântul divin inspirat al Sfântului Serafim) poate face obiectul unei discipline spirituale speciale - "științe ale științelor și artelor" a artelor" - asceţi Căci "viața spirituală este o confruntare constantă între omul spiritual și cel natural, duhul și trupul, neprihănirea și păcatul Însăși existența acestei confruntări a vieții, conștiința păcatului de către păcătos, este deja un fapt al începutului vieții spirituale, iar fiecare pas pe acest drum, fiecare mică victorie este ajutată de har Viața duhovnicească este așadar neapărat o cale ascetică, iar în seriozitatea ei chiar una tragică, și numai în punctele alese de ea harul luminează cu raza sa pe călătorul care este epuizat în inutilitatea eforturilor sale Mai mult, această cale nu are sfârșit, căci cearta dintre Vechiul și Noul Adam este ireconciliabilă Dar; cu cât o persoană intră mai adânc în această confruntare spirituală, cu atât mai real devine pentru el propriul său spirit și viața sa spirituală și cu atât mai neîndoielnice sunt darurile pline de har, roadele spiritului" (U ,) În analiza acestui drum ascetic, pr Sergius insistă asupra a două dintre punctele sale esențiale, adesea trecute cu vederea în disciplina ascetică tradițională Calea ascetică nu poate fi doar calea mântuirii personale și a "egoismului transcendent" "Subiectul direct al vieții spirituale este (adevărat) o personalitate umană separată Prin urmare, când vine vorba de mântuire, adică de realizarea unei vieți pline de har, mântuirea personală este de obicei înțeleasă, deoarece asceții Biblioteca "Runivers" o ispravă spirituală nu poate fi realizată decât de fiecare persoană în mod individual Totuși, dacă zăbovim doar asupra acestui moment personal de mântuire, atunci inevitabil vom începe să considerăm Biserica ca un simplu șir de atomi separați care nu sunt legați între ei , și însăși conceptul de Biserică în ansamblu Forța motrice a ascezei creștine este (în consecință) nu egoismul religios al mântuirii personale, despărțind persoana dată de întreg și despărțind mădularul de trup, ci iubirea creștină asceza este (asceza) catolică, fiind calea iubirii pentru Dumnezeu, dar și pentru aproapele, "aprinderea unei inimi milostive", după spusele Sf Isaac Sirin Asceza creștină în acest sens, spre deosebire de budistă, nu este automortificarea, ca cale către nirvana, ci afirmarea vieții în dragoste" (U , ,) / A doua trăsătură distinctivă a ascezei creștine este caracterul său activ creativ, care decurge direct din Dumnezeu-umanitatea spiritului uman Căci dacă, pe de o parte, "eforturile din viața spirituală sunt preponderent negative în natură (lupta cu sine) , iar calitatea generalizantă a întregului drum

al Crucii este smerenia (atunci, pe de altă parte), adevărul despre cruce este că nu trebuie doar acceptată pentru purtare și purtată, ci și luată, alege-ți propria cruce Luarea activă este inseparabil legată de purtarea pasivă (Căci) nu i se dă persoanei (pur și simplu) să-și desființeze voința, căci chiar și "taierea" presupune cea mai mare tensiune a ei Și aceasta este o necesitate spirituală, care este comandată de spiritul însuși care trăiește în trecut Prin urmare, ambele părți - smerenia și îndrăzneala profetică - aparțin în mod egal vieții spirituale, unității concrete de autodeterminare a spiritului, deschiderea la acceptarea vieții divine "("U ", , , ,) Pagini dedicate Serghie la această problemă de viață, în care ascultarea și creativitatea, smerenia și îndrăzneala, credința și faptele, rugăciunea și cultura sunt conjugate antinomic (U , -), sunt printre cele mai puternice, convingătoare și sofianice, viziunea divino-umană Continuarea lor firească este o analiză fenomenologică a iubirii bisericești (kinonia), a iubirii de popor, a prieteniei, a căsătoriei și a monahismului ("U ", ,), în care pr Serghie, cu o subtilitate uimitoare, distinge elementele lor naturale și binecuvântate și arată că "Duhul Sfânt nu desființează imaginile iubirii naturale care poartă natura Biblioteca "Runivers" harul (care îi face un receptacol al iubirii pline de har), dar îi ridică prin inspirația sa la o stare superioară de har" ("U ",) Aceste fragmente din Mângâietorul sunt nu numai capitolele pneumatologiei, ci și baza doctrinei moralității, un fel de sofiologie aplicată, ale cărei elemente axiologice decurg direct din adevărurile ontologiei și antropologiei Căci "puterea iubirii este pecetea chipului lui Dumnezeu în om: "vedeți ce dragoste ne-a dat Tatăl, ca să fim chemați și să fim copii ai lui Dumnezeu" (I, Jo , Ili, I) Posibilitatea obiectivă a iubirii, care este absentă într-un subiect mono-ipostatic, pentru care este posibil doar egocentrismul, este asociată cu poliunitatea rasei umane (precum și catedrala îngerească), în imaginea trinității (care este deja poliunitate) a Sfintei Treimi Centrele multiple ale ființei individuale sunt conectate prin unitatea vieții sau consubstanțial, care a dat în natura generică, dar este dat doar în ființa individuală, prin urmare, este subiectul realizării (sau al nerealizării) în poliunitatea liberă a iubirii , în catolicitatea vieții "(U ,) Această dăruire a iubirii este "o bază firească pentru acceptarea darului plin de har al iubirii, care, ca în orice, este dat nu printr-un act mecanic de violență împotriva unei persoane fizice, ci printr-o combinație sinergică de eforturi umane faţă de Duhul Sfânt De aceea este posibilă asceta iubirii, metodologia şi munca sa, ca să spunem aşa , dezvăluite de ap Pavel în I Cor XПI În această învățătură a lui, ambele părți ale iubirii sunt de fapt distinse ca un singur act inspirat de Dumnezeu sau Dumnezeu-uman: și, în mod firesc, latura umană a iubirii, care este dată efortului uman și plină de har iubire de la Duhul Sfânt Această iubire plină de har este dată doar ca răspuns la căutarea ei Această căutare este "calea perfectă", "păzirea poruncilor" (În această privință) nu poate decât să surprindă că în discuția de adio Domnul repetă în repetate rânduri: "Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu și să vă iubiți unii pe alții" (Io XIII,) , cf XV , ,) De ce este aceasta o poruncă nouă? Nu se atârnă "legea și profeții" de poruncile iubirii? Singurul răspuns la această întrebare firească este că Domnul aici are în vedere tocmai dobândirea iubirii pline de har de la Duhul Sfânt, promisiunile cărora le este dedicată în principal Convorbirea de Adio Și totuși, Domnul dă această făgăduință tocmai ca o poruncă, în mod evident adresată voinței umane Prin urmare, se cere și efortul uman pentru a dobândi iubirea cu

care Hristos ne-a iubit Și aceasta este iubirea în Duhul Sfânt, așa cum este cu podeaua Biblioteca "Runivers" Urmează cu oarecare claritate din ultimele cuvinte ale Rugăciunii Marelui Preot: "Fie ca iubirea cu care M-ai iubit să fie în ei, iar eu în ei" (XVP,) Această Iubire este Însuși Duhul Sfânt și aceste cuvinte se referă în mod clar la darul iubirii de la Rusalii" (D&L, ,) În lumina acestei înțelegeri sinergice a realizărilor umane și a harului divin, toate imaginile creativității și vieții umane devin acceptatoare de Dumnezeu și purtătoare de spirit "Darurile naturale sunt, parcă, un substrat pentru acțiunea harului, o chemare și o chemare a făpturii" ("U ",) Iar răspunsul la această întrebare este coborârea și locuința în noi ("vino și locuiește în noi") a Duhului Sfânt - îndumnezeirea naturii noastre create prin comuniunea vieții divine Această îndumnezeire nu cunoaște limite și limite, cu excepția celor pe care creația însăși le stabilește Duhului Sfânt Căci "Dragostea divină tânjește să fie revărsată asupra făpturii dar se oprește înaintea limitărilor ^susceptibilității ei Dragostea, puterea "prințului acestei lumi", lumea însăși, stabilește aici granițe pentru Ea, nu numai prin creatura sa, ci și prin căderea ei înghețată Această abstinență în dragoste se face în numele iubirii, a acelei iubiri care vrea să mențină indestructibilă existența lumii și a omului, chiar și cu perversiunile și limitările ei, dar în propria sa natură și în libertatea ei ontologică Dragostea preferă să păstreze incompletitudinea revelației sale, astfel încât prin incapacitatea ei de a nu-și rupe propriul mod de a fi al creației, încălcându-și ritmul și libertatea interior Iar jertfa acestei iubiri este că Dumnezeu trebuie să îndure lumea cu ea ei imperfecțiunile ("O, necredincios și depravat, atâta timp cât voi fi cu tine, cât te voi răbda " Mt xvii,), fără a-și încălca propria autodeterminare, îndură și așteaptă Și această abstinență, această moderare a influenței, într-un cuvânt, kenoza Duhului Sfânt, este iubirea de jertfă de sine a Iubirii" ("U ",) Totuși, această abstinență nu este veșnică, căci "există deja o putere supra-pașnică în lume, suficientă pentru a o salva și transforma Și, în acest sens, se poate spune că soarta lumii a fost deja hotărâtă, în sensul mântuirii și transfigurării ei definitive" (U ,) Cincizecimea în curs este doar calea și pregătirea pentru Cincizecimea veșnică, când Dumnezeu va fi totul în toți Fiind "în istorie", conținând doar o parte infinitezimală din acele daruri care sunt date de Duhul Sfânt acestui eon, în mod firesc nu putem avea nici măcar o idee aproximativă despre ceea ce vor fi aceste daruri în împărăția veacului viitor "Latura de altă lume și eshatologică a Rusaliilor nu ne este dezvăluită Dar o încercare de a-și limita limitele la istorie ar însemna Biblioteca "Runivers" limitare de către ei și Biserică Iar dacă o asemenea limitare a Bisericii nu poate fi concepută, atunci limitarea Rusaliilor nu poate fi concepută în aceeași măsură care nu cunoaște limite nici în profunzime, nici în lățime" (U ,) Cartea despre Mângâietorul este completată cu capitolul "Tatăl", care este "Epilogul, iar împreună cu Prologul, la prima și a doua parte a tratatului despre Dumnezeu-bărbăție" Este un epilog la doctrina Sfintei Treimi, pentru că despre Tatăl nu știm decât prin Fiul și prin Duhul Sfânt Prin urmare, tot ceea ce putem ști despre ipostaza Celui Revelator trebuie să urmeze și să curgă în mod firesc din doctrina Ipostasurilor Revelatoare ale Fiului și Duhului Și patrologia este în acest sens concluzia, "epilogul" hristologiei și peumatologiei Dar, pe de altă parte, este și Prologul lor; căci Tatăl este Începutul, Izvorul, Tatăl - atât al Fiului, cât și al Sfântului Duh - și, în acest sens, învățătura despre El precede ontologic învățătura despre Născut și Produs Doctrina

Tatălui și relația Sa cu Fiul și cu Duhul Sfânt este astfel începutul și sfârșitul, alfa și omega întregii teologii și conține în sine, într-o formă ascunsă și supraextinsă, toate problemele ei Și, în primul rând, aceasta se referă la antinomia teologică de bază care apare inevitabil de îndată ce experiența directă a vieții religioase tinde să ia forma cunoașterii, cuvântului despre Dumnezeu; aceasta este antinomia teologiei apofatice și catafatice Am vorbit deja despre asta într-o altă legătură Dar dacă până acum această antinomie ne-a fost revelată ca un postulat al gândirii optologice și epistemologice, acum ea își găsește adevărata sursă în relația dintre ipostazele revelatoare și revelatoare ale Sfintei Treimi Căci în ceea ce privește Tatăl, "Cine este tăcerea, misterul, transcendent chiar și în Sfânta Treime , Care rămâne dincolo și inaccesibil - "în ceruri", - de necunoscut și ascuns" (D&L,), - este doar potrivită "necunoașterea înțeleaptă a teologiei apofatice este tăcerea minții, conștientă de inadecvarea ei față de Dumnezeu și, prin urmare, nu îndrăznește să afirme nimic despre El Cu toate acestea, Tatăl dă naștere veșnic Cuvântului și hărțuiește veșnic pe Dool, dezvăluind ființa Sa în Ei Și, prin urmare, nu ne putem gândi la un Tată care nu se dezvăluie de sine - închis în Sine, singur și singur "În adâncul Sfintei Treimi nu este loc pentru vreo taină" ("U·",) , în Ea nu există nici un apofatism care l-ar despărți pe Tatăl de Fiul și de Duh, ar fă-L transcendent față de Revelațiile Sale Dar crearea (lumii) este și un act al auto-revelației Tatălui Biblioteca "Runivers" "Tatăl Ceresc, Tatăl Domnului Isus Hristos, este, de asemenea, "Tatăl nostru", iar acest lucru trebuie înțeles în sensul aceleiași paternități în revelația de sine și iubire Omul este creat după chipul lui Dumnezeu în care constă în conformarea lui Dumnezeu cu omul " ("U ",) și omul cu Dumnezeu De aceea dacă linia transcendentă dintre Creator și creație introduce în gândirea umană momentul inevitabil al apofatismului (de vreme ce "descoperirea Tatălui în creație nu este adecvată, căci creatura nu-și poate cunoaște pe Dumnezeul și pe Creator, ci Îl cunoaște pe El "în parte" - gh μίρους (I Cor XIII,)" (U ,), atunci acest "nu" al teologiei apofatice este legat de un anume "da" al teologiei catafatice și este momentul ei dialectic" (U ,) Iar tăcerea plină de respect a misticului trebuie în mod necesar completată de căutarea și înțelegerea teologului, care sunt și un răspuns uman la chemarea lui Dumnezeu la "fietatea divină și fiica divină - acel dar cel mai înalt cu care Creatorul a onorat Creația Lui" (U ,) Legătura dintre apofatic și catafatic se dezvăluie, pe de altă parte, ca o legătură între transcendent și imanent, absolutul cu relativul, misterul cu revelația Astfel, principalele categorii și antinomii ale ontologiei și epistemologiei sofiologice se dovedesc a fi direct legate de doctrina Sfintei Treimi și își găsesc originea și izvorul în adevărul despre Dumnezeu Tatăl, care se revelează în dualitatea Fiului și a Spirit Această auto-revelație, așa cum știm din doctrina generală a Sfintei Treimi, este principiul de bază în înțelegerea pr Serghie al întregii probleme trinitare Acesta din urmă este interpretat de el nu ca o relație și nu ca origine a Ipostazelor, ci ca o singură viață a Divinității Auto-revelatoare, în plus, această revelație este conținutul atât al vieții intratrinitare a "Trimii imanente" , și relația lui Dumnezeu cu creația în "Trinitatea Economică" "Acea corelație în revelația de sine care există în adâncurile Sfintei Treimi" se manifestă în crearea lumii; iar această relație se manifestă nu numai în crearea lumii, ci și în spălarea liniilor despre ea, precum și în mântuire și dispensare" ("U ",) Această corelație este determinată de conceptul de monarhie a

Părintelui, care îmbină antinomic în sine începutul divinității egale a celor trei ipostaze cu principiul ierarhismului lor "Adecvarea completă a revelației Tatălui în Fiul este mărturisită în Cuvântul lui Dumnezeu cu atât de indiscutabil încât nu este nevoie să insistăm în mod special asupra ei Fiul este imaginea ipostatică a Tatălui și Tatăl Se va arăta în Fiul Se poate spune că aici Predicatul Divin, Cuvântul, este absolut adecvat Subiectului Divin, dar aceasta este identitatea lor Biblioteca "Runivers" El există în două ipostaze separate, despre care în același timp se poate spune: "Eu și Tatăl suntem una", adică se afirmă simultan separarea lor, iar împreună, identitatea lor în iubirea lor reciprocă Dar Tatăl se descoperă nu numai în Fiul, ci și în Duhul Sfânt Și, întrucât auto-revelația Tatălui are loc și în al treilea ipostas, se distinge prin aceleași trăsături ca și în Fiul - adecvarea și identitate Avem (despre aceasta) îndrumare mărturia Apostolului: "Duhul pătrunde totul, și adâncurile lui Dumnezeu Nimeni nu-L cunoaște pe Dumnezeu, decât Duhul lui Dumnezeu" (I Cor II) , -) Și, pe de altă parte, avem și mărturia Fiului despre adecvarea Duhului Sfânt față de Sine și prin El față de Tatăl: "El (Duhul Adevărului) va slăvi Mă, căci El va lua de la Mine și vă va vesti Tot ce are Tatăl este al Meu, de aceea am zis că El va lua de la Meu și vă va declara" (Io , XVI,) Așadar, al treilea ipostas, ca și al doilea, deși nu direct, dar numai prin Fiul, se descoperă Tatăl, astfel încât avem un singur Ipostas revelator al Tatălui și două Ipostasuri revelatoare ale Fiului și Duhului Sfânt" ("U ", ,) Această adecvare completă a Fiului și Duhului Sfântului Ipostas al Tatălui nu este altceva decât principiul divinității egale a Ipostaselor, care este însăși esența dogmei Sfintei Treimi și este atestată cu o claritate incontestabilă în Crezul Atanazian : gloria este egală, maiestatea este co-eternă Așa este Tatăl, așa este Fiul, așa este Duhul Sfânt " Și totuși, alături de începutul divinității egale a Ipostaselor, trebuie să punem principiul ierarhismului lor, care rezultă în mod necesar și din cuvintele Sf Scripturi "Se poate stabili ca fapt general al scrierii Noului Testament că acolo unde se vorbește pur și simplu despre Dumnezeu în legătură cu Isus Hristos și Duhul Sfânt, Tatăl este înțeles destul de clar, ceea ce stabilește un fel de nuanță verbală a diferenței între Dumnezeu Tatăl și alte ipostaze în legătură cu divinitatea lor Hristos, numit în mod invariabil Domnul și Fiul lui Dumnezeu, nu este niciodată numit Dumnezeu și aceasta este aceeași formulare din Crezul de la Niceea: "Cred într-un singur Dumnezeu Tatăl, Atotputernic, Creator , și într-un singur Domn ν,ύριος Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu (deși a adăugat împotriva arienilor: Dumnezeu este adevărat de la Dumnezeu este adevărat) și în Duhul Sfânt, Domnul a " "Desigur, această nuanță de gândire, exprimată în această utilizare a cuvântului, nu poate fi în niciun caz înțeleasă în sensul unitar, că numai Tatăl este Dumnezeu, avându-L pe Dumnezeu Biblioteca "Runivers" pe care Fiul și Duhul nu le au și astfel se zguduie dogma Treimii, care nu trebuie să fie Dar nu putem ignora cu neglijență acest fapt, care ascunde în sine un gând special care trebuie inclus în doctrina Sfintei Treimi În plus, după cum am văzut, în unele texte Tatăl este numit direct nu numai Tatăl, ci și Domnul și Dumnezeul lui Isus Hristos Și Hristos Însuși L-a numit pe Tatăl Dumnezeu și Tatăl Său Și dacă în zilele slujirii Sale pământești putem limita sensul (aceste cuvinte) asociindu-le cu kenoza Sa, atunci această explicație clar nu este suficientă pentru a înțelege cuvintele Mântuitorului către Magdalena: "Tatălui Meu și Dumnezeul Meu" după înviere Ajungem la concluzia că, într-un anumit sens, Tatăl este Dumnezeu și pentru Fiul - nu numai în umilirea Sa capotică, ci și în

starea de slăvire în ceruri și, în consecință, în viața veșnică a Sfintei Treimi - imanent, dar nu numai economic Aceasta este dovada directă a Cuvântului lui Dumnezeu În raport cu Duhul Sfânt, acesta nu poate găsi o asemenea confirmare directă ca în raport cu Fiul, având în vedere faptul că Personalitatea Duhului Sfânt nu este deloc menționată, dar indirect poate fi stabilită a fortiriori, pe baza a relației generale dintre Fiul și Duhul Sfânt, așa cum sunt trimise de Fiul și manifestându-L" ("U ", , ,) Monarhia Tatălui se dezvăluie astfel la începutul ierarhismului, care constă în "distincția care decurge din corelarea ipostazelor, cu recunoașterea egalității lor ontologice complete sau a divinității egale" ("U ",) Acest ierarhism își găsește expresia în acel misterios, dar și "fapt incontestabil că atât Fiul, cât și Duhul Sfânt se roagă Tatălui - cât și Tatălui Său și Dumnezeu y (după expresia obișnuită din Noul Testament), și relația lor cu Tatăl , împreună cu divinitatea egală prin nașterea divină și procesiune, este rugător" (U ,) "Hristos s-a rugat neîncetat și a fost o rugăciune autentică, nu săvârșită doar ca un exemplu Căci dacă rugăciunea Domnului "în zilele cărnii Sale" a fost determinată de conținutul ei prin slujirea Sa kenotică sau înjosirea de sine ("cu un strigăt puternic și lacrimi, a adus rugăciuni și rugăciuni celui care poate să-L salveze de la moarte " Evr V,), atunci însuși faptul rugăciunii "sau posibilitatea ei își poate găsi o explicație suficientă numai în cenoză ? La urma urmei, rugăciunea, pe lângă unul sau altul din conținutul său, este un act personal al celui care se roagă, în care personalitatea lui își găsește expresia Kenoza, pe de altă parte, se referă la viața acestei Personalități, Starea ei, dar nu se referă la Personalitatea Însuși, care rămâne neschimbată Biblioteca "Runivers" De aici trebuie neapărat să tragem concluzia că în Hristos, ca Dumnezeu-om, Logosul Însuși s-a rugat Tatălui Atitudinea rugătoare a Fiului față de Tatăl, ca față de Dumnezeul Său, nu este temporară, ci veșnică" (U ,) Și pe această atitudine de rugăciune a Lui în sânul Sfintei Treimi se întemeiază faptul veșnicei Înalte Preoții a lui Hristos Căci "lucrarea Marelui Preot este rugăciune cu jertfă Și deși Hristos, "făcând jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta Tatălui" (Evr X,), totuși, această jertfă o singură dată (pe care apostolul o contrastează cu jertfele multiple din Vechiul Testament) nu este doar un act unic, ci are pentru sine o forță veșnică și, ca să spunem așa, o durată veșnică Așezarea Fiului la dreapta Tatălui nu elimină mijlocirea Sa mare preot, mijlocirea rugăciunii pentru lume prin puterea jertfei Sale, deoarece această jertfă de o singură dată nu numai că nu contrazice, ci este baza pentru faptul că jertfa euharistică de pe pământ este oferită pe toate altarele în orice moment până la sfârșitul acestui eop (și într-un anumit sens continuă după el) Fiul lui Dumnezeu este Marele Preot veșnic în Sfânta Treime, oferind Tatălui jertfa iubirii filiale și numai prin puterea acestei înalte preoții veșnice este și Marele nostru Preot, mijlocind pentru lume înaintea Tatălui" ("W ",) "Dar dacă Fiul este Marele Preot înaintea Tatălui și a lui Dumnezeu atunci ce se poate spune despre "Duhul lui Hristos", al treilea ipostas? Este Opa în afara acestei relații de rugăciune cu Dumnezeu și Tatăl, ca neavând slujirea Marelui Preot a Fiului, sau este Opa o imagine diferită a aceleiași relații de rugăciune, în conformitate cu proprietățile Sale ipostatice? Dar poate fi o întrebare despre aceasta, dacă știm că Duhul Sfânt, odihnindu-se veșnic pe Fiul, a coborât și rămâne peste Dumnezeu-omul, inspirându-L? Și dacă aceste inspirații sunt realizate în rugăciune neîncetată, exprimată în jertfe de rugăciune, atunci nu este clar că există un Duh inspirator și un Duh

rugător, chiar și, s-ar putea spune, este rugăciunea însăși? Dar pe lângă aceasta avem și o dovadă directă a Cuvântului lui Dumnezeu că "am primit Duhul înfierii prin care strigăm către Avva Tatăl" (P+, VSh,); că "Dumnezeu a trimis în inimile noastre Duhul Fiului Său, strigând către Avva Tatăl" (Gal IV,); și că "Duhul ne întărește în slăbiciunile noastre, căci nu știm pentru ce să ne rugăm cum ar trebui, dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu gemete inexprimabile Cel ce cercetează inima știe ce are în minte Duhul, căci El mijlocește pentru sfinți după Dumnezeirea Sa" (R , vш,) Aici se vorbește direct despre mijlocirea în rugăciune a Duhului Sfânt, iar această idee este confirmată de Biblioteca "Runivers" o mențiune paralelă a mijlocirii mijlocitoare a lui Hristos în ceruri pentru noi: "Hristos a murit, dar și a înviat: El este și la dreapta lui Dumnezeu, și El mijlocește pentru noi" ("U ",) Dar ce poate însemna această atitudine de rugăciune a celui de-al doilea și al treilea ipostas față de ipostasul Tatălui? Căci "în rugăciunea Fiului și a Sfântului Duh, noi, desigur, nu putem permite niciunul dintre semnele rugăciunii făpturii: ipostaze la fel de dumnezeiești sunt la fel de necaracteristice atât pentru lauda creată, cât și pentru mulțumirea făpturii în raport cu Creatorul Perfecțiunea lor divină nu este, în general, caracterizată de nicio petiție "(" U ,) Dar care este rugăciunea lor, dacă nu este nici laudă, nici mulțumire, nici cerere? Putem răspunde la această întrebare doar cu o presupunere descriptivă, căci "limbajul uman este sărac și în acest caz insuficient, căci are un singur cuvânt, iar conceptul de rugăciune este același pentru a desemna o rugăciune creată și o rugăciune divină, care, totuși, sunt la fel de separați unul de celălalt, ca Dumnezeu și creația (Pentru om) însăși natura rugăciunii sale decurge din creatura sa căci este întotdeauna intonata de conștientizarea limitărilor sale de creatură În consecință și Fiul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, condescendent la ființa creată în întruparea lui Hristos și în pogorârea Duhului Sfânt, parcă, uniți-vă cu noi în relația noastră cu Dumnezeu și rugați-vă împreună cu pampas: "Tatăl nostru, care ești în ceruri" Totuși, în felul acesta , rugăciunea celui de-al doilea și al treilea ipostas către Tatăl se referă numai la) coborârea în Dumnezeu" ("U ",) Rugăciunea lor divină în adâncul Sfintei Treimi Înseși nu poate fi altceva decât "o imagine a calificării ipostatice a iubirii, care corespunde autodeterminării (lor) ipostatice", dezvăluind atât principiul monarhiei (Tatăl) iar ierarhiile (ale Trei Ipostaze)) Tatăl, ca Iubire și Început originar, are în Sine plinătatea Divinității Sale ("Tatăl este Sofia-Sophia aparține Tatălui, este revelația Lui " U ,) Dragostea lui se lepădă de sine și se golește de sine "Opa nu poate primi expresie pentru sine într-o atitudine de rugăciune față de Divin, pentru că nu se poate ruga singur (Spre deosebire de Tatăl) ambele Ipostasuri Revelatoare sunt conștiente de ei înșiși în viața lor Divină, nu ca aparținând lor înșiși, ci ca un descoperirea Tatălui Prin urmare, propria lor relație cu Divinitatea lor este o atitudine față de Tatăl ca sursă a auto-revelației acestei Divinități, sau Început Și, ca atitudine față de Divinitatea Sa în Dumnezeu Însuși, există o imagine a iubirii și a evlaviei, care în lumea creată are pentru Biblioteca "Runivers" Dacă este echivalent în rugăciune, atunci aceasta este cinstirea Tatălui, ca Zeitate cea mai secretă, care trăiește în Sine, și se exprimă în atitudinea rugătoare a Fiului și a Duhului Sfânt față de Dumnezeu și Tatăl, sau față de Tatăl , ca Dumnezeu, și lui Dumnezeu, ca Tată Rugăciunea aici este o expresie a iubirii cu à Ipostasurile mele dumnezeiești către Tatăl, ca purtător ipostatic al Divinității, pe care Ipostasurile Revelatoare o

au în sine, ca Revelație a Tatălui Astfel, în Divinitatea Sfintei Treimi , cu divinitatea egală a Ipostazelor, există o diferență între Dumnezeu, ca οωτοθεύς sau è θεός ■ - Începutul Dumnezeirii, Dumnezeu prin excelență - și Dumnezeirea existentă în două Ipostaze Revelatoare Se referă la Tatăl ca Dumnezeu, nu în sensul unei relații create, nu în ceea ce privește Creatorul ei, ci și într-un alt sens, relația dintre ipostazele Dumnezeirii și ipostasul lui Dumnezeu Această relație este calificată în Fiul, ca Marele Preot Etern, și în Duhul, ca un suspin veșnic de rugăciune" (D&L, ,) Această relație, care există în Trinitatea eternă (imanentă), își găsește expresie în Trinitatea economică Ierarhia ipostaselor divine se exprimă aici ca prin faptul că, deși lumea a fost creată cu participarea tuturor celor trei ipostaze, dar "Tatăl este Creatorul prin excelență (Cine) creează lumea prin descoperirea Cuvântului Său și o completează prin Duhul Sfânt" ("U " , ,); și în faptul că întregul "icopomp al mântuirii este revelat în trimiterea de către Tatăl în lume a Fiului și a Sfântului Duh Și această trimitere nu are nicidecum legătură cu "originea" ipostaze de treimi, dar cu relația lor ierarhică" ("U ",) Trimiterea nu poate fi considerată "un act de voință, prin analogie cu trimiterea omului, care este în primul rând o poruncă (În viața Sfintei Treimi, care este iubire, trimiterea trebuie să fie) o atitudine ontologică internă (în care identitatea conţinutului vieţii se dezvăluie între Emiţător şi Trimis Căci Emiţătorul Îl ascunde în Sine, dar Îl dezvăluie în trimitere Această identitate de conţinut (Expeditor şi Trimis) este subiectul învăţăturii deliberate a lui Hristos în Învățătura Sa despre Sine și Tatăl, revelată mai ales în Evanghelia a patra Cu aceeași forță aici se afirmă că atât faptul trimiterii Fiului de către Tatăl, cât și această identitate de gândire, valuri, cuvinte și fapte a Expeditorului şi Cel Trimis "Cel ce M-a trimis" este, parcă, numele Tatălui în gura Fiului" ("U ",) "Dar ceea ce este trimis de la Tatăl nu este doar al doilea, ci și al treilea ipostas - Duhul Sfânt Și această trimitere corespunde și ierarhiei trinitare, în care Duhul Sfânt revelează Biblioteca "Runivers" Tatăl în Fiul și Fiul în Tatăl, există "Unul" Lor tainic, purtând de la Tatăl și trimis către Fiul Duhul Sfânt ipostatic este Iubirea Tatălui, prin care Tatăl îl iubește pe Fiul și creația Lui Identitatea de sine a iubirii și iubirii, unitatea Tatălui și a Duhului Sfânt sa- evidenta mea, dar la fel de evidenta, este diferenta lor ipostatica, ipostazia separata Tatăl este Dumnezeu care există în ceruri, în timp ce Duhul este trimis în lume Această atitudine de trimitere îl face pe Tatăl, fiind un Dumnezeu transcendent, să ne fie cunoscut prin ipostazele pe care le trimite, pentru tot ce știm despre Dumnezeu în iar prin Ei , se aplică Tatălui Prin această transparență reciprocă a ipostaselor ajungem să cunoaștem Incognoscibilul, vedem Invizibilul Încarnările trimise nu vor să se întunece pe Sine și nu îl întunecă pe Emițător Ei înșiși mărturisesc despre El ca despre Tatăl și despre Dumnezeu Și așa cum este Tatăl, așa este Fiul, Care în Sine nu Se arată nici pe Sine, după Tatăl: "Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl" Așa este Duhul Sfânt, Care în transparența Sa, parcă, nu există pentru Sine, arătând pe Fiul în Tatăl și pe Tatăl în Fiul El închide inelul etern al celor trei ipostaze ale Iubirii, care, însă, are un început veșnic pentru sine în Tatăl și Dumnezeu Această intimitate a Revelaților din spatele Revelatorilor este kenoza veșnică a iubirii Tatălui în smerenie și aceeași kenoză are loc și în raport cu lumea Pentru Dumnezeu, care a creat lumea prin atotputernicia și înțelepciunea Sa , în providența Sa pentru lume își păstrează atotputernicia de dragul căilor proprii ale lumii în libertatea ei (Și

această libertate a lumii, realizată în creație, căzută în autodeterminarea ei, se opune voinței lui Dumnezeu, ca dacă o limitează De aici inadecvarea dintre voinţa lui Dumnezeu şi căile lumii şi autolimitarea lui Dumnezeu în relaţia Sa cu lumea, notate pentru noi printr-o serie de opoziţii antinomice) Dumnezeu este Iubire, dar există răutate în lume, luptă iar ura, lumea suferinţei făpturii, ea rămâne tăcută şi este o imagine a gemetelor incomensurabile și a strigătelor se repezi spre cer, și fără răspuns Aceasta este kenoza iubirii Tatălui Dumnezeu este Bun, dar "lumea zace în rău", iar răul este legea lumii, captivată de prințul acestei lumi Lumea se sufocă în răutate și răutate Binele rămâne parcă neputincios în lume, iar cerul tăce Aceasta este kenoza iubirii Tatălui Dumnezeu este izvorul Petinei și al Adevărului Existent Însuși, dar lumea nu vrea adevărul, copiii lumii sunt fiii tatălui lor, care "este o minciună și tatăl minciunii" (Po , VPG,), și nu există limită de sus pentru această minciună și este cerul tăcut Aceasta este kenoza iubirii Tatălui Dumnezeu este sursa frumuseții și a frumuseții existente în sine, dar urâțenia și urâțenia triumfă în lume, chiar și frumusețea însăși a devenit Biblioteca "Runivers" pare coruptă și corupătoare, slujind frumuseții căzute cu cel mai puternic iad otrăvește sufletele, căci raiul tace Aceasta este kenoza iubirii Tatălui Dumnezeu este Rege Dar nu este loc în lume pentru Împărăția lui Dumnezeu, l-a răstignit pe Împăratul împăraților și pe Fiul lui Dumnezeu și hulește pe Duhul Sfânt și cerul tace Aceasta este kenoza iubirii Tatălui Dumnezeu este Duhul și sursa de inspirație, iar viața lumii este străină de spirit și inspirație, se blochează în slujba cărnii, se strecoară în zonele joase ale senzualității și iadului spiritual, se furișează în ateism rampant și blasfemie delir, cu profanarea a tot ceea ce este sfânt sau indiferență față de el, iar cerul tăce Aceasta este kenoza iubirii Tatălui Aceasta este kenoza Tatălui El nu este doar o jertfă de iubire, trimițând pe Fiul Său în lume, pentru răscumpărarea ei cu Sângele Său și cu Duhul Sfânt, - pentru a face această răscumpărare în lupta împotriva păcătoșelii acestei lumi, dar și în jertfa răbdării: existența lumii căzute în fața Dumnezeului Adevărului, Judecătorul lumii, Dumnezeul Atotputernic Și această kenoză este atât de adâncă, încât este necesar să treci prin niște porți ale morții pentru lume pentru a găsi puterea de a exclama: Cred, Doamne, ajută necredința mea, Credo quia absurdum, astfel încât, contrar tuturor dovezilor empirice , sau în virtutea unei alte dovezi, mai înalte, în cer iată-L pe Dumnezeu și Tatăl, care în Hristos a împăcat lumea cu Sine" (U , -) Căci cerurile tăcute - "kenoza iubirii Tatălui" - ne cufundă din nou în abisul apofatismului și, cu o forță teribilă, se naște în suflet gândul că Dumnezeul Transcendent este "străin de această lume creată, că voința Sa arzătoare este pentru noi arbitrariul de neînțeles al Absolutului, că El este inuman și fără lume în supramundanitatea Sa Nu există alt sentiment în afară de uimire în fața Lui: acesta este un spațiu rece, fără aer, de netrecut pentru razele iubirii Dar aici de acolo, din adâncul cerului cerului, este un glas de revelație auzit pe Sepoy într-un nor: "Doamne, Doamne, Dumnezeule filantropic și milostiv, îndelung răbdător și mult milostiv și adevărat" (Ex , XXXIV, -) Iar acest Dumnezeu, omenesc în filantropia Sa, al cărui glas se aude în lume pentru om, se descoperă în Fiul ca Dumnezeu și Tată Există și nu poate fi nimic mai dulce decât această revelație divină că Dumnezeu este Tatăl nostru și "noi suntem descendența Lui" (DA, XVП,) Tată Asta spune totul, dă răspunsuri la toate întrebările omenești căci atitudinea Lui față de lume nu este puterea unui despot absolut, ci iubirea inimii Tatălui Iar noi, în

numele "Eului" nostru uman, Îi adresam Lui ca Ție Căci Absolutul este Tatăl, de la Care toată paternitatea Chipul Lui este înscris în ființă: așa cum Fiul este chipul Tatălui și ca Biblioteca "Runivers" noutatea este revelația Paternității, deci întreaga lume este oglinda Tatălui, Chipul Lui este o imagine directă în Fiul și Duhul, în Sofia cerească și Dumnezeu-bărbăție, iar chipul creat în lume, în Sophia creată, în divinitatea-bărbăție pământească - imagini ale imaginilor, întunericului, nenumărate imagini, (o singură imagine; lumea lui Dumnezeu este lumea Tatălui, imaginea Tatălui Nu există o apropiere mai mare decât cea care există între un tată și copii, la fel cum nu există o diferență mai mare decât între Sursă și Prototip și imaginile Lui create Această revelație a Tatălui despre Sine este nu numai cel mai dulce adevăr religios, ci în același timp conține depășirea tuturor dificultăților speculației filozofice Io absolut este deja un "NU" fără lume, transcendental, gol, care nu are nicio legătură cu lumea și nu există pentru ea prin asta, dar este Tatăl , este Iubirea Părească, soarele lumii , care este inima ei Iubirile Absolute - acesta este gândul care îmbină în sine întreaga absolutitate a Dumnezeului Ceresc și toată puterea revelației Sale în relativ, căci acea putere este Iubirea Metafizica își primește satisfacția în această învățătură divină revelată, pentru că își îndeplinește toate postulatele Dar aceasta este și singura satisfacție posibilă și adevărată a postulatelor și a conștiinței religioase, care are nevoie în același timp atât de înălțimea Dumnezeului ceresc, cât și de apropierea Sa de noi și accesibilitate Ambele sunt combinate în revelația lui Dumnezeu și a Tatălui, care este ceresc în divinitatea Sa și aproape de noi în paternitatea Sa" (U , -) Biblioteca "Runivers" capitolul PRISNODEVA "Bucură-te, favoarea lui Dumnezeu față de muritori - Bucură-te, îndrăzneală a muritorilor față de Dumnezeu", acestea sunt cuvintele acatistului Pr Maica Domnului poate fi pusă ca epigraf, în ceea ce privește învățăturile pr Serghie despre Sfânta Fecioară și către toată sofia sa, care își găsește în mariologie atât punctul de plecare, cât și centrul spiritual Căci, în esența ei, sofiologia nu este altceva decât viziunea și glorificarea legăturii lui Dumnezeu cu lumea - acea punte care leagă în interior Creatorul de creație; și anume, cuvintele acatistului ne vorbesc despre aceasta, înfățișând-o pe Maica Domnului ca "scara cerului, pe care a coborât Dumnezeu", ca "un pod care îi conduce pe cei ce sunt de pe pământ la cer" Este de înțeles, așadar, că în cinstirea ortodoxă a Maicii Domnului, pr Sergius a văzut sofologia realizată, întruchiparea ecleziastică a acelui adevăr, care era alfa și omega întregii sale perspective religioase și viziuni asupra lumii "Am primit un nume, am fost botezat și m-am născut spiritual în Biserica Adormirea Maicii Domnului din Sofia (în orașul Livny, provincia Oryol) Și în ea - în această biserică albastră Sophia - confortabil și cald , cu căldura icoanelor rugătoare - (despre) cinstită icoană a Maicii Domnului a lui Tikhvin Înțelepciunea lui Dumnezeu a privit în sufletul meu în slava ei Da, aici am primit revelația despre Sofia în inima mea, aici in sufletul meu a fost investita acea perla pe care am cautat-o de-a lungul vietii, am cautat mintea si inima si cand am gasit-o, am recunoscut-o ca pe o comoara data mie ca dar al lui Dumnezeu in nașterea mea spirituală" ("Patria mea", "Avtob Zam ", , ,) Expresia exterioară a acestei apropieri a sofiologiei și mariologiei - o apropiere care se învecinează uneori cu identificarea - este aceea că "templele Înțelepciunii lui Dumnezeu, care în Bizanț aveau o semnificație hristologică, în Rusia au primit o interpretare mariologică Ei au fost dedicati Maicii Domnului, iar zilele lor de

templu erau sărbătorite la sărbătorile Maicii Domnului (Nașterea Preev Bogoro) Biblioteca "Runivers" ditsy la Kiev, Adormirea Maicii Domnului la Novgorod și în alte locuri)" ("WG") La acest fapt bisericesc-istoric, pr Sergiu atribuie "o semnificație dogmatică primordială Templele dedicate Sf Sofia, pe pământ rusesc, își momentează sărbătoarea în templu la sărbătorile Maicii Domnului, astfel încât, după sensul acestei sărbători, trebuie să concluzionam că în conștiința rugătoare a strămoșilor noștri, chipul ei de Maica Domnului este cel care iese în evidență cu mare claritate (iconografia sofiană vorbește și despre aceasta), pentru o trăsătură comună a tuturor traducerilor care îl înfățișează pe Sf Sofia, este uniunea dintre lumea cerească și cea creată-umană, precum și prezența Maicii Domnului împreună cu Hristos" ("Ipostas și Shyustasnost",) "Această idee a venerației sofiene a Maicii Domnului, aprobată de Biserica Ortodoxă Rusă ca cupolă, încununează teologizarea ortodoxă despre Maica Domnului" ("K N ",), o teologizare care nu se mulțumește cu hristologică sofiologia (tradiția Bizanțului), dar o completează cu sofiologia narcologică, care ocupă firesc în sistemul gândirii teologice definiția dogmatică a Maicii Domnului care lipsește formal în ea Căci dogma ortodoxă, spre deosebire de conștiința Bisericii Ortodoxe, nu cunoaște o astfel de dogmă (cu excepția definiției sumare a Maicii Domnului III a Sinodului Ecumenic) Astfel, o trăsătură distinctivă a Mariologiei pr Sergius este acea versatilitate și multi-motivație care sunt caracteristice învățăturii sale despre Înțelepciune Prin urmare, în învățătura despre Maica Domnului, ar trebui să facem distincție între capitolele referitoare la aspectele ei cerești și cele pământești și să luăm în considerare separat relația ei cu fiecare dintre ipostazele Sfintei Treimi Totuși, această distincție se dovedește a fi extrem de greu de realizat în practică, deoarece ceea ce, în ordinea problemelor discursive, se află în fața minții ca postulat al separării și distincției, în imaginea vie, percepută intuitiv, a Maicii Domnului se contopește într-o singură strălucire de sfințenie și glorie Toate adevărurile teologice, toate motivele dogmatice se contopesc aici într-o imagine concretă, "nicăieri, cu excepția trăsăturilor individuale, neîntipărite, ci intrând în inimă de la sine, parcă ar fi recreate în ea din propriul țesut Căci cinstirea Maicii Domnului are unele - unele dovezi axiomatice, prinde rădăcină cu o forță irezistibilă în inima creștină, în măsura bisericii sale "(" K N ", ,) Drept urmare, teologizarea despre Maica Domnului se transformă inevitabil în lauda ei: iubirea și admirația pentru Ea sfâșie în mod constant țesătura subțire a dialecticii și izbucnesc în ea cu cuvinte de rugăciune și laudă Aceasta explică, poate, și împrejurarea Biblioteca "Runivers" stvo că în sistemul teologic al pr Serghie nu există o lucrare generală despre Maica Domnului "Rugul Aprins" își pune sarcina de a "dezvălui, în principal, o latură a învățăturii despre Maica Domnului, și anume despre lipsa de păcat" (p) Toate celelalte adevăruri ale mariolopilor li se dezvăluie în legătură cu învățătura despre Sfânta Treime (în "Mielul lui Dumnezeu", în "Mângâietorul"), despre Sfânta Sofia (în "Ipostas și Iyustasnost", "Înțelepciune" lui Dumnezeu"), despre Biserică (în "Ortodoxie", în "Mireasa Mielului") Datorită unui astfel de material mariologic împrăștiat, aducerea acestuia într-un sistem strict este aproape imposibilă Dar, pe de altă parte, latura practică a mariologiei - "partea specială", ca să spunem așa, exprimată în conturul imaginii a Maicii Domnului, este primită în scrierile pr Serghie de mare strălucire și putere: cu ochii iubirii și evlaviei, citește nu numai ceea ce este scris despre Maica Domnului, ci și ceea

ce tăce despre Ea și dă o imagine minunată, țesută din firele narațiunii Evangheliei și glorificarea bisericii, - răspunzând cererilor cele mai profunde, la cele mai intime: noua sete a inimii umane pentru manifestarea curăției, spiritualității și frumuseții De aceea noi, urmând gândul pr Serghie, în urma unei expuneri a învățăturilor sale marpologice, dăm un rezumat a ceea ce s-ar putea numi Evanghelia Mariei La aceasta trebuie adăugate următoarele "Slavia care este dată Sfintei Fecioare este dată (în mod natural) ei în legătură cu participarea ei la întrupare" ("WG",) Preacurata Fecioară este, în primul rând, Maica Domnului Iisus Hristos - Maica Domnului Baza mariolopsh, în mod natural, este prin urmare hristologia Totuși, în legătură cu această legătură, vedem aceeași schimbare în perspectiva spirituală care caracterizează întreaga teologie modernă: adevărul hristologic, înțeles în acest caz, în principal soterpologic, devine centrul întregului sistem teologic, parcă înlocuind triadolopia, și în acelaşi timp, atât în raport cu doctrina Ipostasurilor divine, cât şi cu esenţa divină Și Maria este venerată, în principal ca Mama Mântuitorului nostru, în timp ce restul aspectelor ei - Locuințele Duhului Sfânt, Mireasa Mielului, Împărăteasa cerului și a pământului și Mama neamului omenesc - rămân, ca ar fi, în umbră, nu sunt observate de gândirea teologică și își primesc expresia doar în doxologia bisericească - liturgică În acest sens, o Sernius, urmând sarcina generală a gândirii sale - refacerea perspectivei dogmatice corecte - acordă o atenție deosebită acestor aspecte nehristologice ale mariologiei Cu toate acestea, ele nu se opun în nici un caz hristologiei, ci sunt revelația, premisele și completările ei Căci "cuvântul s-a făcut trup" trebuie acceptat în întregime Biblioteca "Runivers" exploatații: atât teologic, cât și cosmic, și antropologic, și hristologic și soteriologic" ("AB",) Această poziţie particulară a momentului hristologic în mariologie explică împrejurarea că, în expunerea pr Sergius, el nu ocupă un loc aparte, alături de alții, ci este o parte necesară, parcă coeficientul general al fiecăruia dintre ei Toți, într-o anumită privință, depind de el, toți sunt legați de el Dar el nu le dizolvă și nici nu le absoarbe în sine, căci hristologia și soteriologia însăși nu epuizează plenitudinea revelației, ci sunt doar unul dintre momentele ei Și, în primul rând, aceasta se referă la legătura dintre întruparea lui Dumnezeu și soluția lumii "Venirea lui Hristos în lume, întruparea lui Dumnezeu, după evidența directă a cuvântului lui Dumnezeu, a fost predeterminată chiar înainte de crearea lumii Se poate spune că Dumnezeu a creat lumea, trebuind să se întrupeze în ea, de dragul acestei întrupări Dumnezeu a creat lumea nu pentru a-l feri de Sine în acea distanță metafizică de netrecut la care Creatorul este separat de creație, ci pentru a depăși distanța și a se uni complet cu lume, nu numai din afară, ca Creator și chiar Furnizor, ci și din interior: Cuvântul S-a făcut trup" ("A B ", ,) Prin urmare, "întruparea Logosului presupune nu numai condescendența lui Dumnezeu, ci și acceptarea lui Dumnezeu; întruparea este și maternitatea lui Dumnezeu (Și întreaga) lume este sânul care dă naștere pe Maica Domnului, toată omenirea este Născătoarea de Dumnezeu care se devine în Ea, Maria este mai dinainte rânduită în ea, ca adevăr și ei împlinire ("înainte de secol, arătarea Maicii Domnului și în ultimii ani a Maicii Domnului" și "Pronunțarea All-Tsaritsa" - vers, despre Litiya slujirii Intrării în Templu)" ("Ipostas și ipostas",) Aceasta determină semnificația cosmică a Maicii Domnului Opa nu este doar o persoană istorică specifică - fiica lui Ioachim și a Annei, o fecioară logodită cu Iosif, ci întreaga creație, întreaga lume, restrânsă și întruchipată

într-o singură persoană a harului "Maica Domnului este mamă-brânză-pământ", își amintește pr Serghie din Dostoievski ("F X·", IV, "K N ",), dezvăluind semnificația teologică și baza teologică a acestei intuiții de bază sofiano-cosmice se descoperă slava creației" (" K N ",) "Maica Domnului este Sofia creată În Ea s-a realizat scopul creației, asfixierea perfectă a lumii, corespondența completă a imaginii create cu Arhetipul, desăvârșirea sa supremă Creația în Fecioara Maria este complet transparentă pentru prototipul său În ea, Dumnezeu este deja totul în toate" ("WG",) Creat de Sophia Biblioteca "Runivers" este imaginea și alteritatea Divinei Sofia: prin urmare, Maica Domnului are acea trăsătură principală care o deosebește pe Sophia ca fiind lumea divină În aceasta din urmă, totul este într-o unitate pozitivă, internă, organică, ca totul în toate și prin toate, cu fiecare punct din el fiind un centru inerent și universal, care corespunde integrității sale, castității, ca înțelepciunea întregii Și cum castitatea este o întoarcere perfectă către Dumnezeu, în absența oricărui policentrism care distruge integritatea, o desfășoară (corupând) sau puterea fecioriei eterne, atunci Maica Domnului este întruchiparea Fecioriei, nu doar o fecioară, ci Veșnic Fecioara (αεί παρθένος în care fecioria a devenit deja însăși ființa ei, și nu doar starea ei" ("Ipostas și ipostas",) Prin urmare, "cinstirea bisericească a Fecioarei Maria se referă nu numai la maternitatea ei, dar și pentru Sine Și pe unele dintre icoanele Ei Ea este înfățișată nu cu Pruncul, ci fără El, ca "Mireasa miresei", "Totodată Fecioara " Acestea sunt mozaicurile de pe absida altarului vechiului Catedrala Sf Sofia din Kiev - Zidul Indestructibil, așa este icoana Tandreței, în fața căreia Sf Serafim s-a rugat (și a murit) Această imagine a Veșnicului Feciorie este, parcă, o imagine ipostatică a Bisericii, Mireasă și Soție a Mielului, o creație slăvită, căreia îi apar imaginile Cântării Cântărilor despre căsătoria mistică a lui Hristos și Mireasa -Cel mai des se aplică biserica Aceasta este icoana Sophisului creat, care nu degeaba își găsește un loc în templul Sophiei Înțelepciunea lui Dumnezeu din Kiev" ("W G-",) Latura cosmică a mariologului își găsește o continuare firească în aspectul său antropologic Logosul nu doar s-a întrupat, ci și s-a întrupat, căci "numai în om ca într-un microcosmos, în lumea contractată Sophia creată este pe deplin revelată (De aceea) Dumnezeu nu poate fi întrupat și se poate uni cu fiecare creatură: nici un înger, nici un animal, nici minerale, nici lucruri nu pot conține Divinitatea cu toată infinitatea atotputerniciei lui Dumnezeu, căci aici este tăcut Întruparea nu este un act al lui Dumnezeu asupra lumii, ci în lume Ea nu are una, ci două laturi: lumea îl acceptă pe Dumnezeu în fața omului și Dumnezeu caută această acceptare Nemărginirea tăgăduirii de sine a lui Dumnezeu, înjosirea Lui de sine în fața făpturii de aici ajunge în punctul în care însăși întruparea lui Dumnezeu însuși depinde nu numai de Dumnezeu, care îl dorește în dragostea Sa față de creatură, ci și de aceasta din urmă, mai mult decât atât , atât în natura sa, cât și în libertatea ei Dar natura umană nu există în afara ipostazei Prin urmare, Noul Adam nu ar putea veni în lume altfel decât prin Noua Evă Prin urmare, Maica Domnului participă la întruparea lui Dumnezeu nu numai cu trupul ei, care ar fi un act al naturii, Biblioteca "Runivers" instinctiv, neliber și necreativ, se poate spune mai departe orb, dar și prin ipostaza Sa, spiritual, conștient, inspirat, sacrificial" ("AB", , ,) Vestea plină de har a Întrupării urma să fie "acceptată și auzită de om Căci Domnul cinstește libertatea creației, iar Buna Vestire era adresată libertății sale (l numai) prin puterea ei putea fi

acceptată, auzită sau nu auzit Și când s-a întors către Fecioara Maria cu cuvintele Arhanghelului, a venit vremea să hotărască soarta oamenilor, soarta întregii creații În acest moment, care este miezul timpului uman, destinele eterne ale unei persoane au fost determinate de decizia Celui Chestionat, de mișcarea invizibilă a inimii, de dorința voinței Ei În cele mai vechi timpuri, Adam și Eva au hotărât soarta rasei umane, li s-a dat ascultarea poruncii de a rămâne pe calea mișcării directe către zeitate sau de a se îndepărta de ea în toamnă Acum Noua Evă - Maria, autodeterminarea ei umană a fost dată să accepte sau să respingă întruparea; ceea ce este hotărât pre-etern în ceruri trebuie să se împlinească pe pământ Nu a existat și nu a putut veni în viața lumii un alt moment, mai decisiv Creatorul cere consimțământul făpturii la întrupare, caută în ea voința de a se întrupa Arhanghelul, prin gura Mariei, răspunde neamului omenesc, la fel cum Bătrânul Adam, împreună cu Eva străveche, au răspuns ispititorului pentru întregul său neam În Ea, Cel Milostiv, toată puterea și toată voința omului de a-L accepta pe Dumnezeu, toată capacitatea lui este concentrată Cel Preacurat a primit vestea cea bună fără blasfemie, s-a împlinit Buna Vestire, unirea dintre cele cerești și cele cerești pământească, divină și creată, îndumnezeirea naturii umane și întruparea Divinității a fost încheiată Și atunci Îngerul a plecat de la Ea" ("Glasul Arhanghelului" Bucuria Bisericii, p) Astfel, atât natura umană, cât și libertatea umană dau un răspuns pozitiv la întrebarea și chemarea lui Dumnezeu în Buna Vestire Dar cum ar putea "natura umană, indestructibilă ontologic, dar încălcată în existența ei de puterea păcatului originar, să fie acceptată în ipostaza Logosului? Nu am nici voința, nici puterea de a accepta întruparea" ("A B ",) ,) Și de unde și-a luat puterea libertatea Maicii Domnului pentru un răspuns afirmativ cu privire la contemplarea lui Dumnezeu, în fața căruia îndrăzneala buzele omenești se amorțesc? Căci, "conform legendei, Arhanghelul care a venit a găsit-o pe Maria meditând la profeția lui Isaia despre nașterea lui Emanuel din Fecioară Biblioteca "Runivers" dorința de a întâlni Buna Vestire s-a împlinit în spiritul Ei, când salutul Arhanghelului i-a atins urechile" ("Bucuria Bisericii",) La aceste întrebări năucite, dar firești, răspunde întreaga istorie a bisericii Vechiului Testament, "a cărei activitate principală a fost (pregătirea pentru) apariția Fecioarei Maria în lume În Biserica Vechiului Testament, de secole și milenii, s-a acumulat sfințenia ereditară, ajutată de harul Duhului Sfânt, care, fiind încercată de soarte și ispite și hrănită de întreaga viață plină de har a Bisericii, s-a înălțat tot mai sus deasupra nivelului umanității căzute Astfel, din latura creat-oman, întruparea lui Dumnezeu a fost pregătită din cele mai vechi timpuri prin inspirațiile Duhului Sfânt, prin acțiunea celui de-al Treilea Ipostas Apogeul acestei sfințenie este atins în Preev Fecioara, a cărei puritate era deja de așa natură încât S-a arătat "miloasă", umbrită încă dinaintea Întrupării de iluminările neîncetate ale Duhului Sfânt În ea păcatul originar a devenit neputincios, ca un obstacol în calea întrupării lui Dumnezeu Fiind personal fără păcat, Ea s-a dovedit a fi dincolo de puterea păcatului originar, deși el a trăit în Ea ca un destin universal, ca o boală ereditară a întregii omeniri, pe care Ea a purtat-o în Sine Dar în Pei a fost redus la pură potență, fără a influența voința Ei Nepăcatul ei personal a deschis calea pentru influența neîncetată a Duhului Sfânt asupra Ei În lumea omenească căzută, Ea a arătat deja imaginea primordială sofiană a omului, deși era unită prin legături carnale și spirituale cu umanitatea căzută și, în dragostea Ei pentru el, a împărtășit boala lui păcătoasă Sufletul ei

sfânt, dinainte rânduit din veac în sânul Domnului, a intrat în lume, prin voia lui Dumnezeu, luând carnea "Nașilor", care purtau în coapsele lor sfințenia succesivă a întregului Israel Venirea ei pe lume, predeterminată din veacuri, a fost apariția "Femei", față de care dușmănia față de Satana a fost pusă de Dumnezeu (Gen III,) Iar când Ea a atins o asemenea putere spirituală, încât a putut suporta umbrirea directă și imediată a Duhului Sfânt, nu în daruri separate pline de har, cu care era deja împodobită din belșug, ci acceptându-L pe Sine în toată plinătatea naturii Sale divine , a avut loc Întruparea Arhanghelul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu (desigur, Dumnezeu Tatăl, Începutul), să-I vestească despre sfatul divin: "Duhul Sfânt va găsi asupra Tine, iar puterea Celui Prea Înalt Te va umbri " Iar la întrebarea lui Dumnezeu, propusă Ei prin Arhanghel, dacă vrea să slujească ca întrupare a lui Dumnezeu, să-L primească pe Dumnezeu, - răspunde Fecioara: "Iată robul Domnului, să-mi fie Mie după Tale Tale cuvânt " "Noua Eva" nu caută să se ascundă printre copaci de fața lui Dumnezeu, ci procedează cu ascultare să-L primească pe Domnul In raspuns Biblioteca "Runivers" Prev Maica Domnului a manifestat aceeași libertate omenească, care, în persoana Evei, și apoi a lui Adam, a fost determinată împotriva voinței lui Dumnezeu Dar acum creatura, în fața lui Preev Maica Domnului, din aceasta își exercită libertatea nu în voință de sine, ci în ascultare în lepădare de sine "Maternitatea lui Dumnezeu este latura umană a Întrupării, o condiție fără de care nu ar fi putut avea loc Cerul nu s-ar putea închina la pământ dacă pământul nu ar primi cerul Prin urmare, Preev Fecioara Maria este centrul pre-veșnic prevăzut și predeterminat al lumii create Fiind dat natură umană Logosului, Ea este Maica Sa Preacurată, Preacurata Maica a lui Dumnezeu Ca "slujitoare a Domnului" care L-a acceptat în unitatea perfectă a vieții într-o iubire de lepădare de sine, Ea este nașterea Logosului sau a Soției Sale, care s-a pregătit pentru căsătorie (Apoc XIX, ; XXI,) Ca purtătoare a unei naturi umane solide în integritatea ei, restaurată de Duhul Sfânt, Ea este personificarea personală a Bisericii și este Împărăteasa Cerurilor, care nu mai poate rămâne pe pământ după ce Fiul Său s-a înălțat la ceruri" ("A B ", , ,) După aceasta, este limpede că "Biserica o cinstește pe Maica Domnului ca "cel mai cinstit heruvim și cel mai slăvit serafim fără comparație", ca "Regina Cerului", căreia "toate elementele, cerul și pământul, îi aer iar marea ascultă" ("WG",), este clar că iubirea și cinstirea Maicii Bolly este sufletul evlaviei ortodoxe, inima ei care încălzește și însuflețește tot trupul Căci Biserica Ortodoxă cheamă dintr-o singură suflare cel mai sfânt nume al lui Isus împreună cu cel mai dulce nume Marchi și nu le împărtășește în dragostea ei Cine nu o cinstește pe Maria nu-L cunoaște nici pe Isus, iar credința în Hristos, care nu include cinstirea Maicii Domnului, este o altă credință, un alt creștinism, în comparație cu biserica" ("Ortodoxie",) Venerarea Maicii Domnului nu este însă doar norma evlaviei ortodoxe, ci exprimă cel mai profund adevăr dogmatic, potrivit căruia însăși "întruparea lui Hristos se realizează nu într-o singură Persoană, ci în două - în Hristos și în Marșul Fecioarei, motiv pentru care icoana Maicii Domnului cu Pruncul este o adevărată icoană a "Întrupării" ("A B ",) Maica Domnului nu numai că L-a născut pe Hristos, ci dă naștere și veacurilor: întruparea lui Dumnezeu nu s-a întâmplat doar o dată, dar există un fapt continuu Maica Domnului rămâne mereu zămislită, însărcinată și Dumnezeu- purtând prin urmare legătura ei cu Fiul nu este epuizată de singura Sa naștere , ci rămâne în aceeași măsură în care divinitatea Biblioteca "Runivers" și natura umană" ("Jertfa euharistică", , ; "Ortodoxie",

citat din manuscrisul rusesc, p) Și acesta este ultimul dat lui Hristos de Maica Domnului "În rugăciunea Sf Simeon Metaphrastos (în pregătirea pentru împărtășire) citim: "amestecul nostru atotperceptibil de sânge curat și virgin este mai mult decât natura Nașterii Tau " (și aceasta înseamnă) că natura umană a Maicii Domnului a devenit umanitatea lui Hristos" (" WG",) Dar "omenirea" (oto) nu este numai carne în sens fizic, ci în plinătatea existenței sale spiritual-suflet-corp, umanitate vie" ("AB",) Această umanitate "unită (în întruparea lui Dumnezeu) cu natura divină, a preluat ipostasul divin al Logosului, a fost inclusă în Dumnezeu-bărbăție În Maica Domnului, umanitatea lui Hristos a rămas în originalitatea ei, având pentru sine ipostasul Fecioarei Maria, sfințită de Duhul și devenind purtător de Duh Nașterea Pruncului Divin din Fecioară nu este așadar doar un fapt episodic separat, ci stabilește o legătură permanentă între Mamă și Fiu, astfel încât icoana Maicii Domnului, pe care Ea este înfățișată cu Pruncul în brațele ei, este, în esență, icoana lui Dumnezeu-umanitate Astfel, Hristos își are umanitatea în două feluri: în Sine, inclusă în propria Sa ipostas, și în afara Lui, ipostazată în ipostaza feminină a Mariei Fecioara Maria este umanitatea pnostică a lui Hristos, chipul Său feminin Și a-l despărți pe Hristos de Maica Domnului înseamnă a încălca însăși taina întrupării, sfințenia sa" ("AB", ; "WG", ,) În consecință, "cinstirea Maicii Domnului în Ortodoxie este de așa natură încât cei din afară pot avea o întrebare: nu este aceasta o venerare divină directă și introduce un fel de divinitate feminină în învățătura creștină"? ("WG",) Această întrebare este pusă de Serghie (în cărțile sale în engleză și franceză scrise pentru neortodocși), referindu-se la ispitele protestante despre Maica Domnului, de care tratează cu mare severitate și implacabilitate "Nesimțirea protestantă a Maicii Domnului" el numește "orbire de neînțeles", ajungând uneori la răutatea de-a dreptul (A B ", , "Ortodoxie",) , "o aversiune misterioasă față de cinstirea Maicii Domnului , fără de care nu poate exista reunificarea bisericilor" ("Die Gottesmutter und die oesspe-ninsche Bewegung ") Răspunsul la aceste ispite este adevărul că "Maica Domnului, oricât de înaltă ar fi venerația ei, nu este o Dumnezeire, căci Ea nu este un Dumnezeu-om Ipostaza și natura ei umană rămân chiar și cu îndumnezeirea Ei perfectă" ("WG", CTp) Așadar, "fiind liberă de orice păcat personal , Ea, prin origine naturală din ADAM, are în Sine toată puterea păcatului originar, ca infirmitate care expresie Biblioteca "Runivers" cel mai clar în faptul că Ea a fost supusă legii naturale a morții, pe care a acceptat-o în cinstita ei Adormire" ("N K ",) În acest sens, soarta ei este inseparabilă de soarta întregii rase umane Acest adevăr este elaborat în detaliu de pr Serghie în polemica sa cu dogma catolică a Imaculatei Zămisli, care stabilește libertatea Maicii Domnului nu numai față de păcatul personal, ci și față de păcatul originar Spre deosebire de aceasta, Mariologia Ortodoxă susține că, deși "Fecioara Maria a devenit templu în care Duhul Sfânt a intrat pentru întruparea lui Hristos, dar, ca persoană, pentru natura ei, născută în păcatul originar, Ea, ca oricare alta persoană, ea avea nevoie de botez și de primirea Duhului Sfânt Fiind o persoană îngreunată de păcatul originar, Maria avea nevoie de răscumpărare prin sângele Fiului ei și de asimilarea acelei răscumpărări prin darul Duhului Sfânt; vorbind limbajul sacramentelor Bisericii, era botezul (cu Duhul Sfânt și cu focul) și încrustarea (pecetluirea cu Duhul) Altfel, nu ar fi niciun motiv ca Ea să fie prezentă la Rusalii Această compatibilitate a Bunei Vestiri și Rusaliilor este semnificativă, mărturisește că nici cea mai completă acceptare a Duhului Sfânt pentru

Maica Domnului nu a eliminat nevoia botezului și a mântuirii, motiv pentru care Maica Domnului îi cheamă, fără ezitare, pe Ea Fiul Mântuitorul ei: Duhul Meu se bucură de Dumnezeu, Mântuitorul Meu" ("N K ",) În această privință, Maica Domnului este nedespărțită de întregul neam uman, care este "soiul ei" nu numai prin înfiere (în persoana apostolului Ioan de pe Golgota), ci și prin natură Aici abordăm direct un nou aspect al mariologiei, care este de o importanță capitală pentru înțelegerea dogmei Maicii Domnului Aceasta este doctrina participării la întruparea celui de-al treilea ipostas al Sfintei Treimi - coborârea din cer și locuirea Duhului Sfânt în Sfânta Fecioară Numai Dumnezeu Însuși ar putea sfinți și îndumnezei făptura pentru a o face puternică și vrednică de întrupare" ("AB",) Ipostaza "desăvârșită" în Sfânta Treime este Duhul Sfânt, Care a săvârșit această sfințire și îndumnezeire a făpturii de-a lungul întregii istorii sfinte a Vechiului Testament - la Rusaliile Vechiului Testament Cu toate acestea, știm că darurile acestei Rusalii provizorii au fost parțiale și limitate și că ea și-a atins deplinătatea numai în Buna Vestire, care "în raport cu Întruparea lui Dumnezeu a fost coborârea completă și, prin urmare, ipostatică a Duhului Sfânt și a Lui locuind în Fecioara Maria Această coborâre nu s-a limitat la nimeni Biblioteca "Runivers" www degeaba Cel Binecuvântat a primit plinătatea Duhului Sfânt în totalitatea și indistinguirea darurilor Sale Ea (mai departe) nu s-a limitat la concepția despre Dumnezeu și la nașterea lui Dumnezeu și, la finalizarea ei, natura umană a Marish nu a rămas gol din har (care este principala erezie a protestantismului) Fecioara Maria a rămas și după Nașterea lui Hristos în puterea Bunei Vestiri, adică afluxul Duhului Sfânt (Astfel) omul - purtător de Duh, împreună cu Dumnezeu-omul, mărturisesc că întruparea Logosului și locuința Duhului Sfânt în om numai în combinație constituie propria lor întrupare Ea nu poate fi limitată la coborârea din cer a Cuvântului, ci include și coborârea din cer a Duhului Sfânt și presupune nu numai unirea ipostatică a două naturi în Hristos, ci și întrepătrunderea lor două ipostatică în Fecioara Maria Maria nu este doar umanitatea ipostatică a lui Hristos, ci este și singurul receptacol al Duhului Sfânt" (U ,) Coborârea din cer a celui de-al treilea ipostas și prezența ei în Fecioara Maria este ontologic fundamental diferită de întruparea Logosului Căci, spre deosebire de Fiul, "Duhul Sfânt, după natura Sa ipostatică, nu este întrupat El doar umbrește, sfințește, dă viață (De aceea, locuința Sa - Preasfânta Fecioară - nu devine Dumnezeu-omul, ci doar purtător de Duh) Și, totuși, Ea este manifestarea Sa cea mai completă și supremă-cel mai înaltă Ea, după chipul ei ipostatic, este manifestarea umană a Duhului Sfânt Ipostasul Duhului Sfânt ne rămâne închis chiar și la coborârea Sa de Rusalii, care ne-a dat direct doar darurile Duhului Cu toate acestea, există o ipostază umană căreia i se dă manifestarea Însuși Duhului Sfânt și aceasta este Sfânta Fecioară Maria "Totuși, subliniem, aceasta este doar o manifestare a Duhului Sfânt și în niciun caz întruparea Sa" "\V O ",) Pentru o distincție mai completă și mai exactă între aceste concepte: apariția (a Duhului Sfânt) și întruparea (a Logosului) pr Serghie folosește termenul nestorian συνάφεια - o unire, care în acest caz denotă o astfel de unire a Divinității cu umanitatea, în care atât "dualitatea naturii (Divină și umană), cât și dualitatea ipostaselor (Sfântul Duh și Fecioara Maria) sunt conservat Ipostazele Mariei și ale Sfântului Duh sunt reciproc transparente în așa măsură încât una devine apariția și revelația celeilalte Conceptul de συνάφεια a fost, de asemenea, respins în hristologie, deoarece a dublat ipostasul unic al Logosului și, prin urmare, în detrimentul

deplinătății întrupării Sale Dar în raport cu Maica Domnului, este destul de potrivit și aplicabil tocmai pentru că unirea Duhului Sfânt cu Veșnicia Biblioteca "Runivers" urletul nu este întruparea Lui, ci doar coborârea, sfințirea, harul, locuirea și locuința - și, mai mult, într-o măsură mai înaltă care depășește rațiunea ("Bucură-te, înălțime, neplăcere pentru gândurile omenești", "Bucură-te, adâncime de neînțeles și îngeresc ochi") În mod similar, schema adopționismului este aplicabilă mariologiei, conform căreia ipostaza umană poate fi adoptată de Dumnezeu și îndumnezeită de El Căci dacă "Duhul Sfânt nu se întrupează (nu se întrupează), nu se contopește cu ipostasul uman, atunci El se contopește cu ea într-o singură viață, iar puterea acestei îndumnezeire este de așa natură încât omul să nu-și piardă umanitatea și, ramanand in foc si fara sa arda, se aprinde" (" Prelegeri la Praga"): "Iau foc, iarba, si-i o minune ciudata, il irigam fara sa ardem, ca un tufa din vechime care arde fara arzând " (În urma Sfintei Împărtăşanii Rugăciunea a VII-a - Simeon Noul Teolog) "Întruparea Duhului Sfânt în Fecioara Maria nu a fost și nu putea fi întruparea lui Dumnezeu în raport cu al treilea ipostas, pentru că, în primul rând, nu este deloc caracteristică Ei în sensul în care este caracteristică Logos; și, în al doilea rând, Fecioara Maria a rației are propriul ei ipostază uman Prin urmare, locuirea Duhului Sfânt ar putea fi doar intrarea Lui în viața Ei, dar nu în sensul identificării ipostatice, ci în sensul unei influențe pline de har, care se concentrează în concepția și nașterea lui Dumnezeu, în general în Maica Domnului" ("U ",) Acesta din urmă este însă înțeles de pr Serghie, nu ca singurul act al nașterii Omului-Dumnezeu în concretetatea sa istorică, ci și ca "o legătură veșnică între Mamă și CbiHa" ("WG",) Cine a creat-o dar în interior În Ea, a avut loc o schimbare în întreaga Ei ființă umană, care din una umană a devenit Maica Domnului, care a depășit mintea omenească și chiar îngerească Maria nu mai este doar o persoană, așa cum era înainte de Buna Vestire, Ea este Maica Domnului Ea a devenit Maica Domnului în timp, așa cum în timp se desfășoară întreaga existență a neamului omenesc Cu toate acestea, această Naștere a lui Dumnezeu, care a început în timp, a fost prestabilită de la început, are deja o natură veșnică, s-a împlinit pentru toate timpurile și pentru veșnicie (În acest sens) se realizează pentru toate timpurile ca o stare a făpturii adorate, ca o scară de îndumnezeire" ("K N ",) Așadar, Veșnic Fecioara Maria nu este doar o anumită persoană umană, ci și o imagine a îndumnezeirii făpturii, un recipient al întregii sfințenie, exprimând însăși esența relației sufletului uman cu Dumnezeu "Mama Logosului (este) orice suflet evlavios", spune Biblioteca "Runivers" fericită Augustin, (și asta înseamnă) că întreaga umanitate, în fiecare dintre ipostazele sale individuale, prin puterea bisericii se dovedește a fi una (nu numai) cu Hristos, ci și cu Maica Domnului În ființa sa adevărată și ascunsă, fiecare persoană este o Mamă-Copil, Hristos-Maria Ca făptură care acceptă și întrupează Logosul, fiecare ipostas uman tânjește după nașterea Lui în sufletul său și în ieslea inimii sale, vrea să deveniți mamă pentru El, să vă împărtășiți cu Maica Domnului" ("Ipostas și ipostas",) cf "și Cuvântul s-a născut din nou în sufletul tău, născut sub iesle de mult " (Vl Solovyov "Immanu-El " Poezii, p) Acest caracter universal, universal al Maicii Domnului leagă doctrina Maicii Domnului cu problemele hagiologiei Sfințenia Maicii Domnului este cheia înțelegerii sfințeniei în general Căci Prpsnodeva nu este doar o întrupare personală și plinătatea sfințeniei, ci și Întâistătătorul sfinților, Capul sfinților, Regina cerului și a pământului După chipul Ei, toți sfinții sunt implicați în îndumnezeire,

Duhul Sfânt sălășluiește în toți ("în același fel a locuit în Tine Preasfântul Duh" - troparul Sfântului Serghie), conceptul de συνάψει i este aplicabil tuturor "Cunoaștem un număr de oameni purtători de spirit care, păstrându-și natura umană, au acceptat darul Duhului Sfânt și s-au predat influenței Sale Apogeul unei asemenea spiritualități îl avem însă în Fecioara Maria Care, nefiind Dumnezeu sau Dumnezeu-om, participă la viața Divinului în Sfânta Treime în spiritualitatea Ei desăvârșită" (U ,) Această învățătură despre Maica Domnului, ca purtătoare a Duhului, este o explicație indirectă a faptului că "creativitatea rugăciunii (a Bisericii) în raport cu Duhul Sfânt este dezvoltată într-un grad foarte slab și este aproape epuizată de rugăciune "Împăratul Cerurilor" (pentru un număr imens de rugăciuni pentru coborarea Sfântului Duh este adresat Tatălui și Fiului)" ("U ",) Pe de o parte, lipsa de preocupare a Bisericii cu privire la Duhul Sfânt (absența unui apel la al treilea ipostas al Duhului Sfânt în rugăciunile îngenuncheate de Rusalii - în ciuda faptului că a treia dintre aceste rugăciuni începe cu o serie de epitete) -adjective caracteristice Duhului Sfânt;absența unei dezvăluiri liturgice a sărbătorii Sfântului Duh - după Rusalii, în sfârșit, întregul caracter al slujirii Rusaliilor - aproape exclusiv hristologic) se explică prin faptul că "istoria lui Biserica nu cunoaște revelația ipostatică a Mângâietorului; El nu a fost încă revelat personal, deși a fost descoperit în Biserică în darurile Sale din Noul Testament la Rusalii" (D&L,) (pentru mai multe detalii, vezi mai sus în capitolul despre darurile Duhului Sfânt) Dar, pe de altă parte, această sărăcie și mutitate despre Duhul Sfânt este firească Biblioteca "Runivers" cu acea bogăție nemăsurată de "rugăciuni și rituri care laudă măreția și slava" Celui Care este locuința și receptacul Său De aici se sugerează concluzia că cinstirea bisericească a Duhului Sfânt și-a primit expresia adecvată în cinstirea Maicii Domnului, că tăcerea Bisericii despre cel de-al treilea ipostas ascuns în smerenia Sa kenotică nemărginită își are echivalentul în plinătatea venerației și plăcută Sfintei Fecioare, - plinătate, "la care, se pare, nimic nu se mai poate adăuga" ("K N ",) Acest lucru este valabil atât pentru Orientul ortodox, cât și pentru Occidentul catolic Această idee de cinstire ecleziastică a Duhului Sfânt în persoana Maicii Domnului nu a fost găsită în scrierile pr Serghie de o formulare clară (poate pentru că este mai mult o presupunere psihologică decât un fapt dogmatic), dar în convorbirile orale, pr Serghie a subliniat în repetate rânduri acest caracter pneumatologic al cinstirii Maicii Domnului, care ne înalță mintea de la icoana Preacuratei Fecioare la ipostasul Sfântului Duh care sălășluiește în Ea Totuși, știm că atât "Dumnezeu-întrupare, cât și Dumnezeu-umanitatea sunt opera nu a unuia, ci a ambelor Ipostasuri - Fiul și Duhul Sfânt în unirea Lor diadică; că, așa cum "Hristos nu este niciodată despărțit de Duhul Sfânt" ("U ",), deci Duhul Sfânt este Duhul lui Hristos, spiritul procreării și nu putem gândi în afara Logosului; că, "spunând Fiul, gândim în tăcere: și Duhul, precum și invers" ("U ",); și că "ambele ipostaze sunt unite inseparabil și inseparabil și nu se pot deschide una fără cealaltă, așa cum nu se pot uni până la fuziunea sau identificarea completă" (U ,) Această legătură, acest diadism al Logosului și al Sfântului Duh, este de o importanță decisivă pentru înțelegerea corectă a dogmei despre Maica Domnului și pentru cinstirea ei nedistorsionată Căci tocmai din aceasta este imposibil să vezi în Ea numai pe Maica lui Hristos sau doar sălaşul Duhului: Maica Domnului, în însăşi esenţa ei, este şi purtătoarea Duhului; coborârea și locuința Duhului Sfânt în Ea este în

interior și în mod necesar conectată cu nașterea lui Dumnezeu La o Serghie, acest adevăr primește și interpretarea sa trinitar-sofiologică, care închide lanțul intuițiilor sale sofiene și, într-un fel, îi încununează teologia "La început în Sfânta Treime și Creatorul lumii este Tatăl În consecință, atât viața intratrinitara a Dumnezeirii, cât și lumea creată de Dumnezeu sunt revelații ale Tatălui: în Dumnezeu și în lume Prima este Divina Sofia - natura Tatălui, manifestată în unitatea duală a Fiului și a Duhului; a doua este Sophia creată, manifestată în plinătatea lumii ideale - Dumnezeu-umanitatea Biblioteca "Runivers" "Revelația de Sine a Tatălui în Divina Sofia se realizează ca o unitate dublă a două ipostaze: Cuvântul rostit de Tatăl, asupra căruia se sprijină Duhul Sfânt care purcede de la Tatăl " ("U ",) Revelația Tatălui în Sofia creată se exprimă în faptul că "nu una, ci două ipostaze sunt trimise în lume de către Tatăl - Fiul și Duhul Sfânt că în Sofia creată revelația trinității Dumnezeu în are loc Cuvântul prin Duhul Sfânt" (U ,) (aceasta se aplică atât actului creației, cât și providenței, și zidirii casei și întrupării lui Dumnezeu, înrudite în interior unul cu celălalt) Astfel, Sofia creată are pentru sine un fundament în Sofia Divină, este chipul ei, cealaltă ființă a ei Căci "axioma diadică de bază" despre inseparabilitatea și inseparabilitatea ipostazelor revelatoare (Tatălui) ale Fiului și Duhului se aplică în mod egal atât Sophiei Divine, cât și Sophiei create, auto-revelației Tatălui în Dumnezeu și manifestare a Teofaniei (a puterii și a Divinității Sale veșnice) în lume "Tatăl se descoperă în unitatea a două dintre Fiul și Duhul Sfânt, în nedespărțirea și inocența lor În același mod, în întruparea lui Dumnezeu, Fiul este întrupat de Duhul Sfânt - se naște din purtător de Duh (Subiectul întrupării este, așadar, nu numai Hristos, care este întruparea lui Lot, ci și Maria, care este locuința Duhului Sfânt) Bărbăția-Dumnezeu în cer și pe pământ nu are o singură imagine, ci o imagine dublă : Iisus-Maria - așa este bărbăția-Dumnezeu în plinătatea ei" ("WG",) Iar icoana lui este deci Maica Domnului cu Pruncul Hristos este Fiul Omului - Fiul lui Dumnezeu, iar fiul Lui pământesc este imaginea fiului ceresc al Logosului, care este o trăsătură distinctivă caracteristică, •fjoatau az' al doilea ipostas Maria este Maica lui Hristos În mod firesc, așadar, se pune întrebarea: în ce legătură este începutul maternității cu Duhul Sfânt, făcând din Maria Maica lui Hristos? Nu este El Însuși, prin natura Sa, Mama, așa cum ne învață despre aceasta Evanghelia apocrifă a Evreilor (citată de Fericiții Ieronim și Origen), în care Domnul Însuși numește pe Duhul Sfânt Mamă?" ("U ", , "K N ",) Răspunsul la această întrebare este învățătura pr Sergius despre esența ontologică a nașterii, a paternității și a maternității Natura spirituală a nașterii "este în general necunoscută omului căzut Nașterea este pentru noi în întregime o funcție a sexului, presupunând unirea bărbatului și femeii, și prin aceasta, o anumită desființare atât a paternității, cât și a maternității în originalitatea lor! (În loc de naștere) omul căzut cunoaște doar actul sexual, un anumit extaz al cărnii, în care este cuprinsă doar posibilitatea concepției, și nu ca scop, ci doar ca o consecință Noi, Biblioteca "Runivers" tați și copii pământești, avem doar lumina reflectată a paternității și a fiului adevărate și arhetipale Nașterea spirituală ne este inaccesibilă, deși, totuși, în paternitatea noastră pământească, umană, ne apropiem de ea" ("K N ", ; "T R ",) "Paternitatea spirituală, ca o revelație a sinelui în altul, și fiul spiritual, ca o revelație a altuia în sine - nașterea spirituală în sensul propriu - este necunoscută omului căzut Și, oricât de paradoxal ar părea, natura

spirituală a nașterii se manifestă mai clar nu în paternitatea fizică, care are loc, ca să spunem așa, prin capul unei persoane, ci în paternitatea spirituală: Sf Pavel, de exemplu, în chinuri naște copii spirituali (Gal GV,) și ține legătura cu cei născuți Prin urmare, o conexiune spirituală, o relație de rudenie spirituală, este adesea mai concretă, mai puternică, mai tangibilă și, cel mai important, mai umană decât legăturile carnale, în care se amestecă multă iubire de sine de sânge în "(" K N ",) Astfel, adevărata paternitate este liberă de sex, deși o putem experimenta doar prin sex, dar vorbim de paternitate spirituală, urcând "de la chip la arhetip" ("domenii de naștere" a Apostolului Pavel-) Dar același lucru, cu atât mai mult, se poate spune despre maternitate "Acum cunoaștem maternitatea doar prin prisma sexului, adică nu o știm deloc în esență Mama nu naște singură; ea a născut deja în pântecele ei (căci numai tatăl naște) Dar ea se întrupează, dezvăluie cel născut, dă viață (De aceea, în esența ei) maternitatea este tangibilitatea celui născut sau deja născut și bucuria acestei nașteri Mama, ca atare, nu concepe , dar ea s-a născut deja ca ai, ai și împreună nu ai, pe sine și pe altul" ("K N ", ,) Și în acest sens, adevărata maternitate este, de asemenea, lipsită de sex, deși, la fel ca paternitatea, ea este cunoscută prin experiența umană doar prin sex Dar dacă, printr-un efort al minții, eliberăm aceste concepte de paternitate și maternitate de orice amestec de sex și le percepem în aspectul lor ceresc, etern, atunci vom vedea că ele sunt pe deplin aplicabile vieții intratrinitare a Ipostaze divine "Tatăl, în paternitatea Sa, naște pe Fiul, iar El, însă, nu mai prin paternitate, ci în legătură cu paternitatea, aduce pe Duhul Sfânt Duhul Sfânt, pornind de la Tatăl la Fiul, îl găsește pe Fiul deja născut, dar Îl împlinește pentru Tatăl prin Sine ("Logos este un ipostas substanțial, Duhul Sfânt este un ipostas desăvârșitor") Și, în acest sens, El este, parcă, o maternitate totală, pornind de la Tatăl la Fiu, "dătătoare de viață", ca o proprietate deliberată a Duhului Sfânt ("K N ",) Astfel, dacă este incorect să spunem că Duhul Sfânt este Mama Biblioteca "Runivers" (deoarece conceptul de mamă este prea strâns legat în concepția noastră cu purtarea uterului fizic, adică cu sexul), este, de asemenea, greșit să negăm că puterea care face din mamă o mamă, puterea dătătoare de viață, sine -dăruirea, împlinirea și înfățișarea celui născut - este puterea Sfântului Duh În lumina acestor considerații, îndoielile cu care se confruntau pe Nestorie sunt soluționate, întrucât acesta "era stânjenit de misterul Maicii Domnului în general și de Maria în special Cum poate să devină și să fie numită Marnia, om, Maica Domnului? el intreaba Evident, ca om, Ea nu a putut deveni Maica Domnului, și cel mult numai Maica lui Hristos, adică Mama nu a Logosului purtător de Dumnezeu, ci numai a hainelor Sale trupești: căci asemănarea nu poate da naștere decât asemănătoare Această înțelegere mecanică a nașterii lui Dumnezeu a fost respinsă și condamnată de Sinodul de la Efes, dar (nestorianismul ascuns) continuă să fie păstrată (în mintea Bisericii) în premisele ei Conform acestei înțelegeri (nestoriene în esență, deși având o înfățișare exterioară ortodoxă), puterea și acțiunea Duhului Sfânt constă în lipsa de bărbați a acestei nașteri și în lipsa de semințe a acestei concepții, atenția este atrasă doar, ca să spunem așa, de latura fizica a miracolului, nastere homosexuala sau non-sexuala, conceptie virginala Cazul este prezentat în așa fel încât, prin puterea Duhului Sfânt, s-a format carne în pântecele Mariei, în care s-a așezat Logosul, ca suflet (Totuși) Biserica, condamnând doctrina despre "Maica lui Hristos" Nestorie, l-a condamnat sub toate formele, iar dogma Maicii Domnului

trebuie acceptată și asimilată în tot sensul ei Nașterea unei persoane este nașterea sa completă, în mod inseparabil, atât în trup, cât și în respirație, împreună și în același timp Și nașterea Fiului-Dumnezeu într-un sens a fost o naștere completă, adevărată a lui Dumnezeu (pentru care, tocmai, s-a poticnit Nestorie), de ce Fecioara Maria este cu adevărat Maica Domnului este mărturisită constant de Sf Biserică Maria nu este numai în trup, Maica Domnului, ci și în relație cu sufletul Său Acest "mister este glorios și glorios", acest miracol inexprimabil este de neînțeles în implementarea sa fie pentru oameni, fie pentru îngeri Dar la întrebarea cum s-a dovedit a fi posibil ca Fecioara să fie Maica Domnului , rămânând în același timp om și nedevenind o clipă Dumnezeu-om, un răspuns clar este dat în cuvintele îngerului: "Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt va te umbreste; De aceea, Sfântul care se naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu" (Luca I,) "Sfânta ființă născută" va fi "numit" (adică va fi) Fiul lui Dumnezeu, pentru că Duhul Sfânt va găsi peste Maria și cu Pim, în El și prin El puterea Celui Prea Înalt o va umbri Deci, coborârea Duhului Sfânt pe Maria a făcut ceea ce ea este deja Biblioteca "Runivers" Chiar din acea descendență ea a devenit Maica Domnului Aceasta a fost exprimată în perspicacitatea profetică de către Elisabeta: "Și de unde am nevoie de aceasta, ca să vină la mine Ma-ti a Domnului meu" (Luca I,) "Cu adevărat Maica Domnului" a devenit Maria nu pentru că a suferit trupește în pântece; dimpotrivă: zămislirea și gestația au devenit posibile doar datorită faptului că Ea, în duhul Ei, s-a unit cu Duhul Sfânt, și de aceea a devenit Maica Domnului Maternitatea a fost o expresie a faptului că propria Ei viață de "slujitoare a Domnului" a fost plină de Duhul Sfânt, parcă identificată cu El și, prin aceasta, a dobândit acea atitudine esențială față de Logos, care este caracteristică celui de-al treilea ipostas Duhul Sfânt purcede de la Tatăl la Fiul διά του γών - din cauza Fiului, asupra Fiului, pentru Fiul El îmbrățișează, are în Sine și îl descoperă Tatălui pe cel născut din Tatăl Iar acest mister al Nașterii Divine este imprimat în imaginea "Cu adevărat Maicii Domnului" Iată, și numai aici, răspunsul la nedumerirea lui Nestorie și în același timp respingerea blasfemiei sale Era imposibil pentru Maria, ca persoană, să devină Maica lui Dumnezeu, dar ca purtător de Duh, adică deja mai mult decât pentru o persoană - și anume, un prieten ipostatic al Duhului Sfânt - nu este doar posibil, ci și firesc " ("K N ", - , -) În această privință, se poate pune în mod firesc întrebarea despre relația Veșnic Fecioarei cu Primul Ipostas al Sfintei Treimi - Dumnezeu Tatăl Fiind Mama singurului Său Fiu, nu are ea vreo relație specială cu El? La această întrebare trebuie, totuși, răspunsul negativ Primul ipostas Pr Treimea - Dumnezeu "care este în ceruri" - se descoperă făpturii numai prin Fiul și Duhul Sfânt și El Însuși rămâne în Sine în lumea transcendentă și, parcă, închisă Preacurata Fecioară, deși este o făptură, extrem de îndumnezeită, aparține totuși lumii create și rasei umane și își împărtășește soarta în toate Prin urmare, relația ei cu Dumnezeu este determinată de relația universală cu Tatăl ceresc și dacă "în scrierea patristică Ea este numită fiica lui Dumnezeu atunci această numire ar trebui înțeleasă în sensul general al tuturor fiilor oamenilor care devin copii ai lui Dumnezeu, Maica Domnului este cea dintâi și prea iubită Fiică, numită din veac Totuși, acea interpretare greșită trebuie îndepărtată din acest gând conform căreia Tatăl, pe lângă Fiul, are o Fiică, pe care se sprijină Duhul Sfânt Căci, în acest caz, relația dintre Fiul și Duhul Sfânt este înțeles ca frați și surori O astfel de învățătură (găsită în mariologia catolică, dar nu străină

unor teologi ortodocși) trebuie respinsă ca denaturând însuși conceptul de paternitate în Sfânta Treime și abolind "uniformitatea" Fiul" ("K N-",) Cu aceste considerații, problema ptioptepiei Maicii Domnului către Dumnezeu Tatăl este epuizată, Biblioteca "Runivers" căci toate celelalte nume date Fecioarei Maria trebuie interpretate ca legătura ei cu Hristos și cu Sfântul Dom Acestea sunt numele Miresei lui Dumnezeu, Sora, Soția, Templul, Vasul etc În interpretarea tuturor acestor cuvinte, întâmpinăm invariabil dificultatea care este legată de inseparabilitatea Cuvântului și a Duhului - cu revelația lor diadică Căci inseparabilitatea Ei ne ascunde cu ușurință incongruența lor, în urma căreia se dovedește că este posibil să atribuim incorect acest predicat unuia sau altuia Ipostas Așadar, atunci când interpretăm conceptul de Mireasă a lui Dumnezeu, "trebuie să ne ferești să nu o relaționezi pe Maica Domnului cu Hristos, ci cu Duhul Sfânt, care în acest caz este privit ca Tatăl Fiului care se va naște O interpretare similară o găsim în "Piatra credinței" de Met Stefan Yavorsky, în cartea "Legende despre viața pământească a Maicii Domnului" ("K N ",) Dar în alte cazuri, același nume necesită o dublă interpretare, deoarece în același timp se referă atât la Hristos, cât și la Duhul Sfânt: acestea sunt epitetele Templului, Sala, Locuința etc Toate aceste nume sunt în esența lor, diverse dezvăluiri ale adevărurilor dogmatice de mai sus și nu au nevoie de o analiză mai detaliată Esențial la ei este că, fiind aplicați la Maica Domnului, ele poartă simultan în sine toată pletora de dogme trinitare, în afara căreia înțelegerea Maicii Domnului devine imposibilă Totuși, pentru o înțelegere mai profundă a tuturor trăsăturilor specifice din viața Maicii Domnului, trebuie să acordăm o atenție deosebită acelor proprietăți care deosebesc cel de-al Treilea Ipostas al Sfintei Treimi - Duhul Sfânt determină viața ei Printre acestea, într-un sens cu totul special, se numără iubirea-smerenia, datorită căreia al Treilea Ipostas "este, parcă, ascuns , parcă, s-a anulat , parcă, pierzându-se (fiind) doar o punte vie între Tatăl și Fiul" ("W ", ,) Aceasta este kenoza veșnică a Duhului Sfânt, care are și expresia ei temporală - kenoza Duhului Sfânt în creație (cap V, al Mângâietorului) Se deosebește de kenoza Fiului prin aceea că "poate avea diferite măsuri și grade, permițând urcarea din putere în putere și din slavă la slal-vu Și, întrucât Maica Domnului este purtătoarea Duhului, aceasta diminuare kenotică și gradualitate în ascensiunea ei în viață "Toată viața ei este o serie de pași într-o continuă ascensiune de pe pământ la cer" ("K I ",) Dar tocmai în această treptat se manifestă calea umană specială a Maicii Domnului - calea isprăvii a Crucii" ("Crucea Maicii Domnului, ca kenoză a Duhului Sfânt", p) Biblioteca "Runivers" Crucea Maicii Domnului duce, însă, la slăvirea Ei, iar aceasta determină cele două teme principale care alcătuiesc țesătura esențială a întregii Ei vieți Crucea și slăvirea - acele pagini ale pr Serghie, în care se consacră nu atât problemelor teologice, cât contemplării reverente a chipului pre-ceresc al Sfintei Fecioare Prima temă a fost dezvoltată de el în articolul "Crucea Maicii Domnului", a doua - în capitolul final al "Rugul Aprins", intitulat "Glorificarea Maicii Domnului" Totuși, semnul kenozei Duhului Sfânt se află în egală măsură deasupra crucii și deasupra proslăvirii, semnul iubirii și al smereniei găsite în viața lui Preev Fecioarele sunt echivalentul lor pământesc în acea obscuritate și tăcere care înconjoară întreaga viață a "smeritului slujitor al Domnului" ("parcă s-ar uita la smerenia slujitorului Său ") "Oricine intră cu mintea și cu inima să citească Sfânta Evanghelie nu poate decât să fie frapat de lipsa de informații despre Maica Domnului

pe care ea le conține Acest deficit se opune direct bogăției datelor liturgice și iconografice legate de aceasta, pe care Biserica le are spre lauda Maicii Domnului Această discrepanță îi determină pe mulți din lumea protestantă să nege cu desăvârșire originea venerației Maicii Domnului în Biserică, care este, prin urmare, recunoscută ca o insultă ulterioară, parcă, și întuneric curăția Evangheliei Acest fapt, în orice caz, este atât de izbitor încât necesită o interpretare deliberată Cum s-ar putea ca Maica Domnului să-și concentreze mai puțină atenție asupra Sineși decât alte persoane evanghelice: Înaintemergătorul, apostolii - nu numai Petru și Ioan, ci chiar Iuda - ca alții ? Acest lucru pare inconsecvent și de neînțeles chiar și din punctul de vedere al completitătții narațiunii Evangheliei, în care, s-ar părea, Maicii lui Hristos ar trebui să i se acorde atenția cuvenită pur și simplu din cauza relației ei speciale cu Fiul Totuși, nu este așa, și parcă nu întâmplător, dar deliberat este această lipsă de informații despre Maica Domnului, Care rămâne într-o umbră adâncă, lăsând-o doar pentru momente scurte și excepționale, parcă împotriva voinței ei cedând necesitatea Explicațiile acestui fapt uimitor trebuie privite, parcă, într-o anumită interdicție a tăcerii, impusă de smerenia slujitorului Domnului Domnul s-a uitat la smerenia Ei, astfel încât, deși conform cuvântului Ei, toate generațiile îi vor plăcea, totuși, aceasta este, parcă, împotriva propriei ei voințe Smerenia ei se ascunde în această tăcere evanghelică: cu o inimă iubitoare și credincioasă, și nu cu mintea prevăzătoare și rece, este necesar să înțelegem taina slujirii Maicii Domnului Dar Biserica, parcă ca răspuns la această tăcere a Evangheliei, desfășoară țesătura artei ei în slăvirea lui Bogomata Biblioteca "Runivers" ri, persistent, multiplu și continuu, nedespărțit de glorificarea Însuși Hristos Dar și mai puternic, ceea ce ni se spune despre Maica Domnului în Evanghelie ne atrage atenția, și nu numai în verbe directe, ci - și ceea ce este și mai important - prin tăcerea ei, care uneori vorbește cu glas tunător , silind în mod imperios să asculte" ("Crucea Maicii Domnului", p) Smerenia Maicii Domnului este astfel principala dificultate întâmpinată de teolog atunci când încearcă să deseneze imaginea istorică a lui Prei Virgin Căci această lucrare cere de la el nu numai premisele generale ale gândirii filozofice și teologice, ci și ascultarea intensă a tăcerii semnificative a Evangheliei despre Maica Domnului și aderarea evlavioasă la covorul multicolor al rândurilor, cântărilor și icoanelor bisericești, care conține toate adevărurile sub formă de laudă, mulţumire şi cereri Ortodoxia referitoare la dogma neformulată a Bisericii Maicii Domnului Dar smerenia Maicii Domnului determină această lucrare nu numai prin metodă, ci și prin conținut Căci, fiind o expresie umană a kenozei Duhului Sfânt, ea este indisolubil legată de kenoza lui Hristos Și, întrucât întreaga viață a lui Hristos este o expresie a kenozei Sale divine, în măsura în care viața Maicii Domnului - kenoza Duhului Sfânt - urmează în ritmul și sensul ei interior viața Fiului Său, este, așa cum este au fost, reflectarea și co-experiența ei în inima Mamei "Toată împlinirea Evangheliei se realizează în inima Maicii Domnului, Ea împărtășește cu Fiul fiecare dintre durerile Sale, fiecare pas al drumului Său spre Golgota Ea știe totul, este prezentă peste tot cu inima , suferă invizibil Este cu adevărat adevărat că noi, deși suntem predați de Evanghelie, suntem mai conștienți de viața Fiului ei, mai conștienți de Ea și simpatizăm cu El? Sau a rămas Ea în ignoranță liniștită și după plecarea Fiului din tăcerea Nazaretului și nu mai este cu El în tot ceea ce face El? Sau Mama despărțită de Fiul, iar acea legătură de iubire, grijă, sacrificiu de sine, care este

inerentă nu numai maternității umane, ci chiar și animalelor, a fost complet desființată aici, făcând loc, așa cum cred hulitorii proști, unei noi familii responsabilități și legături, bucurii noi cu uitarea celor dintâi? O, nebunie omenească, o, orbire a minții și împietrire a inimilor! Dimpotrivă, trebuie avută în vedere ca o axiomă referitoare la tăcerea Evangheliei: pretutindeni și pretutindeni și în tot ce se întâmplă cu Fiul, sau El Însuși face, Maica Domnului este prezentă cu El, pe față sau pe ascuns, și acolo nu este nimic din Evanghelie care nu ar fi fost văzut și experimentat de Ea, și indiferent de ce Ea Biblioteca "Runivers" răspunse cu inima Și fiecare pas pe calea crucii Fiului Său este și propriul pas cu El și în spatele Lui" ("Crucea Maicii Domnului", ,) Acest gând despre complicitatea Maicii Domnului la isprava lui Hristos o "unitatea vieții Mamei și a Fiului - și-a primit expresia bisericească în analogia care există între sărbătorile Maicii Domnului și cele ale Domnului și, mai mult, atât în raport cu întemeierea lor, cât și cu riturile lor liturgice Buna Vestire (ca sărbătoare a zămislirii lui Hristos) corespunde sărbătorii zămislirii Maicii Domnului (decembrie); Nașterea lui Hristos - Nașterea lui Preev Virgin; Prezentarea Domnului - Introducere în templu; Botezul - Buna Vestire (ca umbrire a Duhului Sfântului Hristos și a Maicii Domnului) Patimile lui Hristos nu are analog cu Maica Domnului, pentru că Fiul și Mama le trăiesc simultan și împreună: crucea lui Hristos este și crucea Maicii Domnului; Învierea și Înălțarea corespund Adormirii Aceeași analogie (deși mai puțin clar exprimată) poate fi remarcată și în riturile liturgice ale sărbătorilor, în care tema Maicii Domnului fie este paralelă cu cea a maestrului (ritul înmormântării Maicii Domnului și a Utreniei în Sâmbăta Mare), fie urmează imediat ea (plângerea Fecioarei la Vecernia Călcâiului Mare, toată răstignirea) După ce am stabilit astfel adevărurile învățăturii dogmatice despre Maica Domnului, putem trece la trecerea în revistă a acelor evenimente istorice din viața Ei care alcătuiesc - ca să spunem așa - biografia Ei spirituală Evenimentele copiilor sunt foarte diferite: unii dintre ei sunt considerați realizări fundamentale în economia mântuirii noastre și sunt invariabil amintiți și glorificați de Tsedkevy în riturile sărbătorilor Maicii Domnului dedicate lor; alții rămân în umbra tăcerii Evangheliei sau scapă complet de atenția cercetătorului sau se contopesc neclar cu evenimentele care le corespund în viața lui Hristos Dar toți stau sub semnul dublu al crucii și al slăvirii - dezvăluind în antimoniul lor de suferință și de triumf - Ele kenoza divino-umană În caracterul limitat al timpului istoric și al vieții umane, glorificarea urmează în mod natural crucii și este consecința și încununarea ei Și în consecință, "împlinirea și plinătatea Maicii Domnului au urmat slujirii jertfei Maicii Domnului , după încercările, luptele, ispitele, suferințele ei" ("K N ", , J - Buna Vestire) iar suferinţele Crucii sunt în acest sens precondiţii necesare Biblioteca "Runivers" kami al Adormirii Nu în măsura în care toate evenimentele din viața "Reginei tuturor din eternitate" au fost inițial înscrise în ieșirea eternității, în măsura în care succesiunea temporală care le leagă are doar un sens relativ pentru ei și " tema crucii este cuprinsă în toate mărturiile despre alegerea și calea Maicii Domnului, - chiar și atunci când vorbesc despre slava ei" ("Crucea Maicii Domnului",); iar crucea iubirii ei continuă și rămâne în slava ei cerească" ("Kenosis",) Cercetare despre Sergius, dedicat în principal problemelor dogmei, nu conține o biografie sistematică a lui Preev Virgin Dar într-o formă nelegată și fragmentară, găsim în ele o descriere a douăzeci și cinci de momente din viața Ei, care în totalitatea lor constituie, parcă, o

evanghelie specială a Mariei Acestea sunt: Concepția ei, nașterea ei; copilăria ei (Intrarea în templu); timpul șederii ei în templu; Buna Vestire, Nașterea lui Hristos și Întâlnirea (luate din latura narcologică); vremea grijilor despre Hristos Pruncul (Hristos în Templu); Botezul Gosiodpe; Timpul slujirii publice a lui Hristos; Căsătoria în Cana Galileii; Transformarea la față; Intrarea Domnului în Ierusalim, Cina cea de Taină, Stând la Cruce, Sabatul Domnului; Vestea Învierii Rusaliile Viața în casa lui John Adormirea, proslăvirea, șezând de-a dreapta Fiului; Stand la Judecata de Apoi; Rugăciune pentru cei din iad; Ultima realizare Biserica celebrează "lovirea pură de Dumnezeu a concepției glorioase", ca "împlinirea zicerilor profetice, ca plantarea scării divine, pregătirea tronului împăratului și creșterea rugului aprins" "Încă de la nașterea ei, Sfânta Fecioară este numită (în cântările bisericești) Sfânta Sfintelor, Raiul însuflețit, Cel Neprihănit, Templul divin existent curat din copilărie etc Prin aceasta, Biserica Ortodoxă Învață ferm și clar despre deplina lipsă de păcat a Mariei în nașterea, sfântul Ele copilăria și adolescența, în Buna Vestire, în nașterea Fiului și în toată viața (Fără de păcat eia, însă, nu este eliberarea de păcatul originar, care, în raport cu Cel Preacurat și Neprihănit, își păstrează toată puterea "(" K N ", , ,) Aceasta este principala diferență între Înțelegerea ortodoxă a lipsei de păcat a Maicii Domnului din înțelegerea catolicului, conform căreia Sfânta Maria a fost eliberată de orice pată a păcatului tocmai din "primul moment al concepției sale, sau (după interpretarea Papei Alexandru al III-lea) în momentul creării și perfuziei sufletului Mariei în trup " Această învățătură a Bisericii Romane și-a primit forma și afirmația finală în dogma din O Sergius îl supune unei detaliu Biblioteca "Runivers" bor, ceea ce îl duce la concluzia că această dogmă este o expresie incorectă a ideii corecte despre lipsa de păcat personală a Maicii Domnului, și face acest lucru prin mijloace complet nepotrivite Introduce învățături problematice și chiar incorecte ca elemente principale ale dogmei Aceste premise sunt:) doctrina acțiunii păcatului originar la om în legătură cu doctrina stării sale originare;) doctrina originii sufletului uman printr-un nou act creator - creaționismul" ("K N ", ,) În consecință, esența divergenței în învățătura despre Maica Domnului a bisericilor ortodoxe și catolice se referă nu atât la mariologie, cât la premisele ei antropologice Iar marginea ascuțită a criticii ortodoxe la adresa dogmei din este îndreptată în principal către negarea catolică a perfecțiunii omului primitiv și către postularea unui dar supranatural special (c!op superaddîtuni), datorită căruia Adam primitiv a posedat perfecțiunea și nemurirea În schimb, în înțelegerea ortodoxă, "o revărsare extraordinară, unică, a darurilor Duhului Sfânt atât la zămislire, cât și la zămislire, și la nașterea Presv Fecioara a fost (nu un nou act creator contrar naturii umane, ci numai) completarea slăbiciunii umane A fost, în primul rând, de dragul neprihănirii și sfințeniei deja revelate, "Dumnezeul lui Ioachim și Ana și întreaga serie caritativă a strămoșilor lor, de altfel, sfințenia părinților corespunde sfințeniei nașterii În al doilea rând, a fost de dragul sfințeniei și al Însuși Fecioarei Preacurate, revelată chiar la nașterea Ei pământească, în autodeterminarea Ei pretemporală și pre-pașnică (vezi Antropologia despre aceasta) Și în măsura în care se poate vorbi despre "concepția imaculată" și nașterea Preacuratei și Imaculatei, și aici, harul nu își alege automat sau mecanic un obiect care rămâne pasiv în această alegere, ci răspunde la ce se apropie mișcarea naturii umane însăși; Maica Domnului dobândește libertate de păcătoșenia personală, păstrând

în firea ei toată puterea păcatului originar și slăbiciunea ei Și este greșit să vorbim despre botezul Ei înainte de nașterea Ei și a Fiului ei" ("K N ",) Crăciun Preev Theotokos este celebrată de Biserică drept "bucuria întregului univers" Totuși, "Domnului și Preacuratei a fost plăcut să ascundă de lume nașterea desăvârșită a Ei , iar acest eveniment este tăcut în Evanghelie Și numai Biserica în imnurile ei liturgice ridică oarecum acest văl, mărturisind puterea și sensul celor întâmplate, deși nici ea nu termină tot ce s-a întâmplat Căci în imnurile ei Biserica Îl slăvește pe Dumnezeu, care și-a pregătit un Tronul animat - Biblioteca "Runivers" venirea în lume a Maicii Domnului - pentru ca întregul eveniment să fie explicat în lumina viitoarei întrupări a lui Dumnezeu Întruparea, în importanța și unicitatea ei, ca soarele la lună, stinge lumina blândă și smerită a Nașterii Maicii Domnului însăși Cu toate acestea, evenimentul sărbătorit al Nașterii Maicii Domnului rămâne din plin forță și în sine - ca manifestare în lumea Veșnic Fecioarei Ce înseamnă ea prin ea însăși și ce laudă se cuvine Ea însăși - Veșnic Fecioara Maria? Ritul bisericesc al sărbătorii răspunde și el la această întrebare cu ușurință în cuvinte și reținute în expresii, oricât de grele și ambigue, pline de înțeles misterios și teologic prestabilite în ochii lui Dumnezeu Această bucurie pentru lume și pentru puterea acestei prealegeri este în desăvârșita sfințenie și curăție a Maicii Domnului Dumnezeu a văzut ce făcuse Op și iată că a fost foarte bine" (Gen , I,); totusi, focusul ei ramane tot ceea ce este continut in el, si a carui manifestare o sarbatorim acum: "s, tu esti frumoasa, iubita mea, esti frumoasa" (П П , I,) (Și în acest sens) Fecioara Maria este nu numai bucuria lumii, ci și slava ei și scopul ei direct (Căci Ea revelează în Sine) toată plinătatea și înțelepciunea lumii, toată puterea castității, care are ca condiție indivizibilitatea și nemărginirea dăruirii lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, puritatea făpturii față de creatură, ascultătoarea ei transparentă pentru percepția revelației Divinului, însăși mereu virginitatea miresei Biserica ne dă ocazia - cu o mișcare aproape tăcută a buzelor ei - să înțelegem în continuare "cei numiți înainte de pântece" în planul lui Dumnezeu, înainte de nașterea în lume Cu sărbătorirea Nașterii Maicii Domnului, Biserica Rusă a combinat sărbătoarea Sofia, Înțelepciunea lui Dumnezeu, în Catedrala Sofia din Kiev Această sărbătoare, aplicată la înțelegerea ei dată, se referă la Maica Domnului, ca centru și slavă a creației lui Dumnezeu, ca la sfințenia unei persoane chemate și capabile să împlinească acest angajament față de Dumnezeu-bărbăție prin Maica Domnului Dar Maica Domnului, înainte de Maternitatea ei, ca o condiție pentru acceptarea ei, a trebuit să manifeste în ea însăși puterea deplină a castității desăvârșite și a fecioriei veșnice, ca realizare a Înțelepciunii lui Dumnezeu și a Slavei în creație Și ca această manifestare vie și veșnică a lui Dumnezeu în și prin creație, Ea este și bucuria lumii, bucuria universală revărsată întregii creații, iar cu această bucurie Biserica pământească și cerească se bucură de ziua Nașterii Sale "(" Bucuria lumii " Predică (manuscris), pp ,) Biblioteca "Runivers" "Următorul pas în sfințirea Maicii Domnului este introducerea Templului viu al lui Dumnezeu în templu - consacrarea Fecioarei Maria" ("K Ya", Sh) "Acest eveniment este marcat în Evanghelie de o tăcere semnificativă și neavând mărturie evanghelică despre el, suntem chemați profetic cu ochi spirituali să contemplăm ascensiunea lui cerească, în care Biserica Vechiului Testament o însoțește și întâlnește Noul Testament Biserică cu chipuri îngereşti , iar marele preot după rânduiala lui Aaroia, el va da comoara primită Marelui Preot venind pe

lume după rânduiala lui Melhisedec ("Înălțarea la Hristos" - Predica; manuscris, p) Care este semnificația și puterea acestui eveniment? Aceasta este sărbătoarea copilăriei "Întrând în templu, Sfânta Fecioară a adus în el copilăria ei curată și sfântă", ("Bucuria bisericească",) și "acest chip al copilăriei prea sfinte, închinat lui Dumnezeu, în toată lipsa de apărare, dar în același timp irezistibilitatea timpului, prinde inima cu dulce putere A renunța la ea, a o trăda în uitare sau orbire, ar însemna a se lipsi de altar și de propria copilărie, care, în afară de conștiință, se păstrează în adâncul sufletului Iar această sfințenie a propriului nostru suflet este legată în mod tainic și inexprimabil de știința că acum "în templul lui Dumnezeu se arată limpede Fecioara și Îl vestește tuturor pe Hristos" ("Ulțarea la Hristos",) Dar, "puritatea și sfințenia copilărească, asociate cu ignoranța păcatului, ar trebui să fie temperate, desăvârșite și sporite în forță - absența păcatului ar fi trebuit să fie înlocuită cu biruința sa biruitoare" ("K H ", II) Și așa, "Doamna urcându-se în templu părăsește lumea cu toate binecuvântările ei pentru a se preda unei alte vieți decât în lume, iar această alteritate este monahismul ei, mai întâi cu o ședere în templu, și apoi afară ea Cu toate acestea, aceasta este o intrare în templu nu este doar una dintr-o serie de evenimente din viața ei, ci are loc în afara timpului, ca o procesiune din întuneric, înrădăcinarea creației în Dumnezeu Conține marele altar al copilăriei umane, cu toate posibilitățile și speranțele pândind în el Din măruntaiele trecutului, din gardul Grădinii Edenului, care ascundea omul primordial , calea de urcare în Sfânta Sfintelor duce la peștera din Betleem, la locul nașterii lui Dumnezeu Se încheie cu viitorul templu promis și "sfântul Ierusalim, care se coboară din ceruri de la Dumnezeu, are slava lui Dumnezeu (Apoc , XXI, -)" ("Urcuș" ,) În consecință, în dispensația mântuirii noastre, "din momentul în care Sfânta Fecioară a fost adusă în templu, puterea templului Vechiului Testament, ca singurul loc de întâlnire al omului cu Dumnezeu, începe să fie desființată Maria devine Templul templului și primește asupra Sa puterea sfințirii templului Sensul templului Biblioteca "Runivers" a fost deja epuizat și rămâne doar un loc de întâlnire de rugăciune până în momentul în care vălul bisericii este rupt și altarul templului din Vechiul Testament este desființat" ("K N '',) Căci templul din Vechiul Testament "reprezenta doar o anticipare transformatoare a viitoarei Teofanie în lume și omul însuși trebuia să devină adevăratul loc al teofaniei, templul lui Dumnezeu, iar acest templu sacru, adăpostind Incontenabilul, era Fecioara Maria în Maica Domnului nașterea Fiului Său Apariția Fecioarei în templu este, așadar, sfârșitul și împlinirea Vechiului Testament Introducerea lui în templu marchează hotarul ambelor testamente, Vechiul Testament iar Noul, căci împlinindu-l, îl completează pe primul și îl deschide pe ultimul Fecioara care intră în templu este ea însăși pregătită pentru o locuință cerească, în Ea există un asemenea loc pe pământ unde se poate pleca raiul" ("Bucuria Bisericii",) "Lumea a fost creată de dragul omului, dar omul a fost creat pentru îndumnezeire Tot ceea ce se întâmplă în viața lumii are un sens ca pregătire pentru binecuvântarea completă a omului Dar această plinătate s-a împlinit, harul s-a realizat în acea zi și ceas în care Arhanghelul a fost trimis din cer la Cel Fericit cu solia Bunei Vestiri, când albul cerescului a scânteie în capacul albastru, când solia Bunei Vestiri s-a împlinit a fost ascultat și acceptat de Cel Binecuvântat Atunci s-a împlinit cele prestabilite de la început, o manifestare din epoca sacramentului: Duhul Sfânt S-a pogorât asupra unei persoane în persoana Celui Preacurat, iar puterea Celui Prea

Înalt, Cuvântul lui Dumnezeu a umbrit-o, locuind in ea Scara dintre cer și pământ a fost stabilită, omul a primit puterea de a deveni zeu prin har, căci Dumnezeu-omul a fost conceput în pântecele Celui Grațios" ("Bucuria Bisericii",) Semnificația dogmatică a Bunei Vestiri, ca început al Întrupării, a fost deja vorbită de Vyina Dar acest eveniment are și o altă latură, ca să spunem așa, personală, subiectivă și psihologică, și ar trebui să ne oprim asupra ei când vorbim despre Buna Vestire ca eveniment din viața Maicii Domnului Serghie dezvăluie această latură a Bunei Vestiri în două dintre predicile sale: "Glasul Arhanghelului" ( ) și "Vestirea Pătimașă" ( ) Ce conține Evanghelia arhanghelului din acest punct de vedere și cum a fost primită de Veșnic Fecioara? Răspunsul la această întrebare constă în înțelegerea Bunei Vestiri, conform căreia este începutul "slujbei kenotice cruciate a Maicii Domnului" "Acest ideea și-a primit expresia (ecleziastică) într-una dintre redările antice rusești ale icoanei Bunei Vestiri Arhanghelul Gavriil apare cu cruce (octogonală) Maicii Domnului, ținând în mâini Pruncul, Care, parcă, este aruncat departe de acest fenomen (În această icoană) este firesc să vedem revelația de acel sens al Bunei Vestiri, care de obicei rămâne ascuns de Biblioteca "Runivers" Atenţie Se strecoară ca un tesh, pândind în lupile Bunei Vestiri Aceasta este Buna Vestire ca solia crucii Buna Vestire este o dovadă directă a iubirii lui Dumnezeu pentru lume Dragostea este sacrificială prin natura ei, puterea iubirii este măsura sacrificiului Iubirea lui Dumnezeu este incomensurabilă și inexplicabilă în crucea ei jertfă Dumnezeu este Iubire și "puterea divină de neînțeles a cinstitei și glorioasei Cruci" este puterea vieții lui Dumnezeu în sânul Preasfintei Treimi Dar Dumnezeu - Dragostea - cruce veșnică - ridică o nouă cruce de dragul iubirii pentru creație El dă un loc existențial lumii împreună cu Sine, se lepădă de sine de dragul lumii , ridică crucea jertfei iubirii în Dumnezeu-întrupare de dragul mântuirii lumii Iar ceea ce manifestă puterea Crucii în cer este pe pământ, în fiii oamenilor, bucuria Bunei Vestiri, căci nu există și nu poate fi adevărată bucurie fără cruce Dar Buna Vestire însăși conține vestea crucii și, cu o cruce grea, cade asupra Sfintei Fecioare, "slujitoarea Domnului", care acum renunță la tot ceea ce personal și se încredințează puterii Domnului Ea acceptă arma care îi străpunge inima iar calea Crucii Fiului Său (devine) propriul ei drum Bucuria Bunei Vestiri se realizează prin cruce și își găsește temelia în ea Dar unde este această bucurie? - inima slabă se va îndoi, - când singura împlinire directă a mesajului Bunei Vestiri este crucea Și totuși, crucea, acceptată de bună voie și chiar involuntar, este singura cale directă către bucuria mântuirii Mâhnirea ei nu mai este în bucuria biruitoare, ci în ea aceasta din urmă are puterea și neprihănirea lor" ("Bucuria Bisericii",) Acesta este mesajul crucii adus de arhanghel Cum a primit-o Cel Binecuvântat? Cum a răspuns ea la întrebarea lui Dumnezeu despre acceptarea bucuriei crucii a Bunei Vestiri? "În răspunsul Ei, destinele lumii întregi sunt cântărite și determinate A existat doar unul, singurul răspuns adevărat, pe care Cel Prea Curat a trebuit să-l aleagă dintre nenumărate posibilități de răspunsuri diferite Toate ispitele naturii umane - de la slăbiciunea și limitările ei, de la mândrie și auto-amăgire - au stat în cale aici, dând naștere acestor oportunități pentru fiecare persoană Și mai presus de toate, ispita lipsei de credință: este ușor pentru natura umană să-și dorească credința într-o decizie fără om, să nu se îndoiască că orice verb nu poate eșua la Dumnezeu? Dar chiar și cea mai mică îndoială, aproape de netrecut, ar fi suficientă pentru ca Vestea Bună să fie respinsă și

Întruparea să nu aibă loc Și mai departe, ispita mândriei: dacă Dennitsa era mândru de apropierea lui de Dumnezeu, incapabil să-și îndure darurile abundente și a căzut din cer, atunci cât de firesc era pentru cei slabi Biblioteca "Runivers" natura umană sub greutatea darului acestei singure alegeri, "fără comparație" depășind-o pe cea a serafimilor Dar chiar dacă doar o mișcare invizibilă a inimii ar fi suficientă pentru a întoarce acest dar asupra sinelui, pentru a te admira în el - și vestea bună nu ar fi fost acceptată, Buna Vestire nu ar fi avut loc Și mai departe, ispita slăbiciunii: nu este firesc ca natura umană să-și dorească pacea și bunăstarea pentru ea însăși, respingând această alegere cumplită, în care toată viața este o ispravă de lepădare de sine, calea crucii? Dar era de ajuns doar în gânduri să se teamă de o ispravă sau să-și dorească pentru sine binefacerile slujirii sale - iar vestea bună nu ar fi fost acceptată, Buna Vestire nu ar fi avut loc Dar sa întâmplat Răspunsul lui Mary s-a dovedit a fi singurul răspuns adevărat care se potrivește cu întrebarea Cea mai curată zicală: "Iată, robul Domnului, să-mi fie Mie după cuvântul Tău" Vestea bună a devenit realitate Nu se poate spune mai mult decât ceea ce se spune în aceste câteva cuvinte, nu se poate spune mai adevărat, mai precis și pe scurt, cu eliminarea a tot ceea ce este de prisos, inutil, nepotrivit, decât rostit de Prea Curat Dar Ea a vorbit și a vorbit cu Ea acest cuvânt, făptura bucurându-se de Ea, catedrala îngerească și neamul omenesc, împreună cu toată natura creată, pătrunzând și ascunzându-se cu sensibilitate la auzul misterului Bunei Vestiri ("pasărea nu cuibărește" pe în această zi, potrivit poporului ortodox rus) Cu Ea, fiecare suflet omenesc a vorbit și vorbește acum, deschizându-se pentru a primi Duhul Sfânt și a dobândi pe Hristos nou-născut Maria s-a dăruit cu totul lui Dumnezeu, Ea a devenit complet transparentă pentru Duhul Sfânt, deschisă pentru locuința Lui, pentru îndumnezeirea făpturilor în Ea Și în albastrul îngroșat al cerului creat, s-a ridicat tronul ceresc al Slavei lui Dumnezeu, iar pântecele Mariei era cel mai întins din rai Un înger a plecat de la Ea" ("Bucuria Bisericii",) Dar de aici începe cu putere slujba kenotică a Maicii Domnului - slava crucii ei și crucea slavei ei Ea, în primul rând, se manifestă în toate împrejurările din jurul Nașterii Domnului Hristos ''Nașterea Dumnezeului-om, slăvită de îngerii din ceruri și de înțelepții orientali din oameni, a fost, desigur, o slavă și o bucurie de nespus și de neînțeles pentru Maica Domnului Cu toate acestea, această glorie și bucurie au fost nași Ca să nu mai vorbim de nenorocirea exterioară și sărăcia de a fi născut într-o peșteră de vite într-o noapte de iarnă, în general, toată această umilință exterioară a Fiului Pe care îngerii le cântau în ceruri, răsunând cu suferință în inima Maicii Dar Ea a trebuit să treacă și printr-o umilință deliberată din partea dreptului Iosif, care nu era conștient de slava crucii a alegerii Maicii Domnului Văzând-o "non-lente", op Biblioteca "Runivers" Am vrut s-o las să plece, ca fiind încălcat fidelitatea conjugală, pe Ea, cel mai cinstit heruvim Fecioară Și doar un semn divin printr-un înger care i s-a arătat lui Iosif în vis l-a oprit în asta Urmează persecuția demonică a lui Irod, măcelul brutal al pruncilor, cu scopul de a ucide printre ei pe Pruncul Divin, fuga în Egipt - aceasta este ceea ce o umbră pe Maica Domnului pentru Nașterea lui Hristos, care nu este în zadarnic în rangul de proskomedia și în slujbele sărbătorii Nașterii Domnului se apropie atât de stăruitor de epuizarea Ghetsimani și Golgota" ("Crucea Maicii Domnului",) Dar acesta este doar începutul acelei "auto-întinderi materne" la care Pr Fecioara Căci "Ea a trebuit să sacrifice în mod constant sentimentele naturale ale maternității

umane pentru slujirea Fiului ei, ceea ce presupunea lepădare completă de sine Și aceste jertfe nu s-au dat ușor și nu în zadar, armele au trecut neîncetat prin inima Mamei și înaintea Golgotei, căci toată viața dinaintea ei a fost, până la urmă, calea spre Golgota, destinația ei "(" K I ",) "Și chiar în timpul pruncieі lui Hristos, când, se pare, nimic nu ar fi trebuit să stânjenească inima Maicii, s-au auzit cuvintele difuzării profetice despre o armă care trebuia să pătrundă în suflet Da, această armă a străpuns inima Maicii deja chiar la nașterea Lui, Mântuitorul făgăduit de arhanghel, într-o sărăcie jalnică, într-o peșteră printre animale, când oamenii au refuzat să locuiască în Fiul Omului, ca și cum ar însemna că în toată viața Lui El va să nu aibă un loc unde să-și pună capul Această inimă a suferit și din cauza jertfei profetice a magilor, care au combinat mirul mormântului cu aurul și Libanul , și din cuvintele dreptului Simeon, care a condamnat-o pe calea Crucii împreună cu Fiul Dar dacă în timpul pruncieі lui Hristos Maria doar "a compus aceste cuvinte în inima ei", atunci "în curând sensul versetului cuvintelor a fost deja revelat în realitate dură, când Fiul a părăsit-o pe Mamă pentru a Se dărui slujirii Sale (Dar chiar și în zilele adolescenței Sale) În timpul călătoriei ei la Ierusalim, Fecioarei Maria a primit, parcă, o experiență profetică a durerii materne a pierderii Fiului Său, care s-a pierdut pe drum ("cu mare întristare Te-au căutat") și să-L găsesc în templu să aud de la El severe, cuvinte care nu erau destul de clare la vremea aceea "De ce a trebuit să Mă cauți? Sau nu știați că eu trebuie să fiu în ceea ce este al Tatălui Meu?" După aceea, vălul cade peste copilăria Lui și spune doar: "S-a dus cu o lame și a venit la Nazaret și a fost în ascultare de ei" (Lc P,) Și apoi se spune direct și "pe scurt: "și în zilele acelea, Isus a venit din Nazaretul Galileii și a fost botezat de Ioan în Iordan" (Domnul I,) ; Mt Sh, Biblioteca "Runivers") Această apariție a lui Isus în serviciul public a fost, desigur, abandonul Maicii, care, desigur, știa, nu putea să nu cunoască, sensul și puterea acestui lucru, nu doar pe termen scurt, ci și ultimul, definitiv pierderea Fiului Său, căci calea Lui era de la Iordan până la Golgota Fie că L-a urmat și împreună cu El, fie că L-a urmat de departe cu o privire iubitoare, ea însăși rămânând în Nazaret, în camera de sus unde a fost Buna Vestire a Arhanghelului Gavriil - ne este ascuns Singura mențiune despre prezența Maicii Domnului în această legătură o avem în Ev Jo , unde se spune, după povestirea minunii din Cana Galileii și în legătură cu aceasta: "după aceasta a venit la Capernaum, El însuși și Maica Sa, și frații Săi și ucenicii Săi, și acolo au rămas câteva zile" (Io P ,) Această indicație mărturisește pentru noi că prezența Maicii Domnului în mediul Domnului a fost posibilă și, cel puțin, nu a fost exclusă" ("Bucuria Bisericii" , ; "Crucea Maicii Domnului", B,) Acest lucru este evidențiat și de povestea sipoptiștilor despre cum "Ea s-a predat odată dorinței omenești de a-L vedea și de a vorbi cu El, dar a auzit un cuvânt strict, inexorabil: arătând mâna către ucenicii Săi, ea a spus: " Iată, Mama Mea și frații Mei" (Mat HP,) Iar în prima minune din Cana Galileii, Mama a auzit de la Fiul Său doar numele zhepo! - și el la ultimul gâfâit pe cruce Cu aceasta, El, parcă, a rupt legăturile indisolubile ale maternității trupești , și-a părăsit Mama pe toată durata slujirii Sale pământești Ea nu a văzut nici minunile Lui, nici Schimbarea la Față în slavă, ca intrarea Sa împărătească în Cetatea Sfântă Dar Ea nu a fost îndepărtată de la locul execuției stând la cruce, ea a copt chinul crucii și o moarte cumplită, de la vederea căreia soarele s-a întunecat și pământul s-a cutremurat" ("Bucuria Bisericii",)) pr Serghie la absența Maicii Domnului la Botezul

Domnului, la Schimbarea la Față, la Intrarea Domnului în Ierusalim și la Cina cea de Taină "De ce a fost Ea îndepărtată de prezența la deschiderea cerului și de participarea la misterul Bobotezei? (Dacă era în timpul Schimbării la Față?) Căci Ea nu se află pe Tabor, și parcă nu există amintire despre Ea nici printre Evanghelişti, nici în slujba Schimbării la Faţă, unde nici măcar numele Ei nu se găseşte, cu excepţia pomenirii obişnuite în irmosul din al -lea oda canonului cetatea sfântă a Împăratului care vine , ucenicii își întind hainele, copiii se pun în picioare, oamenii se bucură Dar unde este Ea, Maica Regelui care intră în cetatea Lui? Și de data aceasta neg ei Ea este uitată aici în narațiunea evangheliștilor și în slujba sărbătorii, unde nu se menționează absolut deloc numele ei (nu există Biblioteca "Runivers" un Bogorodichpa, el nu este nici măcar în al -lea cântec), de parcă Maica Domnului nu ar exista deloc Și din nou, suntem uimiți și ne întrebăm despre puterea și semnificația acestei uitari aparent aspre, aproape crude Dar acum vin ultimele zile decisive, când cursul fatidic al evenimentelor amintite în primele zile ale Săptămânii Patimilor este în sfârșit determinat La aceste evenimente, nici Maica Domnului, parcă, nu participă și orice mențiune despre Ea în acest sens este absentă în Kvangelia, precum și în slujbele primelor patru zile ale Săptămânii Patimilor Din umbra adâncă, e, care ascunde chipul ei, Ea contemplă patima iminentă a Domnului: luarea, biciuirea și trădarea până la moarte, iar înaintea lor, Cina cea de Taină Acest fapt, care este absolut uimitor în semnificația sa, este absența Maicii Domnului la Cina cea de Taină: Ea nu este la acest tainic rămas-bun al Domnului cu ucenicii, Ea nu aude conversația de rămas bun a Domnului, a Lui făgăduințele și Rugăciunea Mare Preot, verbe, mai importante și mai dulci decât care nu s-au spus în limbajul omenesc Ea nu s-a culcat printre ucenici când Domnul a stabilit sacramentul Trupului și Sângelui și le-a împărtășit ucenicilor Săi Și cu o perseverență irezistibilă, întrebările se aglomerează în mintea și inimile noastre: De ce nu este Ea aici? Ce înseamnă această absență? Desigur, ea nu poate fi percepută doar ca un fapt exterior sau ca un accident, căci aici este nepotrivit și chiar nelegiuit să ne gândim la un accident Dacă nu a fost, atunci nu ar putea fi sau nu ar trebui să fie" ("Crucea Maicii Domnului", : ,) Ultima remarcă se aplică, însă, nu numai Cina cea de Taină, ci tuturor acestor evenimente Maica Domnului nu a putut participa la Botezul Domnului, pentru că "apariția lui Hristos în serviciul public, ca deplinătate a devotamentului față de voia Tatălui, care îi răspunde prin trimiterea Duhului Sfânt, noua înfiere a Dumnezeu-omul" ("Acesta este Fiul Meu Iubit"), a fost lucrarea personală a lui Hristos pe care nimeni, nici măcar Cel Prea Curat, nu a putut-o împărtăși cu El Pe de altă parte, pogorârea Duhului Sfânt, Rusaliile personale a lui Hristos a fost, într-un sens, inutilă pentru Maica Domnului, iar în altul, încă imposibilă Prima este pentru că Ea avea deja Rusaliile personale în Buna Vestire, când Duhul Sfânt S-a pogorât asupra Ei (după iconografie, tocmai sub formă de porumbel, ca la botezul lui Hristos); a doua este pentru că Ea mai trebuia, împreună cu toată omenirea și cu întreaga lume, să primească Duhul Sfânt la Rusalii, ceea ce pentru Ea însemna "mântuire", adică desființarea puterii păcatului originar în toată creația și în Ea, ca personal al ei centru Prin urmare Biblioteca "Runivers" Maica Domnului nu a putut participa la Botezul Domnului, dar, în același timp, Opa nu a putut să nu contemple semnificația ei mântuitoare, să rămână ignorantă de puterea acestui eveniment (Același lucru este valabil și pentru Schimbarea la Față) Ea nu avea nevoie să accepte Schimbarea la Față,

să-i conțină puterea, pe care ucenicii nu o conțineau, deși o recunoșteau Nu a fost necesar pentru Ea în sensul în care, după explicația Bisericii, ar putea fi ultimul: "Ucenicii Tăi, Slava Ta, Hristoase Dumnezeule, văzând că când Te văd răstignit, înțeleg suferința liberă " Și, pe de altă parte, era, evident, și prematur pentru Ea, căci Ea trebuia să meargă până la capătul căii Ei spre Slavă, calea Crucii, ducând prin Golgota către porțile morții și slăvirii ei Adormire De asemenea, era neobișnuit ca Fecioara Maria, purtând o armă în inimă, să se împărtășească cu bucuria triumfului (intrarea Domnului în cetatea sfântă) - "să facă sărbătoare și să slăvească pe Hristos cu veselie în vame și ramuri " Și, bineînțeles, ignoranța ei despre ceea ce se întâmplă este absolut inacceptabilă: despre ce vorbea de sus până jos toată țara entuziasmată, Maica Domnului nu a putut să nu știe Și dacă ar fi să recunosc incredibilul pe care nu l-am știut, nu am auzit de la oameni, atunci eram responsabil de Duhul Sfânt, odihnindu-se pe Pei, și mi-am dat seama că această procesiune pe măgari este calea către loc de executare, de ocara poporului, chin pe cruce și moarte Și de aceea noi nu vedem bucuria Ei aici, ci înțelegem întristarea Ei profetică S-a ascuns cu ea într-o umbră adâncă, Evanghelia tace despre ea, Biserica tace Dar trebuie să auzim această tăcere, strigătul Maicii Domnului la împărătesc, dar deja intrarea Domnului pe Cruce" ("Crucea Maicii Domnului", -) Absența Maicii Domnului la Cina cea de Taină este un "fapt de o importanță extremă", iar pr Serghie dă o interpretare detaliată a acesteia (în "Crucea Maicii Domnului" și în "Jertfa euharistică") și, mai mult, în două sensuri: negativ și pozitiv Pe de o parte, el explică de ce Maica Domnului nu a putut fi prezentă fizic la Cina cea de Taină și să participe la comuniunea ucenicilor cu Trupul și Sângele lui Hristos; și, pe de altă parte, arată că Maica Domnului nu numai că a participat la celebrarea Euharistiei, ci chiar a fost, ca să spunem așa, punctul de plecare în stabilirea ei "Hristos a împărtășit ucenicilor Săi cu Trupul și Sângele Său slăvit (ceea ce erau ei) și firea Sa umană, pământească, pe care a luat-o de la Maica Sa (și urmând la Sfânta Împărtășanie: "singurul Domn curat și nestricăcios , amestecul nostru tot perceptibil de sânge pur și virgin mai mult decât natura care Te-a născut") Ca Mamă, Biblioteca "Runivers" Veșnic Fecioara Maria i-a dat fiului ei natura umană, iar această maternitate ei nu este în niciun caz epuizată doar de Nașterea lui Hristos Dimpotrivă, acea legătură nu s-a oprit nici după el , iar acum și în vecii vecilor, Ea își păstrează legătura maternă cu Fiul Și asta înseamnă că firea umană a Maicii Domnului și-a dat loc în sine la natura dumnezeiască-umană a lui Hristos sau s-a transformat în El, de altfel, această depunere s-a realizat prin afluxul Duhului Sfânt, așa cum se face acum în depunerea euharistică: "schimbându-se prin Duhul Tău Sfânt" Prin urmare, împărtășindu-ne cu Trupul și Sângele Domnului, ne împărtășim cu umanitatea Maicii Domnului ("trupul și sângele") în inseparabilitatea ei "Calcedoniană" de Fiul (Expresia practică a acestui adevăr), din punct de vedere teologic nu numai că nu este dezvăluit, ci chiar aproape neatins , este ritul "înălțării Panagiei", adică, parcă, o comuniune specială a Theotokos prosphora - deși deja după liturghie, dar în legătură cu acesta În acest rit (după Cartea Marelui Rasă) citim: în firea lui pământească prin Trupul şi Sângele Maicii Domnului) Era firesc ca ea să lipsească din camera de sus a Sionului și să nu ia parte la comuniunea cu Trupul și Sângele lui Hristos, și asta tocmai pentru că Ea nu putea să se împărtășească din propriul Trup și Sânge, cu care Hristos și-a împărtășit ucenicilor

Acest lucru ar trebui înțeles, desigur, nu în sensul bărbăției ei dumnezeiești, pentru că omul-Dumnezeu este unul, Hristos, dar aceasta înseamnă participarea ei, ca să spunem așa, prezența la bărbăția divină a lui Hristos" ("Crucea a Maicii Domnului", ; "Jertfa euharistică", , , , , , ,) Dar, pe de altă parte, "împărtășirea Trupului și Sângelui lui Hristos ar fi redundantă pentru Maica Domnului Căci, ca Maica Domnului, Ea se află într-o stare de comuniune sau comuniune continuă cu Hristos (și de vreme ce) Ea însăși este trupul și sângele Lui într-o ființă ipostatică personală și (pentru că) la dreapta a Fiului, stând Ea este asimilată toată slava cerească, pe care Fiul Său o primește în umanitatea Sa" ("Crucea Maicii Domnului", ; "Jertfa Euharistică",) Participarea Maicii Domnului la Euharistie nu se limitează însă la faptul că Ea este "co-mântuitoare și coliturgistă cu Hristos (de aceea unele rugăciuni cu iertare îi sunt adresate la liturghie, atât pentru o vrednică împărtășire mântuitoare și mulțumire pentru aceasta) Și, în același sens, este îmbrăcată și cu omoforion (după tradiția bisericească despre sărbătoarea Ocrotirii Fecioarei), ca Mare Preot, împreună cu Primul preot pentru totdeauna după rânduiala lui Melhisedec ("Jertfa euharistică",) În stabilirea sacramentului Euharistiei, sau mai degrabă în acel miracol euharistic, care este începutul minunilor începutul nu numai ca număr ci și ca semnificație - în Capul Galileii - Maica Domnului nu numai că a fost prezentă, ci a jucat un rol activ șovăitor "Ca Soție ("Ce este pentru mine și pentru tine, Femeie, ceasul Meu încă nu a venit" (Io II,), ca umanitate ipostatică a lui Hristos, ca Biserică, Maria a fost prezentă la începutul lui Euharistia Divină, ca în timpul unei proskomedia, și chiar a participat activ la împlinirea ei prin rugăciunea Ei, ca o Soție În numele umanității, Ea a strigat: "nu au nicio vină", adică nu au în ei înșiși acea viață despre care Domnul Însuși a învățat în conversația euharistică!Capitolul VI: "Mâncați Trupul Meu și beți Sângele Meu, aveți viață veșnică" (v) (Și răspunsul la această rugăciune a fost) miracolul Pregătirea euharistică: apa s-a schimbat în vin "Astfel a pus Isus temelia minunilor în Cana Galileii și și-a arătat slava, iar ucenicii Săi au crezut în El" (Io P,) Dar să ne întoarcem la întâmplări În ultimele zile dinaintea patimii lui Hristos Maica Domnului rămâne într-o umbră de nepătruns dar această umbră devine imediat transparentă, iar tăcerea se întrerupe brusc când zilele de pasiune vine Maica Domnului apare pe Golgota Ca ceva de la sine înțeles, care nu putea fi altfel, se spune despre a stat Ea la cruce În liniște, dar cu o fermitate uimitoare, Ea i-a luat locul Eads Ea s-a ascuns până acum, cum a știut că a sosit timpul ei, nu avem nicio indicație directă Da, nu este necesar, pentru că și fără ea știm și nu putem ști că Ea a locuit aici necruțător, a văzut totul, a experimentat totul în patima Fiului Său Cum a putut ea să nu fie aproape de El la răstignirea Lui? Dar până și toate cele trei Evanghelii sinoptice tac despre asta Există un indiciu al stării la Crucea Maicii Domnului într-o singură Evanghelie, de la Ioan , care, cu laconismul său uimitor, spune: "Iisuse, Văzând pe Maica Sa și pe ucenicul pe care-l iubea, zice mamei sale: Femeie, iată-l pe Fiul tău Apoi îi spune elevului: iată mama ta Și de atunci, acest ucenic a luat-o la sine" (Io XIX, -) De obicei ei văd în acest cuvânt al Domnului un salut de rămas-bun către Maica de la Fiul muribund, parcă o mângâiere omenească Dar o asemenea înțelegere ar fi slabă și neconcordantă cu toată măreția a ceea ce se întâmplă În primul rând, auzim aici același cuvânt maiestuos-solemn: "Femeie", ca la Cana Galileii Nu numai că Domnul se adresează aici Mamei Sale, ci și Ceei care este în femeie în

natura Sa reprezintă umanitatea Sa, Trupul lui Hristos, Biserica Și tocmai acest sens este subliniat și în text: "văzând-o pe Mama ea îi spune Mamei Sale: Zhepo" Da, și-a văzut Mama, dar se adresează Mamei nu ca Mamei: nu "Mamă", ci "Femeie", adresa este solemnă și importantă, mai hieratică decât uman-filială Și acest lucru este sporit și mai mult de mai departe apel către elev: "iată mama ta" Ucenicul Iubit, singurul credincios dintre ucenici, stând la cruce, reprezintă aici poporul ales al fiilor lui Dumnezeu, precum și capul spiritual al întregului apostolat Acest cap nu este Petru, chinuit în întunericul renunțării lui Acesta este un ucenic iubit, căruia Hristos, parcă, îi încredințează Biserica Sa în persoana Maicii Sale: "a primit-o în casa lui" Desigur, nu este vorba despre un simplu adăpost și, în orice caz, nu numai despre un adăpost De pe cruce, predarea reciprocă a lui Ioan către Maria, ca "fiu", și oameni ai bisericii, "fii ai Dumnezeu, Maica Domnului, cu primirea Ei în "casă", adică în viața umanității bisericești, cu Ioan în frunte" ("Crucea Maicii Domnului", , ,) "Acest mesaj solemn epuizează ceea ce a spus Evanghelistul despre Maica Domnului Iar mai departe, deja se păstrează tăcere deplină despre întreaga istovire a Maicii Domnului de pe cruce, despre întristarea omenească a inimii Ei, care a fost străpunsă de o armă ascuțită, despre co-răstignirea și comortirea Sa cu Hristos Dar aici Biserica nu mai tace Ea deschide gura pentru a depune mărturie despre "Răstignirea" durerii Accentul principal al acestei expresii a întristării Maicii Domnului se află în canonul Marelui Complet al Călcâiului Mare - "Plângerile Maicii Domnului" , opera lui Simeon Logothetes, și în "laudele" Marii Utrenie de Sâmbătă Nu există și nu pot fi cuvinte omenești care să exprime patima Maicii Domnului de pe Cruce , co-mortul Maicii împreună cu Fiul Mama este descrisă în aceste imnuri ca experimentând întreaga forță a morții care, totuși, rămâne de această parte a morții Maicii Domnului i s-a dat să moară, dar nu să moară, chiar și atunci când moartea ar fi fost cel mai ușor rezultat pentru Ea Ea a fost lipsită de moarte, ceea ce ar fi înlăturarea sau abandonarea crucii puse pe Ea, E e cruce I s-a încredințat ceva mai dificil decât moartea însăși - stând la cruce, i s-a dat să supraviețuiască morții Fiului pe cruce, dar să rămână ea însăși în viață Dar tristețea morții și întunericul morții nu o pot cufunda pe Cel Preacurat în întunericul deznădejdii, căci ea este tăiată de fulgerul luminos al învierii și zorii ei se aprind deja în inima Ei "Pentru creația Ta, deși pentru a salva, moartea Biblioteca "Runivers" Ai ridicat, nap cel mai curat " Iar inima profetică a Maicii aude: "Nu Mă plângi, Mati, văzând în mormânt Mă voi învia și mă voi slăvi" Cele trei zile simbolice în mormânt, restul Sabatului dumnezeiesc, sunt pline de tăcere și taină Se spune doar despre femeile mironosițe: "Și în Sabat s-au odihnit după poruncă" (Luca XXIII,) Și în aceeași "pace" obosită și promițătoare a sălășluit și Maica Domnului, în a cărei inimă a răsunat vestea învierii viitoare: "Nu Mă plânge, Maică", și Ea a înțeles mai profund și mai deplin ceea ce se întâmplă pe cealaltă parte a Mormântului și ce trebuie făcut dincolo de moartea însăși, învierea din morți, victoria asupra morții, învierea Dacă ucenicii și femeile smirnă și multe, au aflat despre învierea care a avut loc prin Însuși Domnul arătându-le, atunci s-ar părea că Maica Domnului a fost prima care a aflat despre aceasta, după ce l-a văzut pe Înviat Se Cu toate acestea, Evanghelia tace din nou despre acest lucru Vorbește despre diferitele apariții ale Celui Înviat și despre diferitele persoane cărora le-a apărut Cu toate acestea, Maica Domnului nu se află printre ei Este din nou, parcă, uitat și intră deja într-o umbră atât de groasă, în care devine complet

invizibil Aceasta este smerenia Slujitorului Domnului aici Cu toate acestea, Biserica, în conformitate cu dovezile interne, păstrează o tradiție fermă conform căreia Domnul înviat a fost primul care i-a apărut lui Preev Maica Domnului, iar imnul bisericesc asigură că această apariție a fost precedată încă de apariția Arhanghelului, parcă de o nouă vestire: "Îngerul strigând către Cel Milostiv: Fecioară curată, bucură-te Fiul Tău a înviat trei zile de la mormânt și a înviat morții " Și dacă a sta la cruce, a trăi împreună cu moartea Fiului a fost o moarte spirituală pentru Ea, atunci învierea Lui a fost și o înviere spirituală pentru Ea Cu toate acestea, această anticipare spirituală a învierii ar fi trebuit să se desăvârșească în plinătate spiritual și trupesc Aceasta s-a întâmplat după un timp, când a venit ceasul propriei Ei Adormiri" ("Crucea Maicii Domnului", - , ; "Jertfa Euharistică",) De fapt, nu știm nimic despre viața pământească a Maicii Domnului după învierea lui Hristos Putem doar ghici că "aceasta dată a fost pentru Ea timpul slujirii Bisericii militante, pentru care Ea a fost afirmația și focalizarea că, fiind o mărturie vie a întrupării , Ea a fost mângâierea, focalizarea, bucuria și inspirația Bisericii, până la odihna Ghetsimani Nshde nu este scris și nu este spus în cărți despre semnificația pentru soarta Bisericii, pe care a avut-o șederea Veșnic Fecioarei pe pământ Nicio istorie a creștinismului timpuriu nu a observat acest lucru, dar, între timp, Biblioteca "Runivers" șederea Maicii Domnului pe pământ este adevărata taină a creștinismului timpuriu, puterea lui, bucuriile sale" ("K IL",) Acest mister ni se dezvăluie doar în două momente În primul rând, știm că Maica Domnului a fost prezentă la Rusalii În cartea lui D A , "singura mențiune despre Maria se referă în mod specific la această poveste, motiv pentru care pe icoanele Pogorârii Duhului Sfânt, Maica Domnului este mereu înfățișată în centrul apostolilor, acceptând focul ei deosebit limbaj (Dar, bineînțeles), înțelesul Rusaliilor era diferit pentru ea și pentru apostoli (Căci Ea era printre ei) un centru invizibil, o adevărată scară între pământ și cer (și ca atare) reprezentantul întregii creații, întruparea personală a Bisericii - capul apostolilor și centrul întregii lumi create Cincizecimea a fost pentru Fecioara Maria sfințirea finală a naturii ei umane de toate consecințele și rămășițele păcatului originar și comunicarea către Ea a puterii răscumpărătoare a lui Hristos Cincizecimea ei personală sau Buna Vestire a fost completată aici, sau mai degrabă revelată ca Rusaliile lumii, temelia Bisericii pământești prin pogorârea Duhului Sfânt " ("K N ", ,) Dar, pe lângă acest eveniment de Rusalii, știm despre Maica Domnului că Ea a fost "primită" în casa lui Ioan ("din ceasul acesta am primit-o în casa mea", Ioan XIX,) și " aceasta înseamnă că tot Ioan își petrece viața de acum înainte în comuniune cu Preev Maica Domnului, în învățăturile, inspirațiile, revelațiile ei despre Fiul ei și despre ea însăși, începând cu Buna Vestire (și chiar înainte de aceasta) și terminând cu Adormirea Sa binecuvântată Prin urmare, Evanghelia iubitului ucenic al lui Hristos este așa și într-un sens special: este Evanghelia nu este doar un prieten al lui Hristos, ci și fiul Mamei Sale prin adopție, care a fost, desigur, reciproc acceptată și împărtășită de Însuși purtătorul de Duh Evanghelia lui Ioan prin aceasta devine, într-un anumit sens, Evanghelia sau prin Maria" ("Teologia Evanghelistului Teologul", ,) Despre viața lui Preev Fecioară de la Învierea lui Hristos la Adormirea Sa, ce a fost Ea și ce a dat Ea Bisericii primordiale, putem judeca astfel din Evanghelia a patra, a cărei spiritualitate este o reflectare a luminii purtătorului Duhului care a inspirat-o Despre Adormirea Maicii Domnului știm din

iconografie și cult, "care în acest caz sunt singura sursă bisericească de teologizare pe acest subiect Conform tradiției bisericești toți sfinții îngeri Este ca o previzualizare a celui de-al doilea Biblioteca "Runivers" venirea glorioasă, care, însă, nu este Judecata de Apoi, căci cel care este prezentat la judecată nu vine, ci a trecut din moarte în viață Totuși, aceasta este moartea, ca despărțire a sufletului de trup, care rămâne nestricăcioasă în mormânt timp de trei zile Diferă de Sabatul de trei zile din mormântul Mântuitorului, care era o stare activă dincolo de mormânt, predicarea în iad, o parte necesară a isprăvii mântuitoare Aici, însă, acesta este un destin uman, care nu putea fi ocolit pentru a fi eliberat de trupul muritor și îmbrăcat în trupul învierii Și, după aceste trei zile, Maica Domnului a înviat cu trupul ei și odată cu el a fost dusă din lume spre mirarea îngerilor: "îngerii Adormirii Preacuratei, văzând s-au mirat cum se înalță Fecioara de la pământ la cer" Așadar, sărbătorim Adormirea ca Maica Domnului Paște În Adormirea Ei, moartea a fost biruită, căci în ea a înviat prin puterea învierii Fiului Său" ("K Ya ", , , ; "Cuvânt despre Adormire",) "Adormirea Maicii Domnului este, după șederea ei de trei zile în mormânt, învierea glorioasă și scaunul de la dreapta Fiului , nu este doar plecarea din această lume, ci și a Ei înălţarea la cer la Fiul Divin Mama și Fiul, Mirele și Mireasa sunt acum uniți în slava cerească Aceasta nu înseamnă că Opa a intrat în Sfânta Treime împreună cu Fiul Său, ci ca "care a îndumnezeit firea muritorilor", Ea rămâne spiritual și trupesc în imediata apropiere a Fiul ei, mai presus de orice creație Ea este îngropată cu El: "Dumnezeu este îngropat și Maica Domnului: Dumnezeu este în întuneric și Maica Domnului", iar cu El este înviată trupește și cu El "domnește în cer și pe pământ" Prin urmare, Adormirea Ei cinstită este lăudată de toată făptura: îngeri și oameni" ("Cuvânt despre Adormire",) Totuși, "această îndepărtare a Maicii Domnului din lume nu înseamnă o retragere completă din ea cu încetarea oricărei legături cu ea; dimpotrivă, precum se cântă în troparul sărbătorii, "în Adormirea lumii n-ai părăsit lumea, Născătoare de Dumnezeu", ci, totuși, în același timp a părăsit lumea, căci a fost ridicat la cer În Ea și împreună cu Ea, lumea însăși a gustat sau a prevăzut acea duhoare a învierii, cu acceptarea căreia încetează să mai fie o "lume", în sensul căderii de la Dumnezeu și dușmăniei față de El, ci devine din nou o lume -cosmos, "foarte bine", "cer nou" și pământul nou, adevărul locuiește în ele În ceruri, Maica Domnului este un Om Duhovnicesc așezat de-a dreapta Dumnezeului-om Dar, în lume, prezența ei plină de har și apropierea deliberată de el sunt evidențiate nu numai de conștiința generală rugătoare a Bisericii, ci și de manifestările ei neîncetate (în icoane miraculoase, în apariții personale la sfinți) ("K N " , - , ; (WG"),) "Ea este o mijlocitoare pentru neamul uman și o mijlocitoare între Dumnezeu și oameni, ca Biblioteca "Runivers" om slăvit și îndumnezeit Dacă Domnul este un mijlocitor și un mare preot, ca să se jertfească pe Sine Însuși, atunci Ea este un mijlocitor înaintea Lui și poartă în această calitate, conform viziunii Sf Andrei Sfântul Nebun, omoforion de episcop, ca o carte de rugăciuni înaintea Fiului Maica Domnului mijlocește între pământ și cer Ea este mijlocitoarea lumii, ridicându-i rugăciunile către Tronul Slavei Ea este iubire și milă, milă și milă, iertare și mijlocire Ea nu judecă, dar îi este milă de toată lumea Ea nu este adevărul judecății și nu judecata adevărului, ci mijlocirea maternă Iar la Judecata de Apoi a Fiului ei, Ea se roagă dreptului Judecător pentru iertare Păcatul lumii și durerile lumii rănesc inima atot-iubitoare Ea răspunde răutății și păcatului cu dragoste și lacrimi, arme și acum

trece prin inima ei Maica Domnului plânge pentru lume Care este acest secret? Regină a cerului și a pământului, existentă în cer cu Fiul, superioară făpturilor, heruvimii cei mai cinstiți și serafimii cei mai slăviți fără comparație, Ea pe Care Însuși Duhul Sfânt se odihnește, Ea strigă pentru lume Lumea însăși plânge cu lacrimile Ei, suferințele și tristețile Lui sunt durerile Ei, suspinele ei sunt lacrimile Ei" ("Bucuria Bisericii",) "Dar durerea Maicii Domnului pentru lume se termină după proslăvirea și înălțarea ei, sau continuă în felul ei după ele? La această întrebare nu se poate răspunde altfel decât afirmativ Apelul ei către lume, în virtutea căruia Ea menține o legătură cu ea - "în somn n-ai părăsit lumea" - și plânge în tristețile ei , rămâne după plecarea Ei din pace Botezul iubirii ei continuă și rămâne în slava cerească Iar binecuvântarea ei cerească rămâne limitată, sau, mai exact, kenotică, iar această kenoză nu se poate opri decât la atingerea fericirii și mântuirii: pentru întreaga lume La Judecata de Apoi, Maica Domnului nu judecă, ci are milă de cei care sunt judecati Iar teribila Judecată a lui Hristos, cu împărțirea omenirii în oi și capre, rămâne o cruce - atât pentru Judecătorul, cât și pentru Mijlocitorul lumii Căci inima milostivă a Maicii Domnului nu poate fi așa împietrit și împietrit după Judecata de Apoi, ca să nu se îmbolnăvească și să nu se plângă, despre cei ce sunt în iad, lepădați de Însuși Hristos Și atunci va rămâne caracteristic mijlocirea rugăciunii ei pentru ei, pentru a-i scoate din locul chinului, pentru a le arăta ajutorul Ei Și din toate acele veacuri care vor fi necesare pentru a birui și a dizolva această tristețe , până când sosește ziua triumfului universal, când întregul univers va exclama: "moarte, unde este înțepătura ta, iadul, unde este biruința ta" (Osea, XIII, ; I Cor XV,) Căci iadul este un produs al satanismului, nu creat de Dumnezeu, ci doar permis de El ca o perversiune iar această perversiune nu se împacă cu dragostea lui Dumnezeu și iubirea Maicii Domnului Ispășirea este pro- Biblioteca "Runivers" trebuie (chiar și după Judecata de Apoi), credințele iadului sunt zdrobite, și nu numai prin puterea lui, ci și prin strălucirea Divinului, prin persuasivitatea sa irezistibilă, în fața căreia fortărețele iadului nu pot sta Ele se topesc în veacurile veacurilor și odată cu ei se desființează kenoza divină, căci se apropie împlinirea, despre care se spune: "Dumnezeu va fi totul în toți" (I Cor X,) Și atunci crucea Maicii Domnului va fi desființată și atunci va fi un semn de biruință Trebuie să purtăm în inimile noastre așteptarea acestui ceas de nuntă al Mirelui și Maicii Domnului Și dacă ne rugăm mereu Ei: "Preasfântă Maica Domnului, mântuiește-ne", atunci cu o șoaptă plină de evlavie adăugăm acum rugăciunea pascală a cinstitei Ei Adormiri: "Hei, vino, Preasfântă Maica Domnului" ("Crucea Maicii Domnului" Dumnezeu", - ; "Cuvânt despre Adormire",) Biblioteca Runiverse Capitolul PROGNOSTII SI INGERI Lângă Maica Domnului stă Ioan Botezătorul "Biserica Ortodoxă nu numai că îl pune direct după Maica Domnului, dar și le leagă în mod misterios atât în chipul lui Deisis, care este prezent invariabil în catapeteasmă (în versiunea din Novgorod a imaginii Sfintei Sofia din Înțelepciunea lui Dumnezeu) , iar în imaginile de pe potirul euharistic (Aceste din urmă au o importanță deosebită, căci) este imposibil să exprimam ideea excepționalei apropieri a Înaintasului de Domnul mai puternic și mai profund decât înfățișând prezența sa, alături de Maica Domnului, cu teribilul mister al transferul de daruri cinstite "(" D Zh ", ,) Această dogmă a iconografiei este urmată de dovezi de cult Căci cinstirea liturgică adusă de Biserică Înaintemergător este o paralelă clară cu cinstirea Maicii Domnului: Biserica celebrează și zilele zămislirii și nașterii Înaintemergătoarei ("cinstire dată din popor

numai Născătoare de Dumnezeu și lui") și ziua "sfatului" său, analog cu "sfatul" Maicii Domnului Această combinație a Maicii Domnului și Înaintemergătorul este în mod clar dogmatică și nu istorică Căci "în povestea Evangheliei nu are motive exterioare pentru sine (cum are, de exemplu, chipul Maicii Domnului, împreună cu Ioan Teologul, "ucenicul iubit" de la Crucea Domnului) Dimpotrivă, în Evanghelie nu există temeiuri pentru unirea Înaintemergătoarei cu Maica Domnului, pentru că nu există indicii cu privire la întâlnirea lor pe pământ, cu excepția întâlnirii care a avut loc în timp ce Înaintemergătorul era încă în pântece Maica Domnului și Înaintemergătorul din Deisis stau înaintea Slăvitului Hristos - Regele și Marele Preot, Marele Episcop, și se roagă Lui pentru neamul omenesc, iar Biserica trimite această imagine la proslăvirea cerească a Înaintașului; este o revelație a slavei sale cerești Înaintemergătorul, împreună cu Maica Domnului, rămâne într-o apropiere deosebită, excepțională, de Hristos Biblioteca "Runivers" către Mântuitorul Oip alcătuiește anturajul Său în imaginile Sale: nu apostoli, nu martiri, nu reverenți și, pe de altă parte, nu îngeri, nu arhangheli, ci este Maica Domnului și Înaintemergătorul, doar ei doi, acest misterios doi, reprezentând întregul neam omenesc, în cea mai înaltă sfințenie și fără păcat și numai în spatele lor și în spatele lor, departe de ei, toată oștirea cerească și Biserica pământească se roagă Domnului pentru milă de neamul omenesc" ("D J ", ,) În consecință, în teologie, mariologia ar trebui să aibă drept continuare "joanologia", care, împreună cu ea, constituie doctrina umanității glorificate, a Sofia creată, manifestată în imagini concrete ale Cei Prea Pur și "Mai mari dintre cei născuți de femei" Poziția exclusivă a Înaintașului în rândul neamului uman este determinată, în primul rând, de faptul obiectiv al locului pe care îl ocupă în dispensația mântuirii noastre Conform principiului sinergiei, Dumnezeu nu folosește niciodată atotputernicia Sa în raport cu o persoană, nu în concordanță cu persoana însăși, cu liberul său arbitru Prin urmare, însăși nașterea lui Dumnezeu Cuvântul din Fecioară a fost condiționată de consimțământul Ei la aceasta, în care toată creația și-a exprimat voința de a-L primi și purta pe Domnul Dar "Bărbăția-Dumnezeu înseamnă nu numai nașterea din Fecioară, întruparea lui Dumnezeu, ci și acceptarea lui Dumnezeu de către omenire, întâlnirea Domnului care s-a născut de omenire în persoana Înaintemergătoarei Domnul, născut, n-ar fi trebuit să rămână singur în omenire, și nici Preacurata Maica Sa nu L-a putut scăpa de această singurătate, Care în purtarea Ei de Dumnezeu era, parcă, una cu El și, din această cauză , nu putea intra într-o relație cu El altul, un prieten (sau, așa cum spunem de obicei, nu altul, ci o "a treia" persoană) Un astfel de prieten în relație cu Mântuitorul, capabil să-L întâlnească și să-L primească înaintea feței și în numele întregului neam uman, ar putea fi un soț demn de a fi numit prietenul Mirelui, iar acest prieten, firesc, este și cel cel mai mare dintre cei născuți dintr-o soție, căci nu există o chemare mai înaltă și nici o demnitate mai înaltă pentru o persoană, cum să devină prieten cu Mirele" ("D J ",) Misiunea lui în viață este definită de Evanghelist în cuvintele lui Isaia ca "pregătiți calea Domnului" (Luca II,) Ugotovappe este de obicei înțeles ca o predică preliminară de pocăință și înmuiere a inimilor "Acest lucru, desigur, are semnificația sa, totuși, nu este decisiv; cel puţin Evanghelia nu vorbeşte despre el ca fiind decisiv Pregătirea pentru venirea Domnului a fost făcută de Înaintemergător, în primul rând, nu prin alții, ci în sine, prin însuși faptul existenței sale Biblioteca "Runivers" Domnul a fost întâlnit în lume El nu s-a dovedit a fi singur în ea, căci un prieten a ieșit în

întâmpinarea Lui, gata și vrednic să-L primească În această întâlnire, acest prieten a reprezentat întreaga umanitate, mai precis, întreaga biserică din Vechiul Testament, care s-a supraviețuit în persoana lui, depășind sfințenia ei limitată prooroci, viitori apostoli: și doisprezece, și șaptezeci Totuși, nici acești bătrâni care părăseau lumea, care își terminaseră deja viața înainte de apariția lui Hristos în lume, nici viitorii apostoli nu L-au putut întâlni în sensul adevărat și exact, astfel încât să reziste la întâlnire, să-L recunoască, să-L descopere lume și fii demn de ea Apostolii au fost vrednici să fie chemați de Învățător și într-un studiu îndelungat, prin căderi și lupte, să se împărtășească din tainele Împărăției lui Dumnezeu și din credința în Mântuitorul, dar, strict vorbind, înainte de înviere încă nu ating demnitatea apostolică, care este pe deplin asimilată de ei abia la Rusalii Și de aceea, se poate spune că la începutul slujirii pământești a Mântuitorului, ei nu L-au cunoscut pe Domnul și de aceea nu L-au putut întâlni cu vrednicie Doar Înaintemergătorul, în afară de Maica Domnului, singur cunoștea taina Întrupării și în același timp putea rezista întâlnirii cu Mielul lui Dumnezeu Prin urmare, în persoana sa, Mântuitorul a fost acceptat pe pământ, iar în această acceptare se exprimă participarea Înaintașului la lucrarea întrupării În el a avut loc Întruparea lui Dumnezeu pentru Biserică, iar el, împreună cu Maica Domnului, reprezintă Biserica, fiecare în felul lui, dar nedespărțit lângă Hristos Mântuitorul: Maica Domnului Mireasa și Prietenul Mirele la cina de nuntă a Mielului Dar, pe de altă parte, se clarifică semnificația Înaintemergătoarei în întruparea lui Dumnezeu și în răscumpărararea lumii: ca nu numai Înaintemergătorul, ci și Botezătorul Deși Nașterea lui Hristos este adevărata Născătoare de Dumnezeu, Preafericitul este adevărata Născătoare de Dumnezeu, totuși, bărbăția-Dumnezeu rămâne incompletă și incompletă în Nașterea lui Hristos: se realizează în botezul Domnului, care este însoțit prin coborârea Duhului Sfânt pe natura Sa umană, este Rusaliile lui Hristos După aceasta, El devine cu adevărat \ριστας - uns cu Duhul Sfânt Așa cum în rasa umană se face o distincție între nașterea cărnii și nașterea apei și a spiritului, la fel, pentru deplinătatea condescendenței lui Dumnezeu și a omenirii lui Dumnezeu, a fost necesar să aibă loc nu numai la Nașterea Domnului, ci la Botezul Domnului Ultimul în această lumină ar trebui considerat ca sfârșitul Crăciunului de ce în Biserica antică ambele sărbători erau combinate, într-una singură sub numele comun Biblioteca "Runivers" Επιφάνεια, adică Teofania, în plus, s-a aplicat în mod egal atât la unul cât și la celălalt eveniment, precum și la amândoi împreună Dar botezul are nevoie de un botez, căci Domnul nu putea fi botezat de la Sine fără a încălca întruparea Sa, - așa cum avea nevoie de o mamă pentru Crăciunul Său Iar pregatirea providentiala a Botezatorului capata un sens asemanator pregatirii Maicii Domnului Botezătorul trebuia să pară vrednic de chemarea și lucrarea sa Trebuia să poată înfrunta față în față pe Dumnezeul care îl boteza, să vadă Duhul Sfânt care coboară în cerurile care se deschide, să audă glasul Tatălui, să fie martor al Bobotezei Niciunul dintre cei mai mari sfinți din Vechiul Testament nu poate fi creditat cu o asemenea abilitate și putere, doar Înaintemergătorul lui Hristos a rămas ferm și a săvârșit botezul Și aceasta exprimă participarea Boteztorului la zidirea mântuirii noastre Mirele și-a găsit un prieten demn El nu a ajuns singur în lume, El a fost mărturisit de cel care "a venit să mărturisească, să mărturisească despre lumină, pentru ca toți să aibă credință în el" (Io I,) ("D J ", , , ,) "Această mărturie a Forerunnerului nu este un fapt de sine

stătător al vieții sale personale, un "episod biografic"; este un eveniment din istoria întregii omeniri Căci Înaintemergătorul mărturisește înaintea și în numele întregului neam omenesc În el a avut loc întâlnirea Omului-Dumnezeu cu omenirea, Cel Fără de Păcat cu neamul omenesc păcătos, care în Înaintaș își învinge înstrăinarea (din Dumnezeu) Prin urmare, chipul Înaintașului nu este unul dintre multele imagini ale sfinților ci unic în felul lui El a fost prima persoană după cădere, gata de mântuire, copt pentru Împărăția lui Dumnezeu , pocăindu-se de păcatul lui Adam Și-a transferat centrul de la sine la Dumnezeu, a devenit diferit pentru sine și de aceea a devenit prieten, prieten al Mirelui" ("D J ", , , ,) Și asta face din el imaginea și prototipul fiecărei persoane care, pe drumul creșterii sale spirituale, îl urmează inevitabil pe Înaintaș într-un fel sau altul, reproduce în luptele, tensiunile și realizările sale isprava celor mai mari dintre cei născuți de femei "Bucuria unui prieten al mirelui este bucuria fiecărui suflet creștin în Hristos care se apropie de ea, căruia îi dedică natura umană Lui Ioan i s-a dat să-și îndeplinească singura slujire personală pe calea pământească, ca Înaintemergător, iar această ispravă a unui profet, a predicatorului pocăinței, Botezătorul, desigur, este complet unică Cu toate acestea, în isprava sa există un astfel de sens uman și un conținut creștin, cu care fiecare persoană trebuie să empatizeze pe calea către Hristos, și anume imaginea pocăinței și a iubirii de lepădare de sine, iubirea unui prieten Biblioteca "Runivers" Mire Oricine vine la Mirele ceresc, aducând la El mireasa, firea sa umană, trebuie să devină în inima lui un prieten cu acest Mire Există două imagini ale relației sufletului cu Hristos și cu Mirele Fiecare suflet din Biserică, dându-se lui Hristos și trăind viața Lui, devine către El în raport cu "mireasa" - biserica, primindu-și viața de la El Dar există o altă cale, dacă nu împărtășirea, apoi apelând la Hristos, umanul nostru față de El o atitudine care constă în lepădarea de sine pentru dragostea lui Hristos Și atunci sufletul va cunoaște dulceața prieteniei pentru Mire, chipul și calea Înaintașilor" ("D Zh ", ,) În acest sens universal, Înaintemergătorul este asemănător Maicii Domnului Pentru că fiecare suflet uman ia parte la isprava ei, "pentru că se alătură Maicii Domnului, îmbinându-și glasul cu glasul reksha "iată robul Domnului" și predându-se spiritual nașterii lui Dumnezeu Fiecare suflet creștin, după observația Fericitului Augustin, Îl naște pe Hristos în inima ei, este clasată printre "Catedrala Maicii Domnului", care este sărbătorită solemn de Biserică în dimineața Nașterii Domnului Această zi este sărbătoare nu numai a Maicii Domnului, ci și a Maicii Domnului universale ("Catedrala Maicii Domnului"), despre care cântarea bisericească spune: "noi (adică întregul neam uman) oferim tu Maica Fecioară " (După aceasta) Înaintemergătorul are propriul său "consiliu" (celebrat în ajunul Bobotezei), adună Biserica în jurul său, cheamă la acest sinod, care, prin aceasta, devine esențial în viața Bisericii pentru mântuirea credincios" ("D J ", ,) Este clar, așadar, că viața lui Ioan Botezătorul are o semnificație umană universală, că în chipul său viu este întruchipată învățătura creștină despre om, destinul, sensul, calea și scopul lui Astfel, "joannologia" este o antropologie, psihologie, asceză și etică concret realizată și consacrată "Alegerea exclusivă a Înaintașului din întreaga rasă umană" implică în mod firesc cea mai mare sfințenie în el Această sfințenie, conform mărturiei Evangheliei și a Bisericii (sărbătorind nu numai nașterea lui Ioan Botezătorul, ci și concepția sa), nu se limitează la neprihănirea sa personală - realizarea conștiinței și voinței sale, ci este un caracter

ontologic condiție prealabilă pentru creșterea pe arborele uman a acestui "ghimpe de chiparos parfumat și parfumat" (canonul Înaintașului, n , vol)" ("D Zh ",) "El a devenit un premergător nu numai după întâlnirea lui Hristos, ci a fost și înaintea ei Poziția Înaintașului nu a fost un fapt extern pentru el, ci autodeterminarea și conștiința sa interioară (Prin urmare) la nașterea lui nu este un fel de incertitudine care conține diverse GBP Biblioteca "Runivers" oportunități - Nu, el este o lampă mare, o flacără a lui Dumnezeu, care vine în lume deja atât de hotărât încât să primească Duhul Sfânt în pântecele mamei sale" ("D Zh ", ,) Despre această sfințenie în cuvinte care nu îngăduie nicio îndoială vorbesc atât Evanghelia, cât și imnurile bisericești, iar pr Serghie se opreste asupra acestui material bogat cu o atentie extrema, dezvaluindu-i sensul teologic si filosofic Căci sfințenia de la naștere, și cu atât mai mult - înainte de naștere, firește, nu poate fi luată în considerare în categoriile eticii, iar faptul ei ridică așadar o serie întreagă de întrebări despre esența și natura ei Prima sa caracteristică este caracterul său ereditar "Această sfințenie este personală, dar nu individuală Se acumulează și se dobândește prin ereditatea generațiilor Bisericii Vechiului Testament Fiecare urmaș va moșteni bogăția și sfințenia strămoșilor , la care se adaugă evlavia generală a familiei lor preoți De aceea, faptul că pentru toți oamenii este cununa și împlinirea întregii vieți, pentru Înaintemergător, ea este slujită deja în pântece, încă de la concepție" ("D Zh ", ,) Totuși, această sfințenie nu este lipsa de păcat în sensul absenței păcatului originar "Înaintemergătorul, ca și Maica Domnului, este inerent, în virtutea implicării lor în natura umană, și a proprietății și stării sale principale: ascultarea de păcatul originar și moartea; dar această proprietate comună în ei rămâne nemanifestată în anumite păcate personale, este legată și suprimată de libertatea lor personală Această libertate personală de păcate, dar nu de păcat sau de păcătoșenia naturii, este un fenomen cu totul special, excepțional în viața omenirii, corespunzând și evenimentului special și excepțional al intrării în lume a Omului-Dumnezeu Totuși, această sfințenie are, ca să spunem așa, un caracter preliminar" ("D Zh ", ,) și trebuie încă realizată și realizată prin creativitatea vieții Și așa, aici ne întâlnim cu sfințenia personală a Înaintașului, cu isprava lui, care se manifestă, îndatorire întâi, în smerenia sa Cu toate acestea, înainte de a vorbi despre asta, este necesar să ne oprim asupra întrebării care inevitabil apare în legătură cu conceptul de sfințenie înnăscută și ereditară Această întrebare este următoarea: dacă sfințenia Înaintașului este primordială, dacă i-a fost dăruită chiar înainte de naștere, atunci care este, în acest caz, isprava lui, realizarea sa personală, meritul lui? Nu sunt ele o revelație simplă și, ca să spunem așa, automată, involuntară a firii sale, care nu necesită nici efort din partea lui, nici depășirea ispitelor și îndoielilor? În esență, aceasta este problema predestinarii (predestinare și reprobare), la care pr Serghie revine de multe ori, ca într-o expunere generală a învățăturilor ontologice și antropologice (principalul Biblioteca "Runivers" fel, în "Mireasa Mielului"), și în legătură cu acele destine misterioase care se împlinesc, "să se împlinească scriptura" ("Iuda Iscarioteanul") Răspunsul la această problemă chinuitoare constă, în primul rând, în doctrina modalității libertății creaturii, care pornește întotdeauna dintr-o anumită dăruire (căci numai Bog, ca Persoană care își auto-așează propria natură, este liber de dăruire și "creează din nimic" "); à deoarece există această daipitate primordială - "un caracter inteligibil" (în învățăturile lui

Schopenhauer - vezi despre aceasta părintele Sergius în "Problema nemuririi condiționate" - "Calea", nr , ; p din aceasta studiu), apoi dezvăluirea ei poate fi întotdeauna considerată nu numai din punctul de vedere al punerii în aplicare libere, ci și din punctul de vedere al predeterminarii sale a conținutului său Așadar, un anumit element de predestinare, sau, mai exact, certitudinea conținutului în orice viață creată nu poate fi evitată (de aceea părintele Serghie numește condiția sa de libertate "determinism sofianic") Dar această certitudine a designului nu contrazice deloc și nu elimină libertatea creată ca posibilitatea de a alege și de a exercita aceste sau alte posibilități date Pe de altă parte, conceptul de sfințenie înnăscută își găsește justificarea și explicația în doctrina autodeterminării pretemporale a spiritului uman, a consimțământului său inițial de a-și accepta soarta (vezi Antropologia despre aceasta) "Dumnezeu, creând omul în libertatea sa, așa cum spune, îi dă participarea la propria sa origine și acceptă de la el permisiunea de a fi Spiritul, întrupându-se într-un anumit trup, este calificat și prin puterea propriei sale libertăți "Te-am cunoscut și înainte să ieși din pântece, te-am sfințit", spune Domnul profetului Ieremia (I ,) Dar Dumnezeu nu are parțialitate, iar dacă El alege o persoană, atunci această alegere corespunde esenței spirituale, autoperfecționării, autodeterminarii spiritului născut Premergătorul este deja în însăși ideea de Premergător" ("D Zh ",); dar aceasta încă nu determină imaginea lui viitoare, care ar trebui să se formeze din acele eforturi, lupte, realizări, prin care va realiza anumite ocazii care i-au fost date de Dumnezeu Evanghelia ne vorbește despre această ispravă a lui, iar "în timp ce meteorologii vorbesc despre Înaintemergător, evanghelistul-teolog ne arată pe Înaintașul însuși în adâncul sufletului său" ("D J ",) Și ce vedem acolo? Cine este Premergătorul în esența sa optologică? "El este, prin excelență, purtătorul smereniei și al celei mai profunde lepădari interioare de sine "El trebuie să crească, dar eu trebuie să mă micșorez" (Jo Sh,), - așa este conștiința de sine a Înaintașului și aceasta este isprava lui El Biblioteca "Runivers" Și-a dedicat întregul sine, toată viața lui altuia, celui care vine, tăgăduindu-se de sine Slujirea Înaintașului este în întregime determinată și epuizată de smerenie efectivă, iubire de lepădare de sine Premergătorul tuturor se dăruiește Celui care vine, mărturisind: "Cel mai puternic dintre mine vine după mine, în prezența căruia nu sunt vrednic, aplecându-se să dezlege cureaua pantofilor Lui" A-și dărui viața celuilalt, a te dedica sfârșitului Celui care vine, a nu avea "eu"-ul tău în autodistrugere sacrificială voluntară - aceasta este o ispravă a iubirii cu mintea umilă care împlinește fiecare măsură a umilinței umane Și această lepădare de sine nu se referă la un act sau moment anume, ci la întreaga viață, la întreaga cale interioară și la autodeterminare Este necesar să fii Premergătorul nu numai din exterior, ci și din interior, o neîncetată și niciodată neîntreruptă ispravă de lepădare de sine "Prietenul Mirelui se bucură când aude glasul Mirelui Această bucurie este acum împlinită pentru mine" (Io PI,) Această mărturie de sine a smereniei triumfătoare dezvăluie toată măreția isprăvii Înaintașului, care a cunoscut nu numai isprava smereniei și crucea ei, ci și dulceața, slava și bucuria smereniei Aceasta este smerenia cuceritoare, apoteoza ei" ("D Zh ", S,) Și întreaga lui viață, întreg drumul lui nu este altceva decât revelația acestei smerenii, care nu este o proprietate, ci, parcă, esența însăși a lui Ioan Botezătorul Despre tinerețea sa, ni se spune doar că "a crescut și s-a întărit în duh (cuvinte care nu sunt o paralelă întâmplătoare cu aceleași cuvinte

despre pruncul Iisus - Lc P,), și au fost pustii (Lc I,)) "Ce fel de deșert era, nu se spune; cel mai probabil era un deșert stâncos la est de Iordan Dar Evanghelistul vrea să dea aici nu o dată geografică, ci o dată spirituală" (J J ,), iar pr Sergius dezvăluie sensul ascuns al acestei definiții slabe cu o perspectivă surprinzătoare "Deșertul, ca loc în care o persoană nu trăiește și păcatul inerent în ea, a fost acel loc curat în care era firesc ca cei care erau chemați să fie eliberați de păcatul personal să fie salvați de la cădere Precursorul rămâi în pustii până în ziua apariției lumii există, parcă, o moarte liberă pentru oameni, o mare schemă de consacrare lui Dumnezeu A trăi în deșert înseamnă nu numai a trăi fără oameni, nu societate umană, ci a trăi cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, aceasta este o asemenea plinătate de divinitate și divinitate, din care nu se face nicio deducere pentru sentimentele și afecțiunile umane Înaintașul, a cărui întreagă putere de realizare constă în plinătatea dăruirii de sine, sacrificiul vieții sale pentru altul, începe acest drum al său, iar isprava Înaintașului este deja din înfășarea mamei El moare pentru tot ce este uman, pentru a deveni Pre Biblioteca "Runivers" curge, și numai Înaintașul, prietenul și singurul prieten, Mirele, observă nedespărțirea deplină a sentimentelor și plinătatea puterii pentru această ispravă Și niciunul dintre oameni nu știa că el a trăit în același timp cu "cel mai mare dintre cei născut dintr-o femeie", timpul său pe pământ este o asemenea faptă de curățare a naturii umane păcătoase, dintre care cea mai mare este inaccesibilă omului Lumea s-a delectat și a fost asurzită de măreția ei Tiberiu a domnit pe tronul mondial Rati romani curgeau în jurul universului Legea romană o lega cu cercul său de fier Horațiu și-a scris odele, Tacitus istoria, Virgiliu Eneida, Seneca și Epictet a filosofat Hellas s-a predat fericirii dulce a contemplării ei artistice și filozofice Valurile oceanului uman se ridicau și cădeau Mari evenimente politice, războaie internaționale, revolte civile se preparau și aveau loc Lumea a trăit cu toată tensiunea vieții geniului uman și creativității, păcatului și viciului Dar nu știa - nimeni în lume nu știa - că s-a împlinit plinătatea vârstei omenești, că în deșertul iordanian se ține până la ceasul rânduit cel mai mare dintre cei născuți din femei Căile lui Dumnezeu sunt necunoscute omului" ("D Zh ", ,) Serviciul public al Înaintașului începe cu o predică de pocăință - acea μ ·ητοα>οι și schimbarea gândurilor, sentimentelor și faptelor, a căror întruchipare vie el însuși Această pocăință trebuia să-i pregătească pe oameni pentru primirea lui Mesia, să-i alăture lucrării Înaintașului, care-l așteaptă și îl întâlnește pe Hristos care vine: "Cel mai puternic dintre mine vine după mine, în care sunt nevrednic, aplecându-se, dezlegă cureaua pantofilor Săi" Și atât de puternic, atât de uimitor, atât de supus a fost înfățișarea Înaintașului, încât toată țara Iudeii și Ierusalimului i-a ieșit în deșertul Iordanului" (Dl I,) "(" D J ",) Dar aici îl aștepta primul test Căci "poporul era în așteptare și toți se gândeau în inimile lor la Ioan - nu era el un Hristos" (Lc III,) Și a respins aceste așteptări, arătând spre cel mai puternic care va veni după el În aceste cuvinte concise și zgârcite ale Evangheliei, mărturisește încă o dată isprava Înaintașului - smerenia sa dezinteresată Cât de mare a fost ispita pentru natura umană păcătoasă, cu egoismul și mândria ei, de a o duce la sine, de a se ține de ea însăși, fără a pierde măcar o rază din acea glorie și influență pe care Premergătorul le-a radiat în predica sa și cât de grea și consecințele ar fi ireparabile Dar ispitele, inevitabile în poziția sa pentru orice altă persoană, nu aveau nicio putere asupra lui Ioan, iar Premergătorul și-a rezolvat

problema într-un mod perfect "(" D J "" ,) Totuși, așa cum isprava umilinței nu este epuizată de un singur act, ci necesită tensiune și efort Biblioteca "Runivers" de-a lungul vieții, așa, iar ispita smereniei revine iar și iar, cerând noua ei depășire și respingere Și vedem cum această încercare de smerenie a Înaintașului îi însoțește invariabil slujirea și nu i se mai adresează ca voce a zvonului popular, ci ca unei ambasade a preoților și leviților, întrebându-i: cine este el? "Evident că era deja în mijlocul predicării lui Ioan, când zvonurile vorbeau din ce în ce mai mult despre Ioan, iar partidul de conducere, deși ostil lui Ioan, totuși, temându-se de oameni, nu îndrăznea să deschidă ostilitatea, preferând o capcană în cuvânt Cu toate acestea, chiar și întrebările în sine mărturisesc răspunsurile care au fost prezentate, exprimând speranțele oamenilor și impresia făcută de Înaintaș Toate întrebările au același conținut: nu este Ioan însuși Mesia sau, cel puțin, apariția lui nu mărturisește vremurile mesianice viitoare? "El a declarat și nu a negat și a declarat (în mod evident, întrebările au fost repetate insistent și repetat) că nu sunt Hristosul " Răspunsul acesta continuă ispita Înaintașului, care este numai în puterea lui - să nu se lase ispitit de slava Înaintașului, să nu-și însuşească lumina Celui care vine, să nu se pună în locul Lui Și Evanghelistul apreciază atât de mult caracterul complet și specificul poveștii despre acest eveniment încât adaugă mai ales mesajul despre zona în care a fost: "era în Bethabara, lângă Iordan, unde a botezat Ioan" (Io I,)" (" J J ,) Expresia practică a smereniei Înaintașului a fost aceea că "a dat cu jertfă lui Hristos discipolii săi aleși, înclinându-i să-L urmeze "Ηη în altă zi (din nou, timpul unui eveniment atât de memorabil pentru el, Evanghelistul, martorul său ocular) și participant) au stat din nou Ioan și doi dintre ucenicii săi Și văzând pe Isus trecând, a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu" (Io I,) Această mărturie, auzită deja de ucenici înainte, este repetată aici deja în mod deliberat pentru ei - pentru Andrei și un alt discipol, nu direct numit, care, conform interpreților și pe baza contextului și manifestului obișnuit al Evanghelistului, nu a chemat însuși în mod direct, a fost, fără îndoială, Ioan Teologul Deci, întâi-numitului apostol și apostol - viitorul teolog - Botezătorul îi repetă cuvintele despre misterul Celui care vine, el însuși le arată pe El El este Înaintemergătorul pentru El, nu numai pentru el dar și în ucenicii pe care i-a ales mai dinainte și i-a pregătit Prietenul Mirelui aduce Mirelui noi prieteni Înaintemergătorul lui Hristos predă Domnului pe ucenicii aleși și pregătiți pentru El parcă ar trimite în tăcere în acest ceas solemn pe ucenicii lor printre ucenicii Săi Iar ucenicii l-au ascultat pe învățător: "au auzit aceste cuvinte de la el și L-au urmat pe Isus" ("D J ", ,) Biblioteca "Runivers" Cu toate acestea, faptul că Ioan Teologul înainte de apostolatul său a fost ucenic al lui Ioan Botezătorul a lăsat asupra lui o amprentă de neșters Căci numai în Evanghelia sa Elppii lui L Tolstoi" Moscova, , p - Sh - în colecția "Al doilea", id "Căi" - "Despre religia lui L Tolstoi" Moscova, , p - - Simplitate și simplificare; în colecția "Al doilea", ed "Pu- ti" - "Despre religia lui L Tolstoi" Moscova , p - - Om-zeu și om-fiară În ceea ce privește cele mai recente pro- publicații ale lui L I Tolstoi: "Diavolul" și "Părintele Serghie"; în "Întrebări de filosofie I Psholopsh" , P, p - , separat: Moscova, p - Scrisoare către L N Tolstoi și cuvântul Episcopului Anthony, în "Întrebare- sah de viață " , nr , p - Trubetskoy S N - Carte de necrolog S N Trubetskoy; în revista "Voprosy Zhizni- nici", , octombrie-noiembrie; în colecția "Două orașe" Moscova, , vol II, p - - Cartea de filosofie S N Trubetskoy și lupta

spirituală a modernului schimbări; în jurnalul "Revista critică", , I, în colecția "Două orașe" Moscova, , vol II, p - - (carte S N Trubetskoy) vorbire rostită în torl; firesc întâlnirea societății studențești, cartea pmepi S N Trubetskoy; într-o culegere de discursuri publicate de societate Moscova Trubetskoi către I G N Cartea de amintiri G N Trubetskoy; în revista "Buletinul Mișcării Creștine Studențești Ruse în străinătate" Parohie, , nr , p - Cehov Cehov ca gânditor În "New Way" , octombrie, p - și noiembrie, p - , ed separat I - Kiev; ed II - Moscova, p Fedorov N F - Gânditor misterios; în revista "Moscow Weekly", decembrie , în colecția "Două orașe", Moscova, , vol II, p - Florensky despre Paul Preotul pr Pavel Florensky (manuscris) Shestov L p Câteva caracteristici ale viziunii religioase asupra lumii a lui L N Shestova, "Note moderne", Vol th, p - Biblioteca "Runivers" LI m i d t A N - "Din mâinile lui A N Schmidt", sub titlul: "A N Schmid și Vl Solovyov", publicată în ziarul "Burzhevye Vedomosti" la decembrie , retipărită în colecția "Gânduri liniștite", pp - - La probleme (Articol al treilea al eseului "Vladimir So- Lovyov și Anna Schmidt"), în colecția "Gânduri liniștite", pp - Biblioteca "Runivers" IX - ARTICOLE (ȘI EXCURSIUNI) despre SERGIA DEDICATA FILOZOFLOR, SCRIITORILOR SI ARTISTILOR STRAINI (în ordinea alfabetică a numelor lor) Aristotel Excurs de teologie negativă A "Lumina serii niciodată", pp - O digresiune despre natura sofianică a lumii de A "The Never-Evening Light", pp - Despre sofianitatea lumii în A "Mireasa Mielului", pp - Boehme Excursus despre teologia negativă B "Lumina serii niciodată", pp - Excursus despre neantul divin în B "Lumina non-seară", pp - Excursus despre Fecioara Sofia de B "Lumina non-seară", pp - Brentano Prefață către Prof Brentano: "Mișcarea socială creștină din Anglia" Williams G V Necrolog; în jurnalul "Cale", nr Paris, , p - Hartman Ed An Excursus on the Philosophy of G "Non-Evening Light", pp - G despre în și n (Frank Gavin) " Necrolog; în revista "Way", Λ(r) , Paris , p - Hegel I Die Hegelschd Logilk ais Théologie und Ontologie - Excursie la Tragedie de Philosophie, pp - II Der Aufbau der Hegettshen Logik - o excursie în Tragedie de Philosophie, pp - Ekkegart Meister și școala lui: Tauler, Suz o, Frank, Angel Silespy An Excursus on Negative Theology: "Light of the Never Evening", pp - Biblioteca "Runivers" • Excursus despre neantul divin: "Lumina Niciodată-Serii", pp - Seipel Prefață la ediția rusă a cărții de I Zeipel: "Concepții economice și etice ale Părinților Bisericii" Moscova, p - Cabala An Excursus on Negative Theology K "Lumina non-seară" pp - Excursus despre domeniul în K "Non-Evening Light", pp - K a n t Ueber clic itranszienxleititale Apperzeption digression to Tragédie de Philosophie, pp - Excursus despre teologia negativă a lui K "Light of the Never Evening", pp - Carlyle - Carlyle și Tolstoi I - în "New Way", , nr , p - II - în "Întrebări de viață", , nr , p - Retipărit sub titlul: "Despre moralismul social"; în "Două orașe", vol I , p - Kautsky - Recenzia lui Kautsky Karl Die Agrarfrage Eiru? uebcr- sicht üebier die Tendenzen iter modiernen Landwirt-chaft und die Agrarpditik der Sozialdemokratie, , Stuttgart, în: Archiv fur soziate Gesetzgebung und Statistik, lierausgegeben von Dr H Braun Berlin Bd XIII, şi Heft, pp - (în germană) - Recenzie despre: Kautsky K "Condicția intereselor de clasă Resov în ; în Questions of Life, , nr , p - - Recenzie despre: Kautsky K "Naționalitatea timpului nostru- nici " Sankt Petersburg; în Questions of Life , nr , p - M a d a h "Tragedia umanității Emeric Madach, în Questions of Life, , nr , pp - Marks K Karl Marx ca tip religios, în revista "Moscow Weekly", , în colecția "Două orașe" Moscova, , vol I, p - , ed ed SPB ; otd ed YMCA Press și Dobro: Paris-

Warszawa , p Biblioteca "Runivers" Nikolai K u z a n s k i y Excursus despre teologia negativă de N K Owen Robert Filosofia socială a lui R Owen; în revista Questions of Philosophy and Psychology, , II, p - Picasso Cadavrul frumuseții, referitor la picturile lui Picasso; în jurnalul "Gândirea Rusă", VPI, în colecția "Gânduri liniștite", Moscova, , p - Plată Excursus despre teologia negativă în P "Light of Never-Ending", pp - O excursie despre natura sophianică a făpturii de P "The Light of Never-Evening", pp - Excursus despre materie: "Lumina serii niciodată", pp - și - Despre sophitatea lumii în P "Mireasa Mielului", pp - Plotin Excursus despre teologia negativă în P "Light of Never-Ending", pp - Excursii despre mama la P "Lumina din Seara Niciodată", pp - ; - ; - P o r d e j Excursus despre teologia negativă în P "Light of the Never Evening", pp - Rafael Două întâlniri; dintr-un caiet; în jurnalul "Gândirea Rusă", , IX-XP, p - , p "Însemnări autobiografice", p - R e s k i n Perspectiva socială a lui J Ruskin; în revista Questions of Philosophy and Psychology, , V, pp - Feuerbach Religia om-godism la L Feuerbach; în jurnalul "Questions of Life", , octombrie-noiembrie, p - și debar, p - , sep ed , Moscova, , p , în colecția "Două orașe", Moscova, , p - Philo An Excursus on Negative Theology de F "Light of the Never Evening", pp - Biblioteca "Runivers" Fichte I Darstellung der Ideen der Wissenschaftlehre Excursie la Tragõdie der Philosophie, pp - II Zur Kriti-k der Fichtischen Lehre - o excursie în Tragédie der Philosophie, pp - III Fichte und Hegel; excursie la Tragèdie der Philosophic, pp - Pescar Recenzie despre: Kuno Fischer "Istoria noii filosofii", vol TTT - Leibniz; v VP - Schelling; în Questions of Life Nr , p - F r și r (Frere Walter H I Rea) (În mernoriam) episcopul Walter Freer; în jurnalul "Cale", nr Paris, , p - Schelling Excursus despre conceptul de creație în Sh "The Light of Never-Evening", pp - Excursus despre Vechiul Testament și păgânism în Sh "Filosofia decojirii" - § al -lea capitol din П-ott, în "Filosofia economiei" Moscova, , p - S h l e e r m a X e r An Excursus on the Philosophy of Religion Sh "Non-Evening Light", pp - Stammler Recenzie: Stammiler Rudolph Wirstschafl und Redit nach der materialistischer Gosclxichtsauffassung în Questions of Philosophy and Psychology, , V, pp - , și în From Marxism to Idealism, pp - Steiner R creștinismul și steiperpanismul; în colecția "Transmigrarea sufletelor", s a , Paris, YMCA-Prcss, p - Biblioteca "Runivers" X - EXCURSIUNI despre SERGIA, DEDICATA PRINCILOR SI INVESTITORII BISERICII (în ordine alfabetică și numele) Augustin Excursus despre doctrina răului A : "Lumina fără sfârșit", p Despre teologia trinitară homouspanică: Mângâietorul, pp - Despre procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p - Digresiune: augustinism și predestinare: "Mireasa Mielului", pp - Apollinaris Hristologie A : "Mielul lui Dumnezeu", pp - Sf Atanasie Vel A învățat A despre înțelepciune: "Rugul aprins", pp - Homousianismul în doctrina trinitariană: Mângâietorul, pp - Procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p Sf Vasile Vel Teologie negativă: "Lumina celor fără noapte", pp - \ Doctrina Sfintei Treimi și a Sfântului Duh: "Mângâietorul", pp - Procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p - Sfântul Grigorie Teologul Teologie negativă: "Lumina serii niciodată", pp - Doctrina Sfintei Treimi și a Sfântului Duh: "Mângâietorul", pp - Procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p - Sfântul Grigorie de Nyssa Teologie negativă: "Lumina niciodată-seară", pp - Genul la om: "Lumina serii niciodată", pp - Doctrina Sfintei Treimi și a Sfântului Duh: "Mângâietorul", pp - Procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p - Despre problema apokatastazei spiritelor căzute (în legătură cu învățătura Sfântului Grig din Nyssa): "Mireasa Mielului", pp - Sfântul

Grigorie Palama Teologie negativă: "Lumina serii niciodată", pp - Omul și îngerul: "Lumina serii niciodată", pp - Biblioteca "Runivers" Sf Dionisie Areopagitul Teologie negativă: "Lumina serii niciodată", pp - Natura răului: "Lumina serii niciodată", pp - Didim din Alexandria Procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p - Sfântul Epifanie al Ciprului Procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p - Eriugena Ioan Scotus Teologie negativă: "Lumina serii niciodată", pp - Nimicul divin: "Lumina serii niciodată", pp - Sfântul Ioan Damaschinul Teologie negativă: "Lumina serii niciodată", pp - Învățătură despre Sfânta Treime și Duhul Sfânt: "Mângâietorul", pp - Procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p - Din v Il a r i y Kenosis: "Mielul lui Dumnezeu", pp - Sfântul Chiril al Alexandriei Hristologii de unitate: "Mielul încapator", pp - Procesiunea Duhului Sfânt: "Mângâietorul", p - Sfântul Leon cel Mare Epistola dogmatică: "Mielul lui Dumnezeu", pp - Leonty bizantin Întruparea: "Mielul lui Dumnezeu", pp - Catedrala din Lyon Controversa latino-greacă, în legătură cu el: "Mângâietorul", p - Sfântul Maxim Mărturisitorul, Teologie negativă: "Lumina serii niciodată", pp - Natura răului: "Lumina serii niciodată", pp - N e s t o r i y "Mielul lui Dumnezeu", pp - Origen Subordinaționismul ontologic: Mângâietorul, pp - ; pp - și Patristică Sofianitatea lumii în P : "Mireasa Mielului", pp - Tertulian Subordinaționismul: "Mângâietorul", p - Vl Feodor-l "Mielul lui Dumnezeu", pp - Biblioteca "Runivers" Teodor din Monsuestia Hristologia unității duale: "Mielul lui Dumnezeu", pp - Catedrala Ferrar au Florenti Controversa latino-greacă, în legătură cu el: "Mângâietorul", p - Dogma florentină "Mângâie", p - teologia Fotnevskoe Combaterea filioquiismului latin: Mângâietorul, pp - Toma d'Aquino Natura sofistică a lumii în F Akv iar în teologia occidentală, "Mireasa Mielului", pp - Biblioteca "Runivers" PÂNZĂ CRONOLOGICĂ VIATA despre SERGIY BULGAKOVA iunie - naștere Tatăl său este protopopul Nikolai Bulgakov; mama - Alexandra Kosminshpia, născută Azbukina Admiterea la clasa I a Școlii spirituale Livny A absolvit Școala Teologică Livny și a intrat la Seminarul Teologic Oryol Părăsirea Seminarului Teologic Oryol și intrarea în clasa a VPI a Gimnaziului Yelets Absolvirea Gimnaziului Yelets A intrat la Facultatea de Drept a Universității din Moscova A absolvit Universitatea din Moscova și a plecat timp de doi ani la departamentul de economie politică și statistică pentru a se pregăti pentru o profesie Începerea activității didactice (profesor de economie politică la Școala Tehnică din Moscova) Trecerea examenului de master ianuarie - căsătorie cu Elena Ivanovna Tokmakova Plecare pentru o excursie stiintifica (la Berlin, Paris si Londra) noiembrie - nașterea fiicei Maria Întoarcere la Moscova dintr-o călătorie de afaceri în străinătate Apărarea tezei de master "Capitalism și agricultură" (volume) Mutarea la Kiev Alegerea ca profesor obișnuit al Politehnicii din Kiev și Privatdozent al Universității din Kiev martie - nașterea fiului lui Teodor noiembrie - prelegere publică "Ivan Karamazov ca tip filozofic" *) decembrie - nașterea unui fiu, Ivashechka ·) Datele nenumăratelor prelegeri și altor discursuri ale pr Sergius Această prelegere este susținută ca având o semnificație specială în biografia sa spirituală Biblioteca "Runivers" Mutare la Moscova A ales profesor de economie politică la Institutul Comercial din Moscova și profesor asistent la Universitatea din Moscova Alegeri pentru a -a Duma de Stat (din provincia Oryol) august - moartea lui Ivashechka Părăsirea voluntară a Universității, în legătură cu istoria asociată cu Ministrul Educației Publice, L A Kasso Nașterea fiului Sergius Apărarea tezei de doctorat "Filosofia economiei", partea I A fost ales profesor titular de economie politică

la Universitatea din Moscova iunie și iunie (Zilele Treimii și Duhului) - hirotonire la diaconi și preoți Alegerea ca membru al Consiliului Bisericesc All-Rusian (din instituțiile de învățământ superior din Moscova) iunie (Ziua Duhurilor) - hirotonire (în Mănăstirea Danilov de către Episcopul Teodor de Volokolamsk) Alegerea ca membru al Consiliului Suprem al Bisericii Mutarea în Crimeea Profesorat (Economie Politică și Teologie) la Universitatea Simferopol Lucrare la "Tragedia filosofiei" și "Filosofia numelui" Pierderea funcției de profesor la Universitatea Simferopol din cauza preoției ianuarie Expulzarea din Rusia Constantinopol În aprilie - mutarea la Praga Alegerea ca profesor de drept bisericesc (și teologie) la Facultatea de Drept din Rusia din Praga În septembrie - participare la Congresul I al Mișcării Creștine Studențești Ruse, la Pșerov **) În iulie - o călătorie la Paris pentru primul Congres al RSHD în Franța, la Argeronne Mutare la Paria: Numire ca profesor de teologie și decan al Institutului Teologic Ortodox din Paris În august - o excursie în Serbia la cel de-al -lea Congres al RSHD în Mănăstirea Khopovsky În august - participarea la primul Congres creștin mondial despre "Credința și sistemul bisericesc" de la Lausanne În ianuarie - participarea la primul Congres religios anglo-rus și începutul Commonwealth-ului numit după Sfântul Mucenic Albania și Prel Sergius **) Din , Pr Sergius participă la numeroase congrese ale RSHD, Commonwealth-ului Anglo-Rus, Ligii Culturii Ortodoxe etc Dintre acestea, doar cele care au avut vreo semnificație deosebită în viața pr Sergius Biblioteca "Runivers" Participare la congresul comitetului pentru continuarea Conferinței de la Lausanne de la Mürren (Elveția) În aprilie - participare la congresul teologic anglo-rus de la Merfield (Anglia) Din septembrie până pe noiembrie a călătorit la S A S S pentru o convenție episcopală a bisericii și o serie de prelegeri iulie - participarea la cel de-al -lea Congres creștin mondial despre "Viața și munca", la Oxford August - participare la cel de-al -lea Congres Creștin Mondial despre "Credința și Ordinea Bisericii", la Edinburgh Participare la congresul pan-ortodox al teologilor de la Atena martie - Prima operație de cancer la gât aprilie (Marțea Mare) - a doua operație de cancer la gât Pierderea vocii În noaptea de - mai (Ziua Spiritelor) - hemoragie cerebrală iulie - terminat iulie - slujbă de înmormântare în biserica Institutului Teologic și înmormântare în cimitirul rusesc din Ste-Geneviève-des-Bois Biblioteca "Runivers" CRONOLOGIA CELE MAI IMPORTANTE LUCRĂRI Pr SERGIA Despre pieţe şi producţie capitalistă Capitalismul și agricultura Drama emoțională a lui Herzen Ivan Karamazov ca tip filozofic De la marxism la idealism Religia Om-Dumnezeu în Revoluția Rusă Despre primul creștinism Eroism și asceză Două orașe Filosofia economiei Lumină Niciodată Seară Gânduri liniștite Filosofia tragediei La sărbătoarea zeilor Ipostas și Npostasnost Sf Petru si Ioan Eseuri despre doctrina Bisericii Rugul Aprins Prietenul Mirelui Capitole despre Treime Scara lui Iacov Icoană și iconografie Mielul Domnului Despre minunile Evangheliei L'Ortodoxie Ierarhie și sacramente , Sofia, Înțelepciunea lui Dumnezeu Mângâie Înțelepciunea lui Dumnezeu Sofologia morții După moartea pr Sergius a ieșit: Mireasa Mielului Note autobiografice Apocalipsa lui Ioan Biblioteca "Runivers" CUPRINS III PARTEA CAPITOLUL Având în vedere η căutat în teologie O S erg și cu mine Libertatea bisericii a gândirii teologice - p Ungerea în adevăr și creșterea în dogmă - p Dogme, teologi și opinii teologice - p Semnificația teologică a sofpo-joriin - p Problema terminologiei - p Problema contextului sau accentului logic - p Pluralitatea semnificațiilor unui singur conținut - p Trpadologie - p CAPITOLUL Sfanta Treime Supraraţiunea şi dialectica dogmei Sfintei Treimi - p

teologice - p Jurnalism și politică - p Scripturi străine - p Predici, cuvinte, învățături p Lucrări inedite - p Articole dedicate gânditorilor, poeților și artiștilor ruși - p Articole (și excursii) dedicate filozofilor, scriitorilor și artiștilor străini - p Excursii dedicate părinţilor şi învăţătorilor Bisericii - pag Schița cronologică a vieții pr Serghie - p Cronologia celor mai importante lucrări - p afișări dà Navarra, ani, rut dea Cordelière Fari Biblioteca "Runivers"